

NEGERI SELANGOR

Warta Kerajaan

DITERBITKAN DENGAN KUASA

GOVERNMENT OF SELANGOR GAZETTE

PUBLISHED BY AUTHORITY

Jil. 56
No. 15

24hb Julai 2003

*TAMBAHAN No. 2
ENAKMEN*

Enakmen yang berikut yang telah diluluskan oleh Dewan Undangan Negeri, Selangor, pada 28 April 2003, adalah diisytiharkan untuk makluman umum:

No. Enakmen	Tajuk ringkas	Muka Surat
3	Enakmen Tatacara Jenayah Syariah (Negeri Selangor) 2003	295

The following Enactment passed by the Legislative Assembly, Selangor, on the 28 April 2003, is published for general information:

Enactment No.	Short title	Page
3	Syariah Criminal Procedure (State of Selangor) Enactment 2003	417

ENAKMEN TATACARA JENAYAH SYARIAH
(NEGERI SELANGOR) 2003

SUSUNAN SEKSYEN

BAHAGIAN I

PERMULAAN

Seksyen

1. Tajuk ringkas dan permulaan kuat kuasa
2. Tafsiran
3. Perbicaraan kesalahan oleh Mahkamah

BAHAGIAN II

PERUNTUKAN AM TENTANG MAHKAMAH JENAYAH

4. Mahkamah
5. Mahkamah hendaklah terbuka
6. Orang ramai tidak boleh hadir dalam hal tertentu
7. Bidang kuasa jenayah Hakim

BAHAGIAN III

PERUNTUKAN AM YANG LAIN

BAB 1

DARIHAL MAKLUMAT KEPADA HAKIM DAN
PEGAWAI PENGUATKUASA AGAMA

8. Bila orang awam hendaklah membantu Hakim, dll.
9. Orang awam hendaklah memberikan maklumat tentang perkara tertentu

BAB 2

DARIHAL MENANGKAP, MELARIKAN DIRI DAN
MENANGKAP SEMULA

10. Penangkapan: bagaimana dibuat
11. Mengeledah tempat yang dimasuki oleh orang yang hendak ditangkap

Seksyen

12. Memeriksa orang di tempat yang digeledah menurut waran
13. Kuasa untuk memecah buka mana-mana tempat bagi maksud pembebasan
14. Tidak boleh dikenakan sekatan yang tak perlu dan cara memeriksa seseorang
15. Memeriksa orang yang ditangkap
16. Kuasa untuk menyita senjata berbahaya
17. Memeriksa orang untuk mendapatkan nama dan alamat
18. Menangkap tanpa waran
19. Enggan memberikan nama dan kediaman
20. Orang yang ditangkap oleh Pegawai Masjid: bagaimana hendak diperlakukan
21. Memburu pesalah
22. Bagaimana orang yang ditangkap hendaklah diperlakukan dan penahanan yang melebihi dua puluh empat jam
23. Melepaskan orang yang ditangkap
24. Kesalahan yang dilakukan di hadapan Hakim
25. Penangkapan oleh atau di hadapan Hakim
26. Kuasa untuk memburu dan menangkap semula
27. Peruntukan seksyen 11 dan 13 hendaklah terpakai bagi penangkapan di bawah seksyen 26

BAB 3

DARIHAL PROSES UNTUK MEMAKSA KEHADIRAN

Saman

28. Bentuk saman dan penyampaian
29. Saman: bagaimana disampaikan
30. Tatacara bila penyampaian diri tidak dapat dilaksanakan
31. Bukti penyampaian

Waran Tangkap

32. Bentuk waran tangkap

Seksyen

33. Mahkamah boleh mengarahkan jaminan yang hendak diambil melalui pengendorsan di atas waran
34. Waran: kepada siapa diarahkan
35. Pemberitahuan tentang isi waran
36. Orang yang ditangkap hendaklah dibawa ke hadapan Mahkamah tanpa kelengahan
37. Tatacara tentang penangkapan orang yang terhadapnya waran dikeluarkan

*Kaedah-Kaedah lain mengenai Saman
Kehadiran dan Waran Tangkap*

38. Pengeluaran waran sebagai ganti atau tambahan kepada saman
39. Saman kehadiran dan waran tangkap boleh dilaksanakan di mana-mana bahagian di Malaysia
40. Kuasa untuk mengambil bon kehadiran
41. Penangkapan kerana pelanggaran bon kehadiran

BAB 4

DARIHAL PROSES UNTUK MEMAKSA PENGEMUKAAN
DOKUMEN DAN HARTA ALIH YANG LAIN DAN BAGI
PENEMUAN ORANG YANG DIKURUNG DENGAN SALAH

42. Saman untuk mengemukakan dokumen atau benda lain
43. Peruntukan seksyen 28 hingga 31 hendaklah terpakai

Waran Geledah

44. Bila waran geledah boleh dikeluarkan
45. Kuasa untuk membataskan waran geledah
46. Hakim boleh mengeluarkan waran yang memberi kuasa menggeledah untuk mencari keterangan mengenai kesalahan
47. Bentuk waran geledah
48. Menggeledah untuk mencari orang yang dikurung dengan salah
49. Orang yang menjaga tempat tertutup hendaklah membenarkan pengeledahan
50. Hakim yang mengeluarkan waran geledah boleh hadir ketika ia dilaksanakan

Seksyen

51. Hakim boleh mengarahkan pengeledahan di hadapannya
52. Senarai segala benda yang disita hendaklah dibuat dan ditandatangani
53. Penghuni hendaklah hadir ketika pengeledahan

BAHAGIAN IV

MAKLUMAT KEPADA PEGAWAI PENGUATKUASA AGAMA DAN KUASA MEREKA UNTUK MENYIASAT

54. Maklumat
55. Tatacara
56. Penerimaan salinan diperakui akan maklumat sebagai keterangan
57. Tatacara jika kesalahan boleh tangkap disyaki
58. Kuasa untuk menghendaki kehadiran saksi
59. Pemeriksaan saksi oleh Pegawai Penguatkuasa Agama
60. Pernyataan kepada Pegawai Penguatkuasa Agama tidak boleh diterima sebagai keterangan
61. Tiada dorongan boleh diberikan
62. Kuasa untuk merekodkan pernyataan dan pengakuan salah
63. Pengeledahan oleh Pegawai Penguatkuasa Agama
64. Pegawai Penguatkuasa Agama boleh menghendaki bon kehadiran pengadu dan saksi
65. Buku harian mengenai prosiding dalam penyiasatan
66. Laporan Pegawai Penguatkuasa Agama

BAHAGIAN V

PROSIDING DALAM PENDAKWAAN

BAB 1

DARIHAL BIDANG KUASA MAHKAMAH DALAM PERBICARAAN

67. Tempat biasa bagi perbicaraan
68. Tertuduh boleh dibicarakan di tempat di mana perbuatan dilakukan atau di mana akibat berikutan

Seksyen

69. Tempat perbicaraan jika perbuatan menjadi suatu kesalahan oleh sebab hubungan dengan kesalahan lain
70. Jika tempat kejadian kesalahan tak dapat ditentukan
71. Apabila timbul keraguan, Ketua Hakim Syarie hendaklah membuat keputusan

Syarat yang Dikehendaki bagi Memulakan Prosiding

72. Hakim mengambil perhatian tentang kesalahan
73. Keizinan untuk mendakwa daripada Ketua Pendakwa Syarie

BAB 2

DARIHAL ADUAN KEPADA HAKIM

74. Pemeriksaan pengadu
75. Penangguhan pengeluaran proses
76. Menolak aduan
77. Pengeluaran proses

BAB 3

DARIHAL PERTUDUHAN

78. Bentuk pertuduhan
79. Butir-butir tentang waktu, tempat dan orang
80. Bila cara melakukan kesalahan mesti dinyatakan
81. Pengertian perkataan yang digunakan dalam pertuduhan untuk memperihalkan kesalahan
82. Kesan kesilapan
83. Mahkamah boleh meminda atau menambah pertuduhan
84. Bila perbicaraan boleh diteruskan serta-merta selepas pindaan atau penambahan
85. Bila perbicaraan baru boleh diarahkan atau perbicaraan ditangguhkan
86. Menggantung prosiding jika pendakwaan kesalahan dalam pertuduhan yang dipinda menghendaki keizinan terlebih dahulu
87. Memanggil semula saksi apabila pertuduhan dipinda atau ditambah

Seksyen

88. Pertuduhan yang berasingan bagi kesalahan yang berlainan
89. Tiga kesalahan yang sama jenisnya dalam tempoh dua belas bulan boleh dipertuduh bersama
90. Perbicaraan bagi lebih daripada satu kesalahan
91. Jika diragui kesalahan apakah yang telah dilakukan
92. Bila seseorang yang dipertuduh atas satu kesalahan boleh disabitkan atas kesalahan lain
93. Orang yang dipertuduh atas suatu kesalahan boleh disabitkan kerana cuba melakukan kesalahan
94. Apabila kesalahan yang terbukti dimasukkan dalam kesalahan yang dipertuduh
95. Bila orang boleh dipertuduh bersejajarnya

BAB 4

DARIHAL PERBICARAAN

96. Tatacara dalam perbicaraan
97. Kuasa untuk melepaskan dengan syarat atau tanpa syarat
98. Ucapan
99. Kuasa untuk mengaward pampasan
100. Butir-butir hendaklah direkodkan
101. Pemindahan kes

BAB 5

PERUNTUKAN AM TENTANG PERBICARAAN

102. Tatacara jika terdapat sabitan terdahulu
103. Pendakwa bolehlah berhenti daripada mendakwa selanjutnya pada mana-mana peringkat
104. Hak tertuduh untuk dibela
105. Mahkamah boleh mengemukakan soalan kepada tertuduh
106. Kes bagi pihak pendakwa hendaklah diterangkan oleh Mahkamah kepada tertuduh yang tak dibela
107. Kuasa menangguhkan atau menunda perbicaraan
108. Bertukar Hakim semasa pendengaran

Seksyen

109. Menahan pesalah yang hadir di Mahkamah
110. Hari kelepasan mingguan atau am

BAB 6

DARIHAL CARA MENGAMBIL DAN MEREKODKAN KETERANGAN DALAM PERBICARAAN

111. Keterangan hendaklah diambil di hadapan tertuduh
112. Merekodkan keterangan
113. Rekod dalam semua kes
114. Cara merekodkan keterangan
115. Menterjemahkan keterangan kepada tertuduh
116. Pemerhatian tentang tingkah laku saksi
117. Orang lain boleh diberi kuasa mengambil nota keterangan

BAB 7

DARIHAL PENGHAKIMAN

118. Cara menyampaikan penghakiman
119. Penghakiman hendaklah dijelaskan kepada tertuduh dan salinan dibekalkan
120. Penghakiman hendaklah difailkan bersama dengan rekod

BAB 8

DARIHAL HUKUMAN DAN PELAKSANAANNYA

121. Peruntukan tentang pelaksanaan hukuman pemenjaraan
122. Peruntukan tentang hukuman denda
123. Penggantungan pelaksanaan dalam kes tertentu
124. Siapa yang boleh mengeluarkan waran
125. Hukuman sebat
126. Masa melaksanakan hukuman sebat
127. Bermulanya hukuman pemenjaraan ke atas banduan yang telah sedia menjalani hukuman pemenjaraan
128. Pesalah muda

Seksyen

- 129. Pesalah kali pertama
- 130. Syarat bon
- 131. Pengembalian waran

BAB 9

DARIHAL PENGGANTUNGAN, PEREMITAN DAN PERINGANAN HUKUMAN

- 132. Kuasa untuk menggantung atau meremitkan hukuman
- 133. Kuasa untuk meringankan hukuman

BAB 10

DARIHAL PEMBEBASAN ATAU SABITAN TERDAHULU

- 134. Orang yang telah disabitkan atau dibebaskan tidak boleh dibicarakan semula bagi kesalahan yang sama
- 135. Alasan pembebasan atau sabitan terdahulu

BAHAGIAN VI

DARIHAL RAYUAN DAN PENYEMAKAN

BAB 1

DARIHAL RAYUAN KEPADA MAHKAMAH TINGGI SYARIAH

- 136. Apabila akuan bersalah menghadkan hak rayuan
- 137. Rayuan terhadap pembebasan
- 138. Tatacara rayuan
- 139. Penghantaran rekod rayuan
- 140. Rayuan yang dibenarkan secara khas dalam kes tertentu
- 141. Penggantungan pelaksanaan sementara menanti rayuan
- 142. Menetapkan rayuan dalam senarai
- 143. Tatacara pada pendengaran
- 144. Ketakhadiran responden
- 145. Menangkap reponden dalam kes-kes tertentu
- 146. Keputusan mengenai rayuan
- 147. Perintah untuk mengambil keterangan lanjut

Seksyen

- 148. Penghakiman
- 149. Perakuan dan akibat penghakiman
- 150. Kematian pihak kepada rayuan
- 151. Kos

BAB 2

DARIHAL RAYUAN KEPADA MAHKAMAH RAYUAN SYARIAH

- 152. Bidang kuasa Mahkamah Rayuan Syariah
- 153. Notis rayuan
- 154. Rekod prosiding
- 155. Petisyen rayuan
- 156. Tatacara jika perayu di dalam penjara
- 157. Penghantaran rekod kepada Mahkamah Rayuan Syariah
- 158. Rayuan selepas tamat tempoh dan kecacatan formal
- 159. Apabila rayuan dibuat terhadap pembebasan, tertuduh boleh ditangkap
- 160. Rayuan tidak boleh berkuat kuasa sebagai penggantung pelaksanaan
- 161. Notis mengenai masa dan tempat pendengaran
- 162. Kuasa Mahkamah Rayuan Syariah
- 163. Keterangan tambahan
- 164. Penghakiman
- 165. Penghakiman atau perintah hendaklah dimaklumkan kepada Mahkamah perbicaraan
- 166. Persoalan yang dikhaskan untuk Mahkamah Rayuan Syariah
- 167. Rujukan kepada Mahkamah Rayuan Syariah atas rayuan daripada Mahkamah Rendah Syariah

BAB 3

DARIHAL PENYEMAKAN

- 168. Kuasa untuk menyemak
- 169. Kuasa untuk memerintahkan siasatan lanjut
- 170. Kuasa untuk penyemakan

Seksyen

171. Mendengar pihak-pihak semasa penyemakan
172. Perintah apabila kes disemak

BAB 4

PROSIDING DALAM KES KESALAHAN TERTENTU YANG MENYENTUH PENTADBIRAN Keadilan

173. Tatacara tentang kesalahan yang dilakukan di Mahkamah
174. Rekod fakta yang mewujudkan kesalahan
175. Tatacara alternatif
176. Kuasa untuk meremitkan hukuman
177. Keengganan untuk memberikan keterangan
178. Rayuan
179. Hakim tidak boleh membicarakan kesalahan tertentu yang dilakukan di hadapannya

BAHAGIAN VII

PERUNTUKAN TAMBAHAN

BAB 1

ORANG TAK SEMPURNA AKAL

180. Tatacara jika tertuduh disyaki tak sempurna akal

BAB 2

DARIHAL PENDAKWAAN

181. Ketua Pendakwa Syarie
182. Ketua Pendakwa Syarie hendaklah hadir sendiri
183. Pendakwaan
184. Menggunakan khidmat Peguam Syarie

BAB 3

DARIHAL JAMINAN

185. Bila seseorang boleh dilepaskan atas jaminan
186. Amaun bon

Seksyen

187. Bon hendaklah disempurnakan
188. Bila orang hendaklah dilepaskan
189. Bila waran tangkap boleh dikeluarkan terhadap orang yang dijamin
190. Penjamin boleh memohon supaya bon dilepaskan
191. Rayuan

BAB 4

PERUNTUKAN KHAS YANG BERHUBUNGAN DENGAN KETERANGAN

192. Tatacara apabila orang yang dapat memberikan keterangan material sakit tenat
193. Jika orang yang terikat untuk memberikan keterangan berniat untuk meninggalkan Malaysia
194. Laporan orang tertentu
195. Bagaimana sabitan atau pembebasan terdahulu boleh dibuktikan
196. Rekod keterangan semasa ketakhadiran tertuduh
197. Notis hendaklah diberikan bagi pembelaan *alibi*

BAB 5

PERUNTUKAN TENTANG BON

198. Deposit sebagai ganti bon
199. Tatacara mengenai pelucuthakan bon
200. Rayuan terhadap perintah

BAB 6

DARIHAL PELUPUSAN BARANG KES DAN HARTA YANG MENJADI PERKARA KESALAHAN

201. Mahkamah hendaklah menimbangkan cara melupuskan barang kes
202. Perintah bagi pelupusan harta yang mengenainya kesalahan telah dilakukan

BAB 7

DARIHAL PEMINDAHAN KES JENAYAH

203. Kuasa Hakim Mahkamah Tinggi Syariah untuk memindahkan kes

Seksyen

204. Permohonan untuk mendapatkan pemindahan hendaklah disokong dengan affidavit

BAB 8

DARIHAL KETAKTERATURAN PROSIDING

205. Prosiding di tempat yang salah, dsb.
206. Peninggalan membentuk pertuduhan
207. Ketakteraturan tidak membatalkan prosiding

BAHAGIAN VIII

AM

208. Takrif
209. Perlindungan pegawai
210. Penghinaan Mahkamah
211. Maklumat, keterangan atau pengakuan palsu
212. Pegawai agama yang mengingkari arahan undang-undang dengan niat hendak menyebabkan bencana kepada mana-mana orang
213. Tidak mengemukakan, dsb. dokumen kepada pegawai agama oleh seseorang yang terikat di sisi undang-undang untuk mengemukakan, dsb. dokumen itu
214. Enggan mengangkat sumpah apabila dikehendaki dengan sewajarnya oleh pegawai agama supaya mengangkat sumpah
215. Enggan menjawab soalan pegawai agama yang diberi kuasa untuk menyoal
216. Enggan menandatangani pernyataan
217. Dengan sengaja menghina atau mengganggu pegawai agama yang sedang bersidang dalam mana-mana peringkat prosiding kehakiman
218. Affidavit bersumpah
219. Kuasa Mahkamah untuk memanggil dan memeriksa orang
220. Perintah bagi pembayaran pampasan
221. Peruntukan tentang pampasan
222. Salinan prosiding

Seksyen

223. Orang yang dilepaskan atas jaminan hendaklah memberikan alamat untuk penyampaian
224. Pampasan jika tuduhan tak berasas
225. Hakim tidak boleh bertindak jika mempunyai kepentingan
226. Keterangan
227. Borang
228. Penggunaan denda
229. Kaedah-kaedah
230. *Hukum Syarak*
231. Pemansuhan

JADUAL

SELANGOR

ENAKMEN No. 3 tahun 2003

BETA PERKENANKAN,

(MOHOR
KERAJAAN)SHARAFUDDIN IDRIS SHAH,
Sultan Selangor

8 Julai 2003

Suatu Enakmen untuk membuat peruntukan yang berhubungan dengan tatacara jenayah syariah bagi Mahkamah Syariah.

[]

MAKA INILAH UNDANG-UNDANG DIPERBUAT oleh Badan Perundangan Negeri Selangor seperti berikut:

BAHAGIAN I

PERMULAAN

Tajuk ringkas dan permulaan kuat kuasa

1. (1) Enakmen ini boleh dinamakan Enakmen Tatacara Jenayah Syariah (Negeri Selangor) 2003.

(2) Enakmen ini hendaklah mula berkuat kuasa pada tarikh yang ditetapkan oleh Duli Yang Maha Mulia Sultan melalui pemberitahuan dalam *Warta*.

Tafsiran

2. (1) Dalam Enakmen ini, melainkan jika konteksnya menghendaki makna yang lain—

“aduan’ ertinya pengataan yang dibuat secara lisan atau bertulis kepada Hakim bahawa seseorang sama ada diketahui atau tak diketahui telah melakukan atau bersalah atas suatu kesalahan, dengan tujuan supaya tindakan diambil oleh Hakim itu di bawah Enakmen ini;

“Enakmen Pentadbiran” ertinya Enakmen Pentadbiran Undang-Undang Islam (Negeri Selangor) 2003;

“Hakim” ertinya seseorang Hakim yang dilantik di bawah subseksyen 58(1) atau 59(1) Enakmen Pentadbiran;

“kesalahan” ertinya apa-apa perbuatan atau peninggalan yang dijadikan boleh dihukum oleh mana-mana undang-undang bertulis yang menetapkan kesalahan-kesalahan terhadap rukun-rukun agama Islam dan yang atasnya Mahkamah mempunyai bidang kuasa;

“kesalahan boleh tangkap” ertinya sesuatu kesalahan yang boleh dihukum dengan pemenjaraan selama tempoh satu tahun atau lebih yang baginya pada lazimnya Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis boleh menangkap tanpa waran;

“kesalahan tak boleh tangkap” ertinya sesuatu kesalahan yang boleh dihukum dengan pemenjaraan selama tempoh kurang daripada satu tahun atau dengan denda sahaja yang baginya pada lazimnya Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis tidak boleh menangkap tanpa waran;

“Ketua Hakim Syarie” mempunyai erti yang diberikan kepadanya dalam Enakmen Pentadbiran;

“Ketua Pegawai Penguatkuasa Agama” dan “Pegawai Penguatkuasa Agama” mempunyai erti masing-masing yang diberikan kepadanya dalam Enakmen Pentadbiran;

“Ketua Pendakwa Syarie” mempunyai erti yang diberikan kepadanya dalam Enakmen Pentadbiran;

“Mahkamah” atau “Mahkamah Syariah” mempunyai erti yang diberikan kepadanya dalam Enakmen Pentadbiran;

“Majlis” mempunyai erti yang diberikan kepadanya dalam Enakmen Pentadbiran;

“Mufti” mempunyai erti yang diberikan kepadanya dalam Enakmen Pentadbiran;

“Pegawai Masjid” mempunyai erti yang diberikan kepadanya dalam Enakmen Pentadbiran;

“Peguam Syarie” mempunyai erti yang diberikan kepadanya dalam Enakmen Pentadbiran;

“Pendaftar” ertinya Ketua Pendaftar Mahkamah Rayuan Syariah, Pendaftar Mahkamah Tinggi Syariah, atau Penolong-Penolong Pendaftar Mahkamah Rendah Syariah, mengikut mana-mana yang berkenaan, yang dilantik di bawah Enakmen Pentadbiran;

“Pendakwa” ertinya Ketua Pendakwa Syarie atau Pendakwa Syarie;

“Pendakwa Syarie” mempunyai erti yang diberikan kepadanya dalam Enakmen Pentadbiran;

“Pengerusi” mempunyai erti yang diberikan kepadanya dalam Enakmen Pentadbiran;

“Pesalah muda” ertinya seseorang pesalah yang berumur lebih daripada sepuluh tahun dan kurang daripada enam belas tahun;

“saksi” tidak termasuk seseorang tertuduh.

(2) Semua perkataan dan ungkapan yang digunakan dalam Enakmen ini dan tidak ditakrifkan dalam Enakmen ini tetapi ditakrifkan dalam Akta Tafsiran 1948 dan 1967 [*Akta 388*] hendaklah mempunyai erti yang diberikan kepadanya setakat yang pengertian itu tidak bercanggah dengan *Hukum Syarak*.

(3) Bagi mengelakkan keraguan tentang identiti atau tafsiran perkataan dan ungkapan yang digunakan dalam Enakmen ini yang disenaraikan dalam Jadual Pertama, rujukan bolehlah dibuat kepada

tulisan Arab bagi perkataan dan ungkapan itu yang ditunjukkan bersebelahan dengannya dalam Jadual itu.

Perbicaraan kesalahan oleh Mahkamah

3. Segala kesalahan yang atasnya Mahkamah mempunyai bidang kuasa hendaklah disiasat dan dibicarakan mengikut peruntukan yang terkandung dalam Enakmen ini.

BAHAGIAN II

PERUNTUKAN AM TENTANG MAHKAMAH JENAYAH

Mahkamah

4. Mahkamah bagi pentadbiran keadilan jenayah syariah di Negeri Selangor ialah Mahkamah yang ditubuhkan di bawah Enakmen Pentadbiran.

Mahkamah hendaklah terbuka

5. Tertakluk kepada seksyen 6, tempat mana-mana Mahkamah bersidang bagi maksud membicarakan apa-apa kesalahan hendaklah merupakan suatu Mahkamah terbuka dan awam di mana orang ramai pada amnya boleh masuk.

Orang ramai tidak boleh hadir dalam hal tertentu

6. Seseorang Hakim yang mendengar apa-apa perkara atau prosiding boleh atas alasan khas demi polisi atau manfaat awam menurut budi bicaranya tidak membenarkan orang ramai hadir di Mahkamah itu pada mana-mana peringkat perbicaraan tetapi dia hendaklah dalam tiap-tiap hal sedemikian pada masa itu merekodkan dalam rekod prosiding itu alasan perintah itu dibuat.

Bidang kuasa jenayah Hakim

7. Tertakluk kepada Enakmen ini, tiap-tiap Hakim hendaklah mengambil perhatian dan mempunyai kuasa untuk—

- (a) mendengar, membicarakan, memutuskan dan membereskan pendakwaan bagi kesalahan yang dilakukan keseluruhannya

atau sebahagiannya di dalam bidang kuasa tempatan Hakim itu dan yang boleh diambil perhatian oleh Hakim itu;

- (b) menyiasat aduan tentang kesalahan dan memanggil dan memeriksa saksi mengenai kesalahan itu dan menyaman dan menangkap dan mengeluarkan waran bagi penangkapan penjenayah dan pesalah dan memperlakukan mereka mengikut undang-undang;
- (c) mengeluarkan waran untuk menggeledah atau menyebabkan digeledah tempat yang di dalamnya apa-apa barang atau benda yang dengannya atau mengenainya apa-apa kesalahan telah dilakukan dikatakan ada disimpan atau disembunyikan;
- (d) menghendaki orang memberikan jaminan supaya mereka berkelakuan baik mengikut undang-undang; dan
- (e) melakukan segala perkara dan benda lain yang seseorang Hakim diberi kuasa untuk melakukannya oleh mana-mana undang-undang bertulis.

BAHAGIAN III

PERUNTUKAN AM YANG LAIN

BAB 1

DARIHAL MAKLUMAT KEPADA HAKIM DAN PEGAWAI PENGUATKUASA AGAMA

Bila orang awam hendaklah membantu Hakim, dll.

8. Tiap-tiap orang adalah terikat untuk membantu seseorang Hakim, Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis, yang semunasabahnya menghendaki bantuannya—

- (a) dalam menangkap atau mencegah terlepasnya mana-mana orang lain yang Hakim, Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis itu diberi kuasa untuk menangkapnya; atau
- (b) dalam mencegah suatu pecah keamanan yang timbul daripada penangkapan dan penahanan orang itu.

Orang awam hendaklah memberikan maklumat tentang perkara tertentu

9. Tiap-tiap orang yang mengetahui pelakuan atau niat mana-mana orang lain untuk melakukan apa-apa kesalahan dengan serta-merta memberikan maklumat kepada Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis yang terdekat tentang pelakuan atau niat itu.

BAB 2**DARIHAL MENANGKAP, MELARIKAN DIRI
DAN MENANGKAP SEMULA****Penangkapan: bagaimana dibuat**

10. (1) Dalam membuat sesuatu penangkapan Pegawai Penguatkuasa Agama, pegawai polis atau orang lain yang membuat penangkapan itu hendaklah sebenarnya menyentuh atau mengurung tubuh orang yang hendak ditangkap itu, melainkan jika orang itu menyerah diri sama ada dengan perkataan atau melalui perbuatan.

(2) Jika orang itu dengan menggunakan kekerasan menentang usaha menangkapnya atau cuba mengelakkan penangkapan itu, pegawai atau orang lain itu bolehlah menggunakan segala langkah yang perlu untuk melaksanakan penangkapan itu.

(3) Tiada apa-apa jua dalam seksyen ini memberikan hak untuk menyebabkan kematian mana-mana orang.

Mengeledah tempat yang dimasuki oleh orang yang hendak ditangkap

11. (1) Jika mana-mana orang yang bertindak menurut waran tangkap, atau mana-mana Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis yang ada kuasa untuk menangkap, mempunyai sebab untuk mempercayai bahawa mana-mana orang yang hendak ditangkap itu telah masuk ke dalam atau berada di dalam mana-mana tempat, maka orang yang tinggal di tempat itu atau yang menjaga tempat itu hendaklah, apabila dihendaki oleh orang yang bertindak menurut waran itu atau Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis itu, membenarkannya bebas masuk ke dalamnya dan memberikan segala kemudahan yang munasabah untuk pengeledahan dijalankan di dalamnya.

(2) Jika kemasukan ke dalam tempat itu tidak dapat dibuat di bawah subseksyen (1), maka adalah sah, dalam apa-apa hal bagi seseorang yang bertindak menurut waran dan dalam apa-apa hal yang waran boleh dikeluarkan tetapi tidak boleh diperolehi tanpa memberi orang yang hendak ditangkap itu peluang untuk melarikan diri, bagi Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis itu untuk memasuki tempat itu dan menggeledah di dalamnya, dan, untuk mendapatkan jalan masuk ke tempat itu, memecah buka mana-mana pintu atau tingkap luar atau dalam mana-mana tempat sama ada tempat itu dipunyai oleh orang yang hendak ditangkap itu atau oleh mana-mana orang lain jika, setelah memberitahu kuasa dan maksudnya dan setelah permintaan hendak masuk dibuat dengan sewajarnya, tiada jalan lain lagi untuk masuk.

Memeriksa orang di tempat yang digeledah menurut waran

12. Bilamana penggeledahan untuk mencari apa-apa benda dibuat atau akan dibuat dengan sah di mana-mana tempat berkenaan dengan apa-apa kesalahan, semua orang yang dijumpai di dalam tempat itu boleh ditahan dengan sah sehingga penggeledahan itu selesai, dan, jika benda yang dicari itu adalah daripada jenis yang boleh disembunyikan pada tubuh badan seseorang, mereka boleh diperiksa untuk mencari benda itu oleh atau di hadapan seorang Pegawai Penguatkuasa Agama dan pegawai polis yang berpangkat tidak rendah daripada Inspektor.

Kuasa untuk memecah buka mana-mana tempat bagi maksud pembebasan

13. Mana-mana Pegawai Penguatkuasa Agama atau orang lain yang diberi kuasa membuat penangkapan boleh memecah buka mana-mana tempat untuk membebaskan dirinya atau mana-mana orang lain yang, setelah memasuki tempat itu dengan sah bagi maksud membuat suatu penangkapan, tertahan di dalamnya.

Tidak boleh dikenakan sekatan yang tak perlu dan cara memeriksa seseorang

14. (1) Orang yang ditangkap tidaklah boleh dikenakan sekatan lebih daripada yang perlu bagi mencegahnya melarikan diri.

(2) Bilamana perlu untuk menyebabkan seseorang itu diperiksa, pemeriksaan itu hendaklah dibuat oleh seorang yang sama jantina dengan orang yang diperiksa itu dengan memberikan perhatian tegas tentang kesopanan.

Memeriksa orang yang ditangkap

15. (1) Bilamana seseorang ditangkap—

- (a) oleh Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis menurut waran yang tidak membenarkan jaminan atau menurut waran yang membenarkan jaminan tetapi orang yang ditangkap itu tidak dapat memberikan jaminan; atau
- (b) tanpa waran dan orang yang ditangkap itu tidak dapat memberikan jaminan,

Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis yang membuat penangkapan itu boleh memeriksa orang itu dan menyita segala barang yang dijumpai padanya selain daripada pakaian perlu yang dipakainya dan meletakkan barang itu dalam jagaan selamat, dan jika ada sebab untuk mempercayai bahawa mana-mana barang itu telah digunakan untuk melakukan kesalahan itu barang itu boleh ditahan sehingga orang itu dilepaskan atau dibebaskan.

(2) Senarai segala barang yang disita di bawah subseksyen (1) hendaklah disediakan oleh pegawai yang membuat penangkapan itu dan hendaklah ditandatangani olehnya.

Kuasa untuk menyita senjata berbahaya

16. Pegawai Penguatkuasa Agama atau orang lain yang membuat apa-apa penangkapan di bawah Enakmen ini boleh mengambil daripada orang yang ditangkap itu apa-apa senjata berbahaya yang ada padanya dan hendaklah menyerahkan segala senjata yang diambil sedemikian kepada polis.

Memeriksa orang untuk mendapatkan nama dan alamat

17. Tiap-tiap orang yang berada dalam jagaan sah, yang oleh sebab ketakupayaan kerana mabuk, sakit, gangguan mental ataupun masih kanak-kanak lagi tidak dapat memberikan keterangan yang

memuaskan tentang dirinya, bolehlah diperiksa bagi maksud menentukan nama dan tempat kediamannya.

Menangkap tanpa waran

18. Tanpa menjejaskan peruntukan mana-mana undang-undang bertulis lain, mana-mana Pegawai Penguatkuasa Agama, pegawai polis atau Pegawai Masjid boleh, tanpa perintah daripada Hakim dan tanpa waran, menangkap—

- (a) mana-mana orang yang kena-mengena dengan apa-apa kesalahan boleh ditangkap di dalam Negeri Selangor atau yang terhadapnya suatu aduan yang munasabah telah dibuat atau maklumat yang boleh dipercayai telah diterima atau syak yang munasabah wujud bahawa dia telah kena-mengena sedemikian;
- (b) mana-mana orang yang telah melakukan atau cuba melakukan di hadapannya apa-apa kesalahan yang melibatkan pecah keamanan;
- (c) mana-mana orang yang terhadapnya waran yang telah dikeluarkan di bawah Enakmen ini masih berkuat kuasa, walaupun waran itu tidak ada dalam milikannya.

Enggan memberikan nama dan kediaman

19. (1) Apabila mana-mana orang melakukan atau dituduh melakukan suatu kesalahan tak boleh tangkap di hadapan seseorang Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis dan enggan, apabila dikehendaki oleh pegawai itu, untuk memberikan nama dan kediamannya atau memberikan nama atau kediaman yang pegawai itu ada sebab untuk dipercayai adalah palsu, dia boleh ditangkap oleh pegawai itu untuk membolehkan nama dan kediamannya ditentukan, dan dia hendaklah, dalam masa dua puluh empat jam dari waktu dia ditangkap, tidak masuk masa yang diperlukan bagi perjalanan dari tempat penangkapan itu, dibawa ke hadapan Hakim Mahkamah Rendah Syariah yang terdekat melainkan jika sebelum itu nama dan kediamannya yang sebenar telah ditentukan dan dalam hal sedemikian orang itu hendaklah dilepaskan dengan serta-merta apabila dia menyempurnakan suatu bon untuk hadir di hadapan seorang Hakim jika dikehendaki sedemikian.

(2) Apabila mana-mana orang dibawa ke hadapan Hakim Mahkamah Rendah Syariah di bawah subseksyen (1), Hakim itu boleh sama ada menghendaki dia menyempurnakan suatu bon, dengan penjamin, untuk hadir di hadapan seorang Hakim jika dikehendaki sedemikian, atau boleh memerintahkan supaya dia ditahan dalam jagaan sehingga dia boleh dibicarakan.

(3) Apabila mana-mana orang di hadapan seseorang Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis melakukan atau dituduh melakukan suatu kesalahan tak boleh tangkap dan apabila dikehendaki oleh pegawai itu supaya memberikan nama dan kediamannya, memberikan sebagai kediamannya, suatu tempat di luar Negeri Selangor, dia boleh ditangkap oleh pegawai itu dan hendaklah dengan serta-merta dibawa ke hadapan Hakim Mahkamah Rendah Syariah yang terdekat yang boleh menghendakinya supaya menyempurnakan suatu bon, dengan penjamin, untuk hadir di hadapan seorang Hakim jika dikehendaki sedemikian, atau boleh memerintahkan supaya dia ditahan dalam jagaan sehingga dia boleh dibicarakan.

Orang yang ditangkap oleh Pegawai Masjid: bagaimana hendak diperlakukan

20. Seseorang Pegawai Masjid yang membuat suatu penangkapan tanpa waran hendaklah tanpa kelengahan yang tak perlu menyerahkan orang yang ditangkap sedemikian kepada Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis yang terdekat atau, jika pegawai itu tidak ada, membawa orang itu ke balai polis yang terdekat, dan seseorang Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis hendaklah menangkap semula tiap-tiap orang yang ditangkap sedemikian.

Memburu pesalah

21. Bagi maksud menangkap mana-mana orang yang dia ada kuasa untuk menangkap tanpa waran di bawah Enakmen ini, seseorang pegawai polis boleh memburu orang itu di mana-mana bahagian di Malaysia.

Bagaimana orang yang ditangkap hendaklah diperlakukan dan penahanan yang melebihi dua puluh empat jam

22. (1) Seseorang Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis yang membuat suatu penangkapan tanpa waran di bawah Enakmen ini hendaklah tanpa kelengahan yang tak perlu dan tertakluk kepada peruntukan Enakmen ini tentang jaminan atau pelepasannya sebelum itu, membawa atau menghantar orang yang ditangkap itu ke hadapan seorang Hakim Mahkamah Rendah Syariah.

(2) Tiada pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis boleh menahan dalam jagaan seseorang yang ditangkap tanpa waran selama tempoh yang lebih lama daripada yang munasabah dalam segala hal keadaan kes itu.

(3) Tempoh itu tidak boleh melebihi dua puluh empat jam, tidak termasuk masa yang perlu bagi perjalanan dari tempat penangkapan ke Mahkamah itu.

(4) Apabila seseorang yang ditangkap itu dibawa ke hadapan Mahkamah, Mahkamah hendaklah dengan serta-merta mendengar pertuduhan terhadap orang itu atau menanggukkan kes itu.

(5) Jika kes terhadap tertuduh ditanggukkan, maka tertuduh hendaklah, melainkan jika dia dilepaskan atas jaminan, ditahan di dalam penjara atau jagaan polis di bawah waran penahanan yang dikeluarkan oleh seorang Hakim dalam Borang 1 Jadual Kedua.

Melepaskan orang yang ditangkap

23. Tiada seorang pun yang telah ditangkap oleh Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis di bawah Enakmen ini boleh dilepaskan kecuali atas bon atau jaminan atau di bawah perintah bertulis seorang Hakim atau Ketua Pegawai Penguatkuasa Agama atau seorang pegawai polis yang berpangkat tidak rendah daripada Inspektor.

Kesalahan yang dilakukan di hadapan Hakim

24. Apabila apa-apa kesalahan dilakukan di hadapan seorang Hakim di dalam had bidang kuasa tempatannya, dia sendiri boleh menangkap

atau memberi kuasa kepada mana-mana orang untuk menangkap pesalah itu dan boleh sesudah itu, tertakluk kepada peruntukan Enakmen ini tentang jaminan, meletakkan pesalah itu dalam jagaan.

Penangkapan oleh atau di hadapan Hakim

25. Mana-mana Hakim boleh pada bila-bila masa menangkap atau memberi kuasa supaya ditangkap di hadapannya di dalam had bidang kuasa tempatannya mana-mana orang yang bagi penangkapannya dia kompeten untuk mengeluarkan waran.

Kuasa untuk memburu dan menangkap semula

26. Jika seseorang yang dalam jagaan sah melarikan diri atau dilarikan daripada tahanan, orang yang daripada jagaannya dia melarikan diri atau dilarikan itu boleh dengan serta-merta memburu dan menangkapnya di mana-mana tempat, sama ada di dalam atau di luar bidang kuasa tempat dia berada dalam jagaan sedemikian, dan memperlakukan orang itu sebagaimana yang boleh diperlakukannya semasa penangkapan yang mula-mula itu.

Peruntukan seksyen 11 dan 13 hendaklah terpakai bagi penangkapan di bawah seksyen 26

27. Peruntukan seksyen 11 dan 13 hendaklah terpakai bagi penangkapan di bawah seksyen 26 walaupun orang yang membuat penangkapan itu tidak bertindak di bawah waran dan bukan seorang pegawai polis yang mempunyai kuasa untuk menangkap.

BAB 3

DARIHAL PROSES UNTUK MEMAKSA KEHADIRAN

Saman

Bentuk saman dan penyampaian

28. (1) Tiap-tiap saman kehadiran yang dikeluarkan oleh Mahkamah di bawah Enakmen ini hendaklah mengikut Borang 2 Jadual Kedua dan ditandatangani oleh Hakim dan hendaklah mengandungi meterai Mahkamah.

(2) Saman itu hendaklah menyatakan secara am jenis kesalahan yang dipertuduh dan peruntukan dan undang-undang yang di bawahnya ia boleh dihukum.

(3) Saman itu hendaklah pada lazimnya disampaikan oleh pegawai Mahkamah tetapi Mahkamah yang mengeluarkan saman itu boleh, jika difikirkannya patut, mengarahkan supaya ia disampaikan oleh mana-mana orang lain.

Saman: bagaimana disampaikan

29. (1) Saman hendaklah, jika praktik, disampaikan kepada orang yang disaman itu sendiri dengan menunjukkan kepadanya saman yang asal dan dengan memberikan atau menyerahkan kepadanya suatu salinan saman itu di bawah meterai Mahkamah.

(2) Tiap-tiap orang yang kepadanya saman itu disampaikan sedemikian hendaklah, jika dikehendaki sedemikian oleh pegawai penyampai itu, menandatangani penerimaan salinan saman itu di bahagian belakang saman yang asal.

(3) Jika orang yang hendak disaman itu tidak dapat dijumpai setelah usaha wajar dijalankan, maka saman itu bolehlah disampaikan dengan meninggalkan suatu salinan saman itu untuknya dengan seorang anggota keluarganya yang dewasa atau dengan pengkhidmatnya yang tinggal bersamanya.

Tatacara bila penyampaian diri tidak dapat dilaksanakan

30. Jika orang yang hendak disaman itu tidak dijumpai setelah usaha wajar dijalankan dan penyampaian tidak dapat dilaksanakan sebagaimana yang diarahkan oleh subseksyen 29(3), pegawai penyampai itu hendaklah menampalkan suatu salinan saman itu di suatu bahagian yang ketara di rumah itu atau tempat lain di mana orang yang disaman itu pada lazimnya tinggal, dan dalam hal sedemikian, saman itu hendaklah disifatkan telah disampaikan dengan sewajarnya.

Bukti penyampaian

31. Apabila sesuatu saman yang dikeluarkan oleh Mahkamah telah disampaikan, suatu affidavit penyampaian itu yang berupa dibuat di hadapan seorang Pendaftar hendaklah diterima sebagai keterangan.

*Waran Tangkap***Bentuk waran tangkap**

32. (1) Tiap-tiap waran tangkap yang dikeluarkan oleh Mahkamah di bawah Enakmen ini hendaklah mengikut Borang 3 Jadual Kedua dan ditandatangani oleh Hakim dan hendaklah mengandungi meterai Mahkamah.

(2) Tiap-tiap waran itu hendaklah terus berkuat kuasa sehingga ia dibatalkan oleh Mahkamah yang mengeluarkannya atau sehingga ia dilaksanakan.

Mahkamah boleh mengarahkan jaminan yang hendak diambil melalui pengendorsan di atas waran

33. (1) Mana-mana Mahkamah yang mengeluarkan waran bagi menangkap mana-mana orang boleh, menurut budibicaranya, mengarahkan melalui pengendorsan di atas waran itu bahawa jika orang itu menyempurnakan suatu bon dengan penjamin yang mencukupi bagi kehadirannya di hadapan Mahkamah itu pada masa yang ditetapkan dan sesudah itu sehingga diarahkan selainnya oleh Mahkamah, pegawai yang kepadanya waran itu diarahkan hendaklah mengambil jaminan itu dan hendaklah melepaskan orang itu daripada jagaan.

(2) Pengendorsan itu hendaklah menyatakan—

(a) bilangan penjamin;

(b) amaun yang dengannya mereka dan orang yang bagi penangkapannya waran itu telah dikeluarkan masing-masingnya terikat; dan

(c) tempat dan masa dan tarikh dia dikehendaki hadir di hadapan Mahkamah.

(3) Bilamana jaminan diambil di bawah seksyen ini, pegawai yang kepadanya waran itu diarahkan hendaklah mengemukakan bon itu kepada Mahkamah.

Waran: kepada siapa diarahkan

34. (1) Sesuatu waran tangkap hendaklah pada lazimnya diarahkan kepada Ketua Pegawai Penguatkuasa Agama dan semua Pegawai Penguatkuasa Agama yang lain, dan mana-mana pegawai itu boleh melaksanakan waran itu di mana-mana bahagian di Negeri Selangor.

(2) Mahkamah yang mengeluarkan waran boleh mengarahkannya kepada Ketua Polis Negara dan semua pegawai polis yang lain di Negeri Selangor atau mana-mana orang yang dinamakan yang bukan Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis, dan semua atau mana-mana seorang atau lebih seorang daripada mereka boleh melaksanakan waran itu.

Pemberitahuan tentang isi waran

35. Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis atau orang lain yang melaksanakan waran tangkap hendaklah memberitahukan isi waran itu kepada orang yang ditangkap dan jika dikehendaki sedemikian hendaklah mengemukakan dan menunjukkan kepadanya waran itu atau salinannya di bawah meterai Mahkamah yang mengeluarkan waran itu.

Orang yang ditangkap hendaklah dibawa ke hadapan Mahkamah tanpa kelengahan

36. Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis atau orang lain yang melaksanakan waran tangkap hendaklah, tertakluk kepada seksyen 33 tentang jaminan, tanpa kelengahan yang tak perlu, membawa orang yang ditangkap itu ke hadapan Mahkamah yang di hadapannya dia dikehendaki oleh undang-undang supaya mengemukakan orang itu.

Tatacara tentang penangkapan orang yang terhadapnya waran dikeluarkan

37. (1) Apabila waran tangkap dilaksanakan di luar had bidang kuasa tempatan Mahkamah yang mengeluarkannya, maka orang

yang ditangkap itu hendaklah, melainkan jika jaminan telah diambil di bawah seksyen 33, dibawa ke hadapan Hakim Mahkamah Rendah Syariah yang terdekat.

(2) Hakim itu hendaklah, jika ternyata orang yang ditangkap itu ialah orang yang dimaksudkan oleh Mahkamah yang mengeluarkan waran itu, mengarahkan pemindahan orang itu dalam jagaan ke Mahkamah yang dinamakan dalam waran itu.

(3) Walau apa pun subseksyen (2), jika kesalahan itu boleh dijamin dan orang yang ditangkap itu sedia dan sanggup memberikan jaminan yang memuaskan hati Mahkamah yang ke hadapannya dia dibawa, atau suatu arahan telah diendorskan di bawah seksyen 33 di atas waran itu dan orang itu sedia dan sanggup memberikan jaminan yang dikehendaki oleh arahan itu, maka Hakim itu hendaklah mengambil bon atau jaminan itu, mengikut mana-mana yang berkenaan, dan mengemukakan bon itu kepada Mahkamah yang dinamakan dalam waran itu.

(4) Tiada apa-apa jua dalam seksyen ini boleh disifatkan sebagai menghalang seseorang Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis daripada mengambil jaminan di bawah seksyen 33.

*Kaedah-Kaedah lain mengenai Saman
Kehadiran dan Waran Tangkap*

Pengeluaran waran sebagai ganti atau tambahan kepada saman

38. Mahkamah boleh, dalam apa-apa kes yang diberi kuasa untuk mengeluarkan saman bagi kehadiran mana-mana orang, mengeluarkan, selepas merekodkan sebab-sebabnya secara bertulis, waran untuk menangkapnya jika—

- (a) sama ada sebelum saman dikeluarkan atau selepas saman itu dikeluarkan tetapi sebelum masa yang ditetapkan bagi kehadirannya, Mahkamah mempunyai sebab untuk mempercayai bahawa dia telah melarikan diri atau tidak akan mematuhi saman itu; atau
- (b) pada masa itu dia tidak hadir dan saman itu dibuktikan telah disampaikan dengan sewajarnya dalam tempoh masa yang membolehkannya hadir mengikut saman itu dan tiada alasan munasabah diberikan atas ketakhadiran itu.

Saman kehadiran dan waran tangkap boleh dilaksanakan di mana-mana bahagian di Malaysia

39. (1) Segala saman kehadiran dan waran tangkap yang dikeluarkan oleh Mahkamah boleh disampaikan atau dilaksanakan, mengikut mana-mana yang berkenaan, di mana-mana bahagian di Malaysia; tetapi saman itu tidak boleh disampaikan di luar had bidang kuasa tempatan Mahkamah yang mengeluarkannya melainkan jika saman itu diendorskan oleh Mahkamah itu dengan perkataan “Bagi penyampaian di luar bidang kuasa”.

(2) Tiada saman boleh diendorskan oleh Mahkamah yang mengeluarkannya dengan perkataan “Bagi penyampaian di luar bidang kuasa” melainkan jika Mahkamah itu berpuas hati bahawa ada alasan khas bagi membenarkan penyampaian sedemikian, dan alasan itu hendaklah direkodkan sebelum saman itu diendorskan sedemikian.

Kuasa untuk mengambil bon kehadiran

40. Apabila mana-mana orang yang bagi kehadiran atau penangkapannya mana-mana Mahkamah diberi kuasa untuk mengeluarkan saman atau waran hadir di Mahkamah, Mahkamah boleh menghendaki orang itu menyempurnakan suatu bon dengan penjamin bagi kehadirannya di Mahkamah itu.

Penangkapan kerana pelanggaran bon kehadiran

41. Apabila mana-mana orang yang terikat dengan mana-mana bon di bawah Enakmen ini untuk hadir di hadapan Mahkamah tidak hadir sedemikian, Mahkamah boleh mengeluarkan waran mengarahkan supaya orang itu ditangkap dan dibawa ke hadapannya.

BAB 4

DARIHAL PROSES UNTUK MEMAKSA PENGEMUKAAN DOKUMEN DAN HARTA ALIH YANG LAIN DAN BAGI PENEMUAN ORANG YANG DIKURUNG DENGAN SALAH

Saman untuk mengemukakan dokumen atau benda lain

42. (1) Bilamana mana-mana Mahkamah atau Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis yang membuat penyiasatan di bawah

Enakmen ini berpendapat bahawa pengemukaan mana-mana harta atau dokumen adalah perlu atau wajar bagi maksud apa-apa penyiasatan, siasatan, perbicaraan atau prosiding lain di bawah Enakmen ini oleh atau di hadapan Mahkamah atau pegawai itu, maka Mahkamah itu boleh mengeluarkan suatu saman atau pegawai itu boleh mengeluarkan suatu perintah bertulis kepada orang yang dalam milikan atau kuasanya harta atau dokumen itu dipercayai berada, menghendaki orang itu hadir dan mengemukakannya atau mengemukakannya pada masa dan di tempat yang dinyatakan dalam saman atau perintah itu.

(2) Mana-mana orang yang dikehendaki di bawah seksyen ini hanya untuk mengemukakan apa-apa harta atau dokumen hendaklah disifatkan telah mematuhi permintaan itu jika dia menyebabkan harta atau dokumen itu dikemukakan dan dia tidak hadir sendiri untuk mengemukakannya.

(3) Tiada apa-apa jua dalam seksyen ini boleh disifatkan sebagai menyentuh peruntukan mana-mana undang-undang yang berhubungan dengan keterangan yang sedang berkuat kuasa atau terpakai bagi apa-apa barang pos, telegram atau dokumen lain dalam jagaan pihak berkuasa pos atau telegraf.

Peruntukan seksyen 28 hingga 31 hendaklah terpakai

43. Peruntukan seksyen 28, 29, 30 dan 31 hendaklah terpakai berhubungan dengan saman di bawah Bab ini.

Waran Geledah

Bila waran geledah boleh dikeluarkan

44. (1) Jika—

(a) mana-mana Mahkamah mempunyai sebab untuk mempercayai bahawa seseorang yang kepadanya saman di bawah seksyen 42 telah atau mungkin ditujukan tidak akan atau mungkin tidak akan mengemukakan harta atau dokumen yang dikehendaki;

(b) harta atau dokumen itu tidak diketahui oleh Mahkamah berada dalam milikan mana-mana orang;

- (c) Mahkamah berpendapat bahawa maksud keadilan atau maksud mana-mana siasatan, perbicaraan atau prosiding lain di bawah Enakmen ini akan tercapai melalui suatu pengeledahan atau pemeriksaan am; atau
- (d) Mahkamah, atas maklumat dan selepas apa-apa siasatan yang difikirkannya perlu, mempunyai sebab untuk mempercayai bahawa suatu kesalahan telah dilakukan di mana-mana tempat,

Mahkamah boleh mengeluarkan waran geledah dan orang yang kepadanya waran itu diarahkan boleh menggeledah dan memeriksa mengikut waran geledah itu dan mengikut peruntukan Enakmen ini.

(2) Waran geledah hendaklah pada lazimnya diarahkan kepada Ketua Pegawai Penguatkuasa Agama dan Pegawai Penguatkuasa Agama yang lain yang hendaklah disebut namanya dalam waran itu, dan semua atau mana-mana pegawai itu bolehlah melaksanakan waran itu.

(3) Mahkamah yang mengeluarkan waran geledah boleh mengarahkannya kepada Ketua Polis Negara dan kepada pegawai polis yang lain yang hendaklah disebut namanya dalam waran itu, dan semua atau mana-mana pegawai polis itu bolehlah melaksanakan waran itu.

Kuasa untuk membataskan waran geledah

45. Mahkamah boleh, jika difikirkannya patut, menyatakan dalam waran geledah tempat tertentu atau bahagian tempat tertentu itu yang hanya di situ sahajalah pengeledahan atau pemeriksaan boleh dilakukan, dan orang yang dipertanggungkan dengan pelaksanaan waran itu hendaklah kemudiannya hanya menggeledah atau memeriksa tempat atau bahagian itu yang dinyatakan sedemikian.

Hakim boleh mengeluarkan waran yang memberi kuasa menggeledah untuk mencari keterangan mengenai kesalahan

46. Jika seseorang Hakim, atas maklumat dan selepas apa-apa siasatan yang difikirkannya perlu, mempunyai sebab untuk mempercayai bahawa apa-apa benda yang ke atas, dengan atau

berkenaan dengannya suatu kesalahan telah dilakukan, atau apa-apa keterangan atau benda yang perlu bagi menjalankan sesuatu penyiasatan mengenai apa-apa kesalahan, boleh didapati di mana-mana tempat, dia boleh, melalui waran, memberi kuasa orang yang kepadanya waran itu diarahkan untuk memasuki, dengan apa-apa bantuan yang dikehendaki, dan menggeledah tempat itu untuk mencari apa-apa keterangan atau benda itu, dan jika apa-apa jua yang dicari itu dijumpai, untuk menyitanya dan membawanya ke hadapan Hakim yang mengeluarkan waran itu atau Hakim lain untuk diperlakukan mengikut undang-undang.

Bentuk waran geledah

47. (1) Tiap-tiap waran geledah yang dikeluarkan oleh Mahkamah di bawah Enakmen ini hendaklah mengikut Borang 4 Jadual Kedua dan ditandatangani oleh Hakim dan hendaklah mengandungi meterai Mahkamah.

(2) Tiap-tiap waran itu hendaklah terus berkuat kuasa selama sebilangan hari yang munasabah yang hendaklah dinyatakan dalam waran itu.

Menggeledah untuk mencari orang yang dikurung dengan salah

48. Jika mana-mana Hakim mempunyai sebab untuk mempercayai bahawa mana-mana orang dikurung dalam apa-apa hal keadaan yang menjadikan pengurungan itu suatu kesalahan, dia boleh mengeluarkan waran geledah, dan orang yang kepadanya waran itu diarahkan boleh mencari orang yang dikurung itu; pencarian itu hendaklah dibuat mengikut waran itu dan orang itu, jika dijumpai, hendaklah dengan serta-merta dibawa ke hadapan seorang Hakim yang hendaklah membuat apa-apa perintah yang difikirkan patut mengikut hal keadaan kes itu.

Orang yang menjaga tempat tertutup hendaklah membenarkan pengeledahan

49. (1) Bilamana mana-mana tempat yang boleh dikeledah atau diperiksa di bawah Bab ini adalah tertutup, maka mana-mana orang yang tinggal di dalam atau yang menjaga tempat itu hendaklah,

apabila dikehendaki oleh pegawai atau orang lain yang melaksanakan waran itu dan apabila waran itu dikemukakan, membenarkannya bebas masuk ke dalamnya dan memberikan segala kemudahan yang munasabah untuk menggeledah di dalamnya.

(2) Jika tempat itu tidak dapat dimasuki sedemikian, pegawai atau orang lain yang melaksanakan waran itu boleh bertindak mengikut cara yang diperuntukkan oleh subseksyen 11(2).

Hakim yang mengeluarkan waran geledah boleh hadir ketika ia dilaksanakan

50. Hakim yang mengeluarkan waran geledah boleh hadir sendiri bagi maksud memastikan waran itu dilaksanakan dengan sewajarnya.

Hakim boleh mengarahkan pengeledahan di hadapannya

51. Mana-mana Hakim boleh secara lisan mengarahkan supaya dibuat di hadapannya pengeledahan mana-mana tempat yang bagi pengeledahannya dia kompeten untuk mengeluarkan waran geledah.

Senarai segala benda yang disita hendaklah dibuat dan ditandatangani

52. Suatu senarai segala benda yang disita pada masa pengeledahan yang dibuat di bawah Bab ini dan suatu senarai tempat benda-benda itu masing-masingnya dijumpai hendaklah disediakan oleh pegawai atau orang lain yang membuat pengeledahan itu dan ditandatangani olehnya.

Penghuni hendaklah hadir ketika pengeledahan

53. Penghuni tempat yang dikeledah, atau seseorang lain bagi pihaknya, hendaklah pada tiap-tiap ketika dibenarkan hadir semasa pengeledahan itu, dan suatu salinan senarai yang disediakan dan ditandatangani di bawah seksyen 52 hendaklah diserahkan kepada penghuni atau orang itu atas permintaannya.

BAHAGIAN IV

MAKLUMAT KEPADA PEGAWAI PENGUATKUASA AGAMA
DAN KUASA MEREKA UNTUK MENYIASAT**Maklumat**

54. (1) Tiap-tiap maklumat berhubungan dengan pelakuan sesuatu kesalahan, jika diberikan secara lisan kepada seseorang Pegawai Penguatkuasa Agama, hendaklah diubah ke dalam bentuk bertulis olehnya atau di bawah arahnya dan hendaklah dibacakan kepada pemberi maklumat itu.

(2) Tiap-tiap maklumat itu hendaklah dicatatkan ke dalam Borang 5 Jadual Kedua yang hendaklah disimpan oleh pegawai itu, yang hendaklah menyatakan dalam catatan itu tarikh dan waktu maklumat itu telah diberikan, dan sama ada diberikan secara bertulis atau diubah ke dalam bentuk bertulis sebagaimana yang diperuntukkan dalam subseksyen (1) hendaklah ditandatangani oleh orang yang memberikan maklumat itu.

Tatacara

55. (1) Apabila maklumat yang disebut dalam seksyen 54 adalah berhubungan dengan pelakuan sesuatu kesalahan tak boleh tangkap, pegawai yang kepadanya ia diberikan hendaklah merujuk pemberi maklumat itu kepada seorang Hakim Mahkamah Rendah Syariah.

(2) Tiada Pegawai Penguatkuasa Agama boleh, dalam sesuatu kes yang melibatkan kesalahan tak boleh tangkap, menjalankan mana-mana kuasa khas berhubung dengan penyiasatan yang diberikan oleh Bab ini tanpa perintah Ketua Pendakwa Syarie.

(3) Mana-mana Pegawai Penguatkuasa Agama yang menerima perintah sedemikian boleh menjalankan kuasa berkenaan dengan penyiasatan yang diberikan di bawah Bab ini kecuali kuasa untuk menangkap tanpa waran.

Penerimaan salinan diperakui akan maklumat sebagai keterangan

56. Dalam mana-mana prosiding di bawah Enakmen ini, suatu salinan mana-mana catatan berhubung dengan sesuatu maklumat yang diubah ke dalam bentuk bertulis di bawah seksyen 54 dan yang berupa diperakui sebagai salinan yang benar oleh seorang Pegawai Penguatkuasa Agama hendaklah diterima sebagai keterangan bagi kandungan maklumat asal itu dan bagi waktu, tempat dan cara maklumat itu telah direkodkan sedemikian.

Tatacara jika kesalahan boleh tangkap disyaki

57. (1) Jika daripada maklumat yang diterima atau selainnya seseorang Pegawai Penguatkuasa Agama mempunyai sebab untuk mengesyaki pelakuan sesuatu kesalahan boleh tangkap maka dia hendaklah, melainkan jika kesalahan itu adalah daripada jenis yang telah diarahkan oleh Ketua Pendakwa Syarie tidak perlu dilaporkan kepadanya, dengan serta-merta menghantar suatu laporan mengenai maklumat itu kepada Ketua Pendakwa Syarie, dan hendaklah pergi sendiri atau hendaklah mempertanggungjawabkan seorang daripada pegawai bawahannya pergi ke tempat kesalahan itu dilakukan untuk menyiasat fakta-fakta dan hal keadaan kes itu dan untuk mengambil apa-apa langkah yang perlu bagi penemuan pesalah itu:

Dengan syarat bahawa—

- (a) apabila apa-apa maklumat tentang pelakuan mana-mana kesalahan sedemikian diberikan terhadap mana-mana orang yang disebut namanya dan jenis kes itu tidak berat, Pegawai Penguatkuasa Agama yang menerima maklumat itu tidak perlu pergi sendiri atau mempertanggungjawabkan seorang pegawai bawahan untuk membuat siasatan di tempat kesalahan itu dilakukan;
- (b) jika didapati oleh Pegawai Penguatkuasa Agama yang menerima maklumat itu bahawa tiada alasan yang mencukupi untuk bertindak atau bertindak selanjutnya dalam perkara itu, maka dia tidaklah boleh berbuat demikian.

(2) Dalam setiap kes yang disebut dalam perenggan (1)(a) dan (1)(b), Pegawai Penguatkuasa Agama yang menerima maklumat

itu hendaklah menyatakan dalam laporannya, jika ada, sebab-sebab dia tidak mematuhi subseksyen (1) dengan sepenuhnya.

Kuasa untuk menghendaki kehadiran saksi

58. (1) Seseorang Pegawai Penguatkuasa Agama yang membuat sesuatu penyiasatan di bawah Bab ini boleh, melalui perintah bertulis, menghendaki supaya hadir di hadapannya mana-mana orang yang berada di dalam Negeri Selangor di mana dia sedang membuat suatu penyiasatan yang, daripada maklumat yang diberikan atau selainnya, didapati mengetahui hal keadaan kes itu, dan orang itu hendaklah hadir sebagaimana yang dikehendaki sedemikian.

(2) Jika mana-mana orang itu enggan hadir sebagaimana yang dikehendaki sedemikian, Pegawai Penguatkuasa Agama itu boleh melaporkan keengganan itu kepada seorang Hakim yang boleh sesudah itu menurut budi bicaranya mengeluarkan waran untuk memastikan kehadiran orang itu sebagaimana yang dikehendaki oleh Pegawai Penguatkuasa Agama itu.

Pemeriksaan saksi oleh Pegawai Penguatkuasa Agama

59. (1) Seorang Pegawai Penguatkuasa Agama yang membuat sesuatu penyiasatan di bawah Bab ini boleh memeriksa secara lisan mana-mana orang yang disangka mengetahui fakta dan hal keadaan kes itu dan hendaklah mengubah ke dalam bentuk bertulis apa-apa pernyataan yang dibuat oleh orang yang diperiksa sedemikian.

(2) Orang itu adalah terikat di sisi undang-undang untuk menjawab segala soalan yang berhubungan dengan kes itu yang diajukan kepadanya oleh pegawai itu.

(3) Seseorang yang membuat pernyataan di bawah seksyen ini adalah terikat di sisi undang-undang untuk menyatakan yang benar, sama ada atau tidak pernyataan itu dibuat pada keseluruhannya atau sebahagiannya sebagai jawapan kepada soalan-soalan.

(4) Seseorang Pegawai Penguatkuasa Agama yang memeriksa seseorang di bawah subseksyen (1) hendaklah terlebih dahulu memberitahu orang itu akan peruntukan subseksyen (2) dan (3).

(5) Sesuatu pernyataan yang dibuat oleh mana-mana orang di bawah seksyen ini hendaklah, bilamana mungkin, diubah ke dalam bentuk bertulis dan ditandatangani oleh orang yang membuatnya atau dicapkan dengan cap ibu jarinya di hadapan dua saksi, mengikut mana-mana yang berkenaan, selepas pernyataan itu dibacakan kepadanya dalam bahasa yang dia telah membuatnya dan selepas dia diberi peluang untuk membuat apa-apa pembetulan yang diinginkannya.

Pernyataan kepada Pegawai Penguatkuasa Agama tidak boleh diterima sebagai keterangan

60. (1) Tiada pernyataan yang dibuat oleh mana-mana orang kepada seorang Pegawai Penguatkuasa Agama dalam perjalanan sesuatu penyiasatan di bawah Bab ini boleh, kecuali sebagaimana yang diperuntukkan dalam seksyen ini, digunakan sebagai keterangan.

(2) Apabila mana-mana saksi dipanggil bagi pihak pendakwa atau pihak pembela, selain daripada tertuduh, Mahkamah hendaklah atas permintaan tertuduh atau Pendakwa Syarie merujuk kepada apa-apa pernyataan yang telah dibuat oleh saksi itu kepada seorang Pegawai Penguatkuasa Agama dalam perjalanan sesuatu penyiasatan di bawah Bab ini, dan boleh kemudiannya, jika difikirkan oleh Mahkamah suaimanfaat demi kepentingan keadilan, mengarahkan supaya tertuduh diberi suatu salinannya, dan pernyataan itu boleh digunakan untuk mencabar kebolehpercayaan saksi itu.

(3) Apabila mana-mana orang dipertuduh atas apa-apa kesalahan berhubungan dengan pernyataan palsu yang dibuat olehnya kepada seorang Pegawai Penguatkuasa Agama dalam perjalanan sesuatu penyiasatan di bawah Bab ini, maka pernyataan itu boleh digunakan sebagai keterangan dalam pendakwaan itu.

Tiada dorongan boleh diberikan

61. (1) Tiada Pegawai Penguatkuasa Agama atau orang yang berkuasa boleh memberikan atau membuat apa-apa dorongan, ancaman atau janji kepada mana-mana orang yang dipertuduh atas sesuatu kesalahan untuk mendorong orang itu membuat apa-apa pernyataan yang mempunyai kaitan dengan pertuduhan terhadap orang itu.

(2) Tiada Pegawai Penguatkuasa Agama atau orang lain boleh menghalang atau tidak menggalakkan mana-mana orang, dengan apa-apa amaran atau selainnya, dalam perjalanan sesuatu penyiasatan di bawah Bab ini, membuat apa-apa pernyataan yang dia mungkin bersedia membuatnya atas kemahuannya sendiri.

Kuasa untuk merekodkan pernyataan dan pengakuan salah

62. Mana-mana Hakim, selain daripada Hakim yang mendengar kes itu, boleh merekodkan di hadapan dua saksi apa-apa pernyataan atau pengakuan salah yang dibuat kepadanya pada bila-bila masa sebelum perbicaraan itu bermula.

Pengeledahan oleh Pegawai Penguatkuasa Agama

63. (1) Bilamana seseorang Pegawai Penguatkuasa Agama yang membuat sesuatu penyiasatan berpendapat bahawa pengemukaan apa-apa dokumen atau benda lain adalah perlu bagi penjalanan sesuatu penyiasatan mengenai apa-apa kesalahan yang dia diberi kuasa menyiasatnya dan ada sebab untuk mempercayai bahawa—

- (a) orang yang kepadanya suatu saman atau perintah di bawah seksyen 42 telah atau mungkin akan dikeluarkan tidak akan atau mungkin tidak akan mengemukakan dokumen atau benda lain itu sebagaimana yang diarahkan dalam saman atau perintah itu; atau
- (b) dokumen atau benda lain itu tidak diketahui berada dalam milikan mana-mana orang,

maka pegawai itu boleh menggeledah atau menyebabkan pengeledahan dibuat untuk mencari dokumen atau benda lain itu di mana-mana tempat.

(2) Pegawai itu hendaklah, jika praktik, menjalankan pengeledahan itu sendiri.

(3) Jika dia tidak dapat menjalankan pengeledahan itu sendiri dan tiada orang lain yang kompeten untuk membuat pengeledahan itu hadir pada waktu itu, dia boleh mengarahkan mana-mana pegawai bawahannya membuat pengeledahan itu, dan dia hendaklah menyerahkan kepada pegawai bawahan itu suatu perintah bertulis yang menyatakan dokumen atau benda lain yang dicari itu dan

tempat yang hendak digeledah itu, dan pegawai bawahan itu boleh sesudah itu menggeledah untuk mendapatkan benda itu di tempat itu.

(4) Peruntukan Enakmen ini tentang waran geledah hendaklah, setakat yang boleh, terpakai bagi pengeledahan yang dibuat di bawah seksyen ini.

Pegawai Penguatkuasa Agama boleh menghendaki bon kehadiran pengadu dan saksi

64. (1) Jika berdasarkan suatu penyiasatan yang dibuat di bawah Bab ini, didapati oleh pegawai yang membuat penyiasatan itu bahawa ada keterangan yang mencukupi atau alasan yang menimbulkan syak yang munasabah yang mewajarkan prosiding jenayah dimulakan atau diteruskan terhadap mana-mana orang, pegawai itu hendaklah menghendaki pengadu itu, jika ada, dan seberapa banyak orang lain yang didapati oleh pegawai itu mengetahui hal keadaan kes itu, sebagaimana yang difikirkannya perlu, menyempurnakan suatu bon untuk hadir di hadapan Mahkamah yang disebut dalamnya dan memberikan keterangan dalam perkara pertuduhan terhadap tertuduh.

(2) Pegawai yang di hadapannya bon itu disempurnakan hendaklah menghantar bon itu kepada Mahkamah.

(3) Jika mana-mana pengadu atau saksi enggan menyempurnakan bon itu, pegawai itu hendaklah melaporkan keengganan itu kepada Mahkamah yang boleh sesudah itu, menurut budi bicaranya, mengeluarkan suatu saman atau waran untuk memastikan kehadiran pengadu atau saksi itu di hadapannya untuk memberikan keterangan dalam perkara pertuduhan terhadap tertuduh.

Buku harian mengenai prosiding dalam penyiasatan

65. (1) Tiap-tiap Pegawai Penguatkuasa Agama yang membuat sesuatu penyiasatan di bawah Bab ini hendaklah, dari hari ke hari, mencatatkan prosidingnya dalam buku harian penyiasatan dengan menyatakan—

(a) waktu perintah, jika ada, untuk menjalankan penyiasatan itu sampai padanya;

- (b) waktu dia memulakan dan mengakhiri penyiasatan itu;
- (c) tempat atau tempat-tempat yang dilawati olehnya;
- (d) orang atau orang-orang yang disoal olehnya; dan
- (e) pernyataan mengenai hal keadaan yang dipastikan melalui penyiasatannya.

(2) Walau apa pun apa-apa jua yang terkandung dalam undang-undang yang berhubungan dengan keterangan, seseorang tertuduh tidak berhak, sama ada sebelum atau dalam perjalanan apa-apa siasatan atau perbicaraan, meminta atau memeriksa mana-mana buku harian itu:

Dengan syarat bahawa jika Pegawai Penguatkuasa Agama yang telah membuat penyiasatan itu merujuk kepada buku harian itu, maka hanya apa-apa catatan yang telah dirujuk oleh pegawai itu sahaja hendaklah ditunjukkan kepada tertuduh, dan Mahkamah hendaklah atas permintaan pegawai itu menyebabkan apa-apa catatan lain disembunyikan daripada pandangan atau dipadamkan.

Laporan Pegawai Penguatkuasa Agama

66. (1) Tiap-tiap penyiasatan di bawah Bab ini hendaklah diselesaikan tanpa kelengahan yang tak perlu, dan sebaik sahaja ia diselesaikan pegawai yang membuat penyiasatan itu hendaklah, melainkan jika kesalahan itu adalah daripada jenis yang diarahkan oleh Ketua Pendakwa Syarie tidak perlu dilaporkan kepadanya, menghantar kepada Ketua Pendakwa Syarie suatu laporan yang menyatakan nama pihak-pihak, jenis maklumat, dan nama orang yang didapati mengetahui hal keadaan kes itu.

(2) Ketua Pendakwa Syarie boleh pada bila-bila masa melalui perintah bertulis mengarahkan bahawa tiada laporan perlu dihantar kepadanya dalam kes-kes daripada jenis yang dinyatakan dalam perintah itu, dan boleh pada bila-bila masa mengubah atau membatalkan perintah itu.

BAHAGIAN V

PROSIDING DALAM PENDAKWAAN

BAB 1

DARIHAL BIDANG KUASA MAHKAMAH DALAM PERBICARAAN

Tempat biasa bagi perbicaraan

67. Tiap-tiap kesalahan hendaklah pada lazimnya dibicarakan oleh Mahkamah yang di dalam had bidang kuasa tempatannya kesalahan itu telah dilakukan.

Tertuduh boleh dibicarakan di tempat di mana perbuatan dilakukan atau di mana akibat berikutan

68. Apabila seseorang dituduh melakukan apa-apa kesalahan oleh sebab apa-apa jua yang telah dilakukan atau oleh sebab apa-apa akibat yang berikutan, kesalahan itu boleh dibicarakan oleh Mahkamah yang di dalam had bidang kuasa tempatannya mana-mana perkara itu telah dilakukan atau mana-mana akibat itu telah berikutan.

Tempat perbicaraan jika perbuatan menjadi suatu kesalahan oleh sebab hubungan dengan kesalahan lain

69. Apabila sesuatu perbuatan menjadi kesalahan oleh sebab hubungannya dengan apa-apa perbuatan lain yang juga menjadi atau boleh menjadi kesalahan jika pelaku itu berupaya melakukan suatu kesalahan, maka pertuduhan atas kesalahan yang mula-mula disebut itu boleh dibicarakan oleh Mahkamah yang di dalam had tempatan bidang kuasa tempatannya mana-mana satu perbuatan itu telah dilakukan.

Misalan — Suatu pertuduhan persubahatan boleh dibicarakan sama ada oleh Mahkamah yang di dalam had tempatan bidang kuasanya persubahatan itu telah dilakukan atau oleh Mahkamah yang di dalam had bidang kuasa tempatannya kesalahan yang disubahati itu telah dilakukan.

Jika tempat kejadian kesalahan tak dapat ditentukan**70. Jika—**

- (a) tak dapat ditentukan di dalam yang manakah daripada beberapa kawasan tempatan sesuatu kesalahan itu telah dilakukan;
- (b) sesuatu kesalahan dilakukan sebahagiannya di dalam satu had bidang kuasa tempatan dan sebahagiannya di dalam had bidang kuasa tempatan yang lain;
- (c) sesuatu kesalahan ialah kesalahan berterusan dan terus dilakukan di dalam lebih daripada satu had bidang kuasa tempatan; atau
- (d) ia terdiri daripada beberapa perbuatan yang dilakukan di dalam had bidang kuasa tempatan yang berlainan,

maka kes itu bolehlah didengar oleh Mahkamah yang mempunyai bidang kuasa di dalam mana-mana had bidang kuasa tempatan tersebut.

Apabila timbul keraguan, Ketua Hakim Syarie hendaklah membuat keputusan

71. Bilamana timbul apa-apa keraguan tentang Mahkamah yang manakah yang hendaklah, menurut peruntukan Bab ini, membicarakan apa-apa kesalahan, Ketua Hakim Syarie boleh memutuskan di Mahkamah yang manakah kesalahan itu hendaklah dibicarakan.

Syarat yang Dikehendaki bagi Memulakan Prosiding

Hakim mengambil perhatian tentang kesalahan

72. (1) Tertakluk kepada Enakmen ini, seorang Hakim boleh mengambil perhatian tentang sesuatu kesalahan—

- (a) apabila dia menerima suatu aduan sebagaimana yang ditakrifkan oleh Enakmen ini;
- (b) berdasarkan pengetahuannya sendiri dan dengan keterangan yang menyokong bahawa kesalahan itu telah dilakukan; atau

- (c) apabila mana-mana orang dibawa ke hadapannya dalam jagaan tanpa proses dan dituduh melakukan suatu kesalahan yang Hakim itu mempunyai bidang kuasa untuk membicarakannya.

(2) Apabila seorang Hakim mengambil perhatian tentang sesuatu kesalahan di bawah perenggan (1)(b), tertuduh atau, apabila terdapat beberapa orang yang dituduh, mana-mana seorang daripada mereka adalah berhak menghendaki supaya kes itu tidak dibicarakan oleh Hakim itu tetapi hendaklah dibicarakan oleh seorang Hakim yang lain.

Keizinan untuk mendakwa daripada Ketua Pendakwa Syarie

73. Tiada pendakwaan bagi mana-mana kesalahan di bawah seksyen 4, 8, 9, 12 atau 13 Enakmen Kesalahan Jenayah Syariah (Selangor) 1995 [Enakmen No. 9 Tahun 1995] boleh dimulakan kecuali dengan keizinan Ketua Pendakwa Syarie.

BAB 2

DARIHAL ADUAN KEPADA HAKIM

Pemeriksaan pengadu

74. (1) Apabila seseorang Hakim mengambil perhatian tentang sesuatu kesalahan apabila diadakan, dia hendaklah dengan sertamerta memeriksa pengadu itu yang bersumpah mengikut Borang 6 Jadual Kedua, dan isi pemeriksaan itu hendaklah diubah ke dalam bentuk bertulis dan hendaklah ditandatangani oleh pengadu itu dan juga oleh Hakim itu.

(2) Seksyen ini tidaklah terpakai bagi aduan mengenai sesuatu kesalahan jika saman dipohon dalam suatu kes saman yang dibuat oleh seorang Pegawai Penguatkuasa Agama.

Penangguhan pengeluaran proses

75. Jika Hakim ada keraguan yang munasabah tentang kebenaran sesuatu aduan mengenai sesuatu kesalahan yang dia diberi kuasa mengambil perhatian tentangnya, dia boleh, apabila pengadu itu telah diperiksa, merekodkan sebab dia meragui kebenaran aduan

itu dan kemudiannya boleh menangguhkan pengeluaran proses bagi memaksa kehadiran orang yang diadukan itu dan sama ada menyiasat hal itu sendiri atau mengarahkan seorang Pegawai Penguatkuasa Agama supaya membuat siasatan bagi maksud menentukan kebenaran atau kepalsuan aduan itu dan melaporkan kepadanya hasil siasatan itu.

Menolak aduan

76. (1) Hakim yang di hadapannya suatu aduan dibuat boleh menolak aduan itu jika, selepas memeriksa pengadu itu dan merekodkan pemeriksaannya dan menimbangkan hasil siasatan, jika ada, yang dibuat di bawah seksyen 75, pada hematnya tiada alasan yang mencukupi untuk meneruskan tindakan.

(2) Hakim yang menolak aduan itu hendaklah merekodkan sebab dia berbuat demikian.

Pengeluaran proses

77. Jika seseorang Hakim yang mengambil perhatian tentang sesuatu kesalahan berpendapat ada alasan yang mencukupi untuk meneruskan tindakan, dia hendaklah mengeluarkan saman bagi kehadiran tertuduh.

BAB 3

DARIHAL PERTUDUHAN

Bentuk pertuduhan

78. (1) Tiap-tiap pertuduhan di bawah Enakmen ini hendaklah menyatakan kesalahan yang atasnya tertuduh dipertuduh.

(2) Jika undang-undang yang mewujudkan kesalahan itu memberinya apa-apa nama tertentu, kesalahan itu boleh diperihalkan dalam pertuduhan itu dengan nama itu sahaja.

(3) Jika undang-undang yang mewujudkan kesalahan itu tidak memberinya apa-apa nama tertentu, takrif kesalahan itu hendaklah dinyatakan setakat yang membolehkan tertuduh maklum tentang perkara yang mengenainya dia dipertuduh.

(4) Undang-undang dan peruntukan undang-undang yang terhadapnya kesalahan itu dikatakan telah dilakukan hendaklah disebut dalam pertuduhan itu.

(5) Hakikat bahawa pertuduhan itu dibuat adalah bersamaan dengan pernyataan bahawa tiap-tiap syarat yang sah yang dikehendaki oleh undang-undang bagi mewujudkan kesalahan yang dipertuduh itu telah dipenuhi dalam kes tertentu itu.

Butir-butir tentang waktu, tempat dan orang

79. Pertuduhan itu hendaklah mengandungi apa-apa butir tentang waktu dan tempat kesalahan yang dikatakan itu dan orang, jika ada, yang terhadapnya atau benda, jika ada, yang berkenaan dengannya kesalahan itu telah dilakukan sebagaimana yang semunasabahnya mencukupi supaya tertuduh maklum tentang perkara yang mengenainya dia dipertuduh.

Bila cara melakukan kesalahan mesti dinyatakan

80. Apabila jenis kes itu adalah sedemikian rupa sehingga butir-butir yang disebut dalam seksyen 78 dan 79 tidak memberi tertuduh maklumat yang mencukupi tentang perkara yang mengenainya dia dipertuduh, pertuduhan itu hendaklah juga mengandungi apa-apa butir mengenai cara bagaimana kesalahan yang dikatakan itu telah dilakukan sebagaimana yang mencukupi bagi maksud itu.

Pengertian perkataan yang digunakan dalam pertuduhan untuk memperihalkan kesalahan

81. Dalam tiap-tiap pertuduhan, perkataan yang digunakan untuk memperihalkan sesuatu kesalahan hendaklah disifatkan digunakan mengikut pengertian yang diberikan kepadanya masing-masing oleh undang-undang yang di bawahnya kesalahan itu boleh dihukum.

Kesan kesilapan

82. Tiada kesilapan dalam menyatakan sama ada kesalahan atau butir-butir yang dikehendaki dinyatakan dalam pertuduhan itu, dan tiada peninggalan untuk menyatakan kesalahan atau butir-

butir itu, boleh dikira, pada mana-mana peringkat kes itu, sebagai material melainkan jika tertuduh sebenarnya telah terkeliru oleh sebab kesilapan atau peninggalan itu.

Mahkamah boleh meminda atau menambah pertuduhan

83. (1) Mana-mana Mahkamah boleh meminda atau menambah mana-mana pertuduhan pada bila-bila masa sebelum penghakiman diumumkan.

(2) Tiap-tiap pindaan atau penambahan itu hendaklah dibaca dan diterangkan kepada tertuduh.

Bila perbicaraan boleh diteruskan serta-merta selepas pindaan atau penambahan

84. (1) Jika sesuatu pindaan atau tambahan dibuat kepada sesuatu pertuduhan menurut seksyen 83, Mahkamah hendaklah dengan serta-merta memanggil tertuduh untuk membuatakuan kepadanya dan menyatakan sama ada dia bersedia untuk dibicarakan atas pertuduhan yang dipinda atau ditambah itu.

(2) Jika tertuduh menyatakan dia belum bersedia, Mahkamah hendaklah menimbang dengan sewajarnya sebab-sebab yang diberikannya dan jika penerusan perbicaraan itu dengan serta-merta tidak mungkin, pada pendapat Mahkamah, memudaratkan tertuduh dalam pembelaannya atau Pendakwa dalam menjalankan kes itu, Mahkamah boleh, menurut budi bicaranya, selepas pindaan atau tambahan itu dibentuk atau dibuat, meneruskan perbicaraan itu seolah-olah pertuduhan yang dipinda atau ditambah itu ialah pertuduhan asal.

Bila perbicaraan baru boleh diarahkan atau perbicaraan ditangguhkan

85. Jika pertuduhan yang dipinda atau ditambah itu adalah sedemikian rupa sehingga penerusan perbicaraan itu dengan serta-merta mungkin, pada pendapat Mahkamah, memudaratkan tertuduh atau Pendakwa, sebagaimana yang disebut dalam seksyen 84, Mahkamah boleh sama ada mengarahkan diadakan suatu perbicaraan baru atau menangguhkan perbicaraan itu selama apa-apa tempoh yang difikirkan perlu.

Menggantung prosiding jika pendakwaan kesalahan dalam pertuduhan yang dipinda menghendaki keizinan terlebih dahulu

86. Jika kesalahan yang dinyatakan dalam pertuduhan yang dipinda atau ditambah itu ialah satu kesalahan yang pendakwaannya memerlukan keizinan terlebih dahulu, kes itu tidaklah boleh diteruskan sehingga keizinan itu diperolehi, melainkan jika keizinan sudah diperolehi bagi suatu pendakwaan atas fakta yang sama dengan fakta yang atasnya pertuduhan yang dipinda atau ditambah itu diasaskan.

Memanggil semula saksi apabila pertuduhan dipinda atau ditambah

87. Bilamana sesuatu pertuduhan dipinda atau ditambah oleh Mahkamah selepas perbicaraan bermula, Pendakwa dan tertuduh hendaklah dibenarkan memanggil semula atau menyaman semula dan memeriksa, dengan merujuk kepada pindaan atau penambahan itu, mana-mana saksi yang telah diperiksa, dan boleh juga memanggil apa-apa keterangan selanjutnya yang mungkin material.

Pertuduhan yang berasingan bagi kesalahan yang berlainan

88. Bagi tiap-tiap kesalahan yang berlainan yang atasnya mana-mana orang itu dituduh maka hendaklah ada pertuduhan yang berasingan, dan tiap-tiap pertuduhan itu hendaklah dibicarakan secara berasingan kecuali dalam hal yang disebut dalam seksyen 89, 90, 91 dan 95.

Tiga kesalahan yang sama jenisnya dalam tempoh dua belas bulan boleh dipertuduh bersama

89. (1) Apabila seseorang dituduh melakukan kesalahan-kesalahan yang sama jenisnya dalam tempoh dua belas bulan dari tarikh kesalahan itu mula-mula dilakukan, sama ada berkenaan dengan orang yang sama atau tidak, dia boleh dipertuduh dan dibicarakan pada satu perbicaraan bagi apa-apa bilangan kesalahan itu yang tidak melebihi tiga.

(2) Kesalahan-kesalahan adalah disifatkan sama jenisnya apabila kesalahan-kesalahan itu boleh dihukum di bawah peruntukan mana-mana undang-undang yang sama yang sedang berkuat kuasa.

Perbicaraan bagi lebih daripada satu kesalahan

90. (1) Jika kesalahan itu adalah suatu siri perbuatan yang sebegitu berkaitan bersama sehingga menjadikannya transaksi yang sama, orang yang dituduh atas kesalahan itu boleh dipertuduh dan dibicarakan pada satu perbicaraan bagi tiap-tiap kesalahan itu.

(2) Jika perbuatan yang dikatakan menjadi kesalahan di bawah dua takrif kesalahan yang berasingan atau lebih, orang yang dituduh atas kesalahan itu boleh dipertuduh dan dibicarakan pada satu perbicaraan bagi setiap kesalahan itu.

(3) Jika beberapa perbuatan, yang satu daripadanya atau lebih boleh sendirinya mewujudkan suatu kesalahan, apabila digabungkan menjadi suatu kesalahan yang lain, maka orang yang dituduh atas kesalahan-kesalahan itu boleh dipertuduh dan dibicarakan pada satu perbicaraan bagi kesalahan yang wujud melalui perbuatan-perbuatan itu apabila digabungkan, atau bagi mana-mana kesalahan yang wujud melalui mana-mana satu daripada perbuatan itu atau lebih.

Jika diragui kesalahan apakah yang telah dilakukan

91. Jika satu perbuatan atau suatu siri perbuatan adalah sedemikian jenisnya sehingga terdapat keraguan mengenai kesalahan yang manakah yang diwujudkan antara beberapa kesalahan yang dapat diwujudkan oleh fakta yang boleh dibuktikan, tertuduh boleh dipertuduh melakukan kesemua atau mana-mana kesalahan itu, dan apa-apa bilangan pertuduhan itu boleh dibicarakan bersekali, atau dia boleh dipertuduh secara alternatif telah melakukan mana-mana satu kesalahan sedemikian dan boleh dibicarakan bersekali.

Bila seseorang yang dipertuduh atas satu kesalahan boleh disabitkan atas kesalahan lain

92. Jika, dalam hal yang disebut dalam seksyen 91, tertuduh dipertuduh atas satu kesalahan dan daripada keterangan didapati bahawa dia telah melakukan suatu kesalahan lain yang baginya dia mungkin boleh dipertuduh, dia boleh disabitkan atas kesalahan yang dibuktikan telah dilakukan olehnya walaupun dia tidak dipertuduh atas kesalahan itu.

Orang yang dipertuduh atas suatu kesalahan boleh disabitkan kerana cuba melakukan kesalahan

93. Apabila tertuduh dipertuduh atas sesuatu kesalahan dia boleh disabitkan kerana mencuba melakukan kesalahan itu, walaupun percubaan itu tidak dipertuduh secara berasingan.

Apabila kesalahan yang terbukti dimasukkan dalam kesalahan yang dipertuduh

94. (1) Apabila seseorang dipertuduh atas suatu kesalahan yang mengandungi beberapa butiran, dan gabungan beberapa butiran sahaja mewujudkan suatu kesalahan yang lebih ringan, dan gabungan itu telah dibuktikan tetapi butir-butir yang tinggal tidak dibuktikan, dia boleh disabitkan atas kesalahan yang lebih ringan itu walaupun dia tidak dipertuduh atas kesalahan itu.

(2) Apabila seseorang dipertuduh atas suatu kesalahan dan fakta-fakta adalah dibuktikan yang mengurangkannya kepada suatu kesalahan yang lebih ringan, dia boleh disabitkan atas kesalahan yang lebih ringan itu walaupun dia tidak dipertuduh atas kesalahan itu.

Bila orang boleh dipertuduh bersesama

95. Apabila lebih daripada seorang dituduh atas kesalahan yang sama atau kesalahan-kesalahan yang berlainan yang dilakukan dalam transaksi yang sama, atau apabila seseorang dituduh melakukan suatu kesalahan dan seseorang yang lain dituduh bersubahat atau cuba melakukan kesalahan yang sama, maka mereka boleh dipertuduh dan dibicarakan bersama atau berasingan sebagaimana yang difikirkan patut oleh Mahkamah.

BAB 4**DARIHAL PERBICARAAN****Tatacara dalam perbicaraan**

96. Tatacara yang berikut hendaklah diikuti oleh Hakim dalam perbicaraan:

- (a) apabila tertuduh hadir atau dibawa ke hadapan Mahkamah, maka pertuduhan yang mengandungi butir-butir kesalahan

yang dia dituduh melakukannya itu hendaklah dibentuk, dibaca dan dijelaskan kepadanya, dan dia hendaklah ditanya sama ada dia bersalah atas kesalahan yang dipertuduh itu atau meminta dibicarakan;

- (b) jika tertuduh mengaku bersalah atas sesuatu pertuduhan, sama ada atas pertuduhan asal atau yang dipinda, akuan itu hendaklah direkodkan dan dia boleh disabitkan atas kesalahan itu:

Dengan syarat bahawa sebelum suatu akuan bersalah direkodkan, Mahkamah hendaklah menentukan bahawa tertuduh memahami sifat dan akibat daripada akuanya itu dan dia berniat untuk mengakui, tanpa bersyarat, kesalahan yang dikatakan terhadapnya itu;

- (c) jika tertuduh enggan membuat akuan atau tidak membuat akuan atau meminta dibicarakan, Mahkamah hendaklah mendengar pengadu, jika ada, dan mengambil segala keterangan yang dikemukakan bagi menyokong pendakwaan itu;
- (d) apabila difikirkannya perlu, Mahkamah hendaklah memperoleh daripada pengadu atau selainnya nama mana-mana orang yang berkemungkinan mengetahui fakta kes itu dan dapat memberikan keterangan bagi pihak pendakwaan, dan hendaklah memanggil mana-mana daripada mereka, sebagaimana yang difikirkan perlu oleh Mahkamah, untuk memberikan keterangan di hadapannya;
- (e) tertuduh atau Peguam Syarienya hendaklah dibenarkan memeriksa balas semua saksi bagi pihak pendakwaan melalui Hakim;
- (f) jika, selepas mengambil segala keterangan yang disebut dalam perenggan (c), (d) dan (e), Mahkamah mendapati bahawa tiada kes terhadap tertuduh telah diwujudkan yang jika tak dipatahkan akan mewajarkan sabitannya, maka Mahkamah hendaklah merekodkan perintah pembebasan;
- (g) tiada ada-apa jua dalam perenggan (f) boleh disifatkan sebagai menghalang Mahkamah daripada melepaskan tertuduh pada mana-mana peringkat terdahulu dalam kes

itu jika bagi sebab-sebab yang hendaklah direkodkan oleh Mahkamah ia berpendapat pertuduhan itu tidak berasas;

- (h) jika, apabila keterangan itu telah diambil, Mahkamah berpendapat bahawa ada alasan untuk menganggap bahawa tertuduh telah melakukan kesalahan yang dipertuduh itu atau kesalahan lain yang Mahkamah itu kompeten untuk membicarakannya dan yang pada pendapatnya patut dibicarakannya, ia hendaklah menimbangkan pertuduhan yang direkodkan terhadap tertuduh dan memutuskan sama ada pertuduhan itu mencukupi dan, jika perlu, hendaklah meminda pertuduhan itu;
- (i) pertuduhan itu jika dipinda hendaklah dibacakan kepada tertuduh sebagaimana yang dipinda dan dia hendaklah ditanya semula sama ada dia bersalah atau ada apa-apa pembelaan yang hendak dibuat;
- (j) jika tertuduh tidak mengaku salah kepada pertuduhan itu sebagaimana yang dipinda atau jika tiada pindaan dibuat, tertuduh hendaklah dipanggil untuk membuat pembelaannya dan mengemukakan keterangannya, dan hendaklah pada bila-bila masa apabila dia membuat pembelaannya dibenarkan untuk memanggil semula dan memeriksa balas mana-mana saksi melalui Hakim;
- (k) jika tertuduh mengemukakan apa-apa pernyataan bertulis, Mahkamah hendaklah memfailkannya bersama-sama dengan rekod;
- (l) jika tertuduh memohon kepada Mahkamah supaya dikeluarkan saman bagi memaksa kehadiran mana-mana saksi, sama ada dia telah atau belum diperiksa dalam kes itu, bagi maksud pemeriksaan atau pemeriksaan balas atau pengemukaan apa-apa dokumen atau benda lain, Mahkamah hendaklah mengeluarkan saman melainkan jika ia berpendapat bahawa permohonan itu patut ditolak atas alasan bahawa ia dibuat bagi maksud menyusahkan atau melengahkan atau bagi menggagalkan matlamat keadilan; dan alasan sedemikian hendaklah direkodkannya secara bertulis;

- (m) (i) jika Mahkamah mendapati tertuduh tidak bersalah, Mahkamah hendaklah merekodkan perintah pembebasan;
- (ii) jika Mahkamah mendapati tertuduh bersalah atau jika akuan bersalah telah direkodkan dan diterima, Mahkamah hendaklah menjatuhkan hukuman mengikut undang-undang;
- (n) apabila prosiding telah dimulakan atas aduan seseorang yang dibuat dengan sumpah di bawah seksyen 74 dan pada mana-mana hari yang ditetapkan bagi pendengaran kes itu pengadu itu tidak hadir, Mahkamah boleh, menurut budi bicaranya, walau apa pun apa-apa jua yang terkandung dalam seksyen ini, melepaskan tertuduh.

Kuasa untuk melepaskan dengan syarat atau tanpa syarat

97. (1) Walau apa pun apa-apa jua yang terkandung dalam seksyen 96, Mahkamah hendaklah mempunyai kuasa yang terkandung dalam seksyen ini.

(2) Apabila mana-mana orang dipertuduh di hadapan Mahkamah atas suatu kesalahan yang boleh dihukum oleh Mahkamah itu, dan Mahkamah mendapati bahawa pertuduhan itu telah dibuktikan, tetapi berpendapat bahawa dengan mengambil kira watak, latar belakang, umur, kesihatan atau keadaan mental orang yang dipertuduh itu, atau kepada hakikat ringannya jenis kesalahan itu, atau kepada hal keadaan peringan yang dalamnya kesalahan itu telah dilakukan, adalah tak suaimanfaat untuk mengenakan apa-apa hukuman selain daripada suatu hukuman nominal atau bahawa adalah suaimanfaat melepaskan pesalah itu dalam cubaan akhlak, Mahkamah boleh, tanpa merekodkan suatu sabitan, membuat perintah—

- (a) membuang pertuduhan atau aduan itu selepas apa-apa teguran atau amaran kepada pesalah itu sebagaimana yang difikirkan patut oleh Mahkamah;
- (b) memerintahkan pesalah itu ditahan di suatu rumah kebajikan yang diluluskan oleh Majlis selama apa-apa tempoh yang tidak melebihi enam bulan sebagaimana yang difikirkan patut oleh Mahkamah; atau

- (c) melepaskan pesalah itu dengan syarat dia mengikat bon, dengan penjamin-penjamin, untuk berkelakuan baik selama apa-apa tempoh, yang tidak melebihi tiga tahun, sebagaimana yang dinyatakan dalam perintah itu, dan hadir supaya direkodkan sabitan dan dijatuhkan hukuman apabila dipanggil pada bila-bila masa dalam tempoh itu.

(3) Mahkamah boleh, sebagai tambahan kepada mana-mana perintah itu, memerintahkan pesalah itu membayar apa-apa pampasan bagi kecederaan atau bagi kerugian, yang tidak melebihi jumlah wang satu ribu ringgit, atau membayar apa-apa kos prosiding itu sebagaimana yang difikirkan munasabah oleh Mahkamah atau membayar pampasan dan kos itu kedua-duanya.

(4) Jika Mahkamah berpuas hati melalui maklumat yang diberikan dengan sumpah bahawa pesalah itu tidak mematuhi mana-mana syarat bonnya, ia boleh mengeluarkan waran bagi pemberkasan pesalah itu.

(5) Mana-mana pesalah apabila diberkas dengan mana-mana waran sedemikian hendaklah, jika tidak dibawa dengan serta-merta ke hadapan Mahkamah yang mempunyai kuasa untuk menghukumnya, dibawa ke hadapan seorang Hakim yang boleh—

- (a) sama ada menahannya melalui waran sehingga masa dia dikehendaki oleh bonnya untuk hadir bagi penghakiman atau sehingga bersidangnya Mahkamah yang mempunyai kuasa untuk menguruskan kesalahan asalnya, mengikut mana-mana yang berlaku dahulu; atau
- (b) membenarkan dia diikat jamin dengan penjamin yang mencukupi dengan syarat dia hadir bagi penghakiman.

(6) Pesalah itu, apabila ditahan sedemikian, boleh dipenjarakan dan waran tahanannya hendaklah memerintahkan bahawa dia hendaklah dibawa ke hadapan Mahkamah yang di hadapannya dia terikat untuk hadir bagi penghakiman atau untuk memberikan jawapan tentang kelakuannya sejak dia dilepaskan.

Ucapan

98. Dalam perbicaraan di bawah Bab ini—

- (a) pegawai yang menjalankan pendakwaan tidaklah perlu membuka kes itu tetapi bolehlah terus mengemukakan keterangannya;
- (b) apabila tertuduh dipanggil untuk membuat pembelaannya, maka dia atau Peguam Syariinya boleh, sebelum mengemukakan keterangannya, membuka kesnya dengan menyatakan fakta-fakta atau undang-undang yang mahu digunakan olehnya dan membuat apa-apa ulasan yang difikirkannya perlu tentang keterangan pihak pendakwa, dan jika tertuduh memberikan keterangan atau saksi-saksi diperiksa bagi pihaknya, dia bolehlah menggulung kesnya;
- (c) pegawai yang menjalankan pendakwaan itu hendaklah mempunyai hak menjawab keseluruhan kes itu apabila tertuduh telah mengemukakan keterangannya.

Kuasa untuk mengaward pampasan

99. Jika dalam mana-mana kes Mahkamah membebaskan tertuduh dan berpendapat bahawa aduan, maklumat atau pertuduhan itu adalah remeh atau menyusahkan ia boleh, menurut budi bicaranya, sama ada atas permohonan tertuduh atau atas kehendaknya sendiri, memerintahkan pengadu atau orang yang berdasarkan maklumatnya aduan atau pertuduhan itu telah dibuat supaya membayar kepada tertuduh, atau kepada setiap atau mana-mana tertuduh jika terdapat lebih daripada seorang, apa-apa pampasan, yang tidak melebihi satu ribu ringgit, yang difikirkan patut oleh Mahkamah:

Dengan syarat bahawa Mahkamah—

- (a) hendaklah merekodkan dan menimbangkan apa-apa bantahan yang mungkin dibangkitkan oleh pengadu atau pemberi maklumat itu terhadap pembuatan perintah itu; dan
- (b) hendaklah merekodkan alasannya bagi pembuatan perintah sedemikian.

Butir-butir hendaklah direkodkan

100. (1) Dalam prosiding di bawah Bab ini, Mahkamah hendaklah menyimpan suatu rekod tentang butir-butir setiap kes dengan menggunakan dan menyiapkan atau menyebabkan disediakan suatu kertas pertuduhan mengikut borang-borang yang ditetapkan dan, jika segala butir yang perlu tidak dapat dengan mudah dicatatkan dalam mana-mana borang itu, dengan melampirkan padanya apa-apa bilangan kertas sambungan yang perlu.

(2) Butir-butir yang hendaklah dimasukkan dalam rekod itu hendaklah termasuk—

- (a) nama Mahkamah dan nombor siri kes itu;
- (b) nama, nombor kad pengenalan, dan jantina tertuduh;
- (c) alamat tertuduh;
- (d) pertuduhan;
- (e) tarikh kembalian saman, jika ada;
- (f) tarikh pengeluaran saman atau waran, jika ada;
- (g) nama dan alamat pengadu, jika ada, tarikh aduan itu dan nilai apa-apa harta yang terlibat;
- (h) tarikh penangkapan;
- (i) tarikh kehadiran pertama di hadapan Mahkamah;
- (j) kerakyatan tertuduh;
- (k) umur tertuduh;
- (l) butir apa-apa jaminan atau bon;
- (m) akuan tertuduh;
- (n) nama dan gelaran pegawai atau nama orang yang menjalankan pendakwaan dan nama Peguam Syarie, jika ada, yang hadir bagi pihak tertuduh;
- (o) tarikh setiap penangguhan atau penundaan dan tarikh yang sehinggalanya penangguhan atau penundaan itu dibuat dan alasan penangguhan atau penundaan itu dibuat;
- (p) nota keterangan Mahkamah, jika ada;
- (q) dapatan-dapatan;

- (r) nota Mahkamah tentang sabitan-sabitan terdahulu, keterangan watak, dan rayuan meringankan hukuman, jika ada;
- (s) hukuman atau perintah muktamad lain;
- (t) penghakiman, jika bertulis;
- (u) tarikh tamatnya prosiding;
- (v) butir-butir tentang mana-mana waran tahanan, resit denda dan waran pemenjaraan; dan
- (w) sekiranya rayuan dibuat—
 - (i) tarikh pemberitahuan tentang rayuan, tarikh apa-apa permintaan bagi nota keterangan, tarikh apa-apa notis bahawa nota keterangan boleh diperolehi dengan bayaran, tarikh penyampaian alasan keputusan Mahkamah dan tarikh penghantaran rekod kepada Mahkamah Tinggi Syariah atau Mahkamah Rayuan Syariah, mengikut mana-mana yang berkenaan;
 - (ii) jika penghakiman ialah penghakiman lisan, alasan keputusan;
 - (iii) nombor siri Mahkamah Tinggi Syariah atau Mahkamah Rayuan Syariah bagi rayuan itu; dan
 - (iv) keputusan rayuan dan tarikh Mahkamah diberitahu mengenainya.

(3) Rekod itu hendaklah disahkan dengan tandatangan Hakim, dan hendaklah difailkan mengikut apa-apa cara yang diarahkan oleh Ketua Hakim Syarie.

Pemindahan kes

101. Dalam mana-mana perbicaraan di hadapan seorang Hakim Mahkamah Rendah Syariah yang dalamnya ternyata pada mana-mana peringkat prosiding itu bahawa kerana apa-apa sebab maka kes itu ialah suatu kes yang, pada pendapat Hakim itu, patut dibicarakan oleh Mahkamah Tinggi Syariah, atau jika sebelum atau semasa perbicaraan itu permohonan dibuat oleh Ketua Pendakwa Syarie, maka Hakim itu hendaklah menggantung prosiding itu dan memindahkan kes itu ke Mahkamah Tinggi Syariah dan hendaklah merekodkan perintah itu pada rekod prosiding itu.

BAB 5

PERUNTUKAN AM TENTANG PERBICARAAN

Tatacara jika terdapat sabitan terdahulu

102. Jika tertuduh dipertuduhkan atas suatu kesalahan yang dilakukan selepas suatu sabitan terdahulu atas apa-apa kesalahan, tatacara yang berikut hendaklah dipatuhi:

- (a) bahagian pertuduhan yang menyatakan sabitan terdahulu itu tidak boleh dibacakan di dalam Mahkamah, dan tertuduh tidak juga boleh ditanya sama ada dia telah disabitkan terdahulu seperti yang dikatakan dalam pertuduhan itu melainkan jika dan sehingga dia telah sama ada mengaku salah atau disabitkan atas kesalahan yang kemudian itu;
- (b) jika dia mengaku salah atau disabitkan atas kesalahan yang kemudian itu, dia hendaklah pada ketika itu ditanya sama ada dia telah disabitkan terdahulu seperti yang dikatakan dalam pertuduhan itu;
- (c) jika dia menjawab bahawa dia pernah disabitkan terdahulu sedemikian, Mahkamah bolehlah dengan demikian itu menjatuhkan hukuman ke atasnya, tetapi jika dia menafikan bahawa dia pernah disabitkan terdahulu atau enggan atau tidak menjawab soalan itu, Mahkamah hendaklah menyiasat sabitan terdahulu itu.

Pendakwa bolehlah berhenti daripada mendakwa selanjutnya pada mana-mana peringkat

103. (1) Pada mana-mana peringkat apa-apa perbicaraan, sebelum penghakiman diberikan, Pendakwa boleh, jika difikirkannya patut, memberitahu Mahkamah bahawa dia tidak bercadang untuk mendakwa tertuduh selanjutnya atas pertuduhan itu; dan sesudah itu semua prosiding atas pertuduhan itu terhadap tertuduh bolehlah digantung dengan kebenaran Mahkamah dan, jika digantung sedemikian, tertuduh hendaklah dilepaskan daripada pertuduhan itu.

(2) Pelepasan sedemikian tidaklah terjumlah kepada suatu pembebasan melainkan jika Mahkamah mengarahkan sedemikian.

Hak tertuduh untuk dibela

104. Tiap-tiap orang yang dituduh di hadapan mana-mana Mahkamah adalah berhak untuk dibela oleh Peguam Syarie.

Mahkamah boleh mengemukakan soalan kepada tertuduh

105. (1) Bagi maksud membolehkan tertuduh menjelaskan apa-apa hal keadaan yang terdapat dalam keterangan terhadapnya, Mahkamah boleh pada mana-mana peringkat sesuatu perbicaraan, tanpa memberikan amaran terlebih dahulu kepada tertuduh, mengemukakan apa-apa soalan kepadanya sebagaimana yang difikirkan perlu oleh Mahkamah.

(2) Jawapan yang diberikan oleh tertuduh bolehlah dipertimbangkan dalam perbicaraan itu dan dijadikan keterangan bagi atau terhadapnya dalam mana-mana perbicaraan bagi apa-apa kesalahan lain yang jawapan sedemikian berkecenderungan menunjukkan bahawa dia telah melakukannya.

(3) Pemeriksaan tertuduh hendaklah bagi maksud membolehkan dia menjelaskan apa-apa hal keadaan yang terdapat dalam keterangan terhadapnya dan tidak boleh menjadi suatu pemeriksaan am.

(4) Budi bicara yang diberikan oleh seksyen ini bagi menyoal tertuduh tidak boleh dijalankan bagi maksud mendorongnya membuat pernyataan yang menunjukkan dia telah melakukan jenayah.

(5) Soalan-soalan tidak boleh dikemukakan kepada tertuduh semata-mata untuk menyokong kes pihak pendakwa apabila terdapat kecacatan pada kes pihak pendakwa.

(6) Bilamana tertuduh diperiksa di bawah seksyen ini oleh Mahkamah, keseluruhan pemeriksaan itu termasuk tiap-tiap soalan yang dikemukakan kepadanya dan tiap-tiap jawapan yang diberikan olehnya hendaklah direkodkan dengan sepenuhnya, dan rekod itu hendaklah dibacakan kepadanya atau, jika dia tidak memahami bahasa yang digunakan, hendaklah diterjemahkan kepadanya dalam bahasa atau isyarat yang difahaminya, dan dia adalah bebas untuk menjelaskan atau menambah jawabannya.

(7) Apabila keseluruhan pemeriksaan itu telah menepati apa yang dinyatakan oleh tertuduh sebagai benar, maka rekod itu hendaklah ditandatangani oleh Hakim yang menjalankan perbicaraan itu.

Kes bagi pihak pendakwa hendaklah diterangkan oleh Mahkamah kepada tertuduh yang tak dibela

106. (1) Pada tiap-tiap perbicaraan jika dan apabila Mahkamah memanggil tertuduh untuk mengemukakan pembelaannya Mahkamah hendaklah, jika tertuduh tidak diwakili oleh Peguam Syarie, memberitahunya tentang haknya untuk mengangkat sumpah dan kesannya atau tentang haknya untuk memberikan keterangan bagi pihak dirinya sendiri, dan jika dia memilih untuk memberikan keterangan bagi pihak dirinya sendiri, hendaklah menarik perhatiannya kepada perkara-perkara utama dalam keterangan bagi pihak pendakwa terhadapnya supaya dia berpeluang untuk menjelaskannya.

(2) Kegagalan mana-mana tertuduh pada mana-mana perbicaraan untuk memberikan keterangan tidak boleh dijadikan oleh pihak pendakwa perkara kritikan yang memburuk-burukkan tertuduh itu.

Kuasa menangguhkan atau menunda perbicaraan

107. (1) Jika menjadi perlu atau patut untuk menangguhkan permulaan perbicaraan atau menunda apa-apa perbicaraan oleh sebab seseorang saksi tidak hadir atau apa-apa sebab yang munasabah yang lain, Mahkamah boleh, dari semasa ke semasa, menangguhkan atau menundanya atas apa-apa terma yang difikirkannya patut bagi apa-apa tempoh yang difikirkannya munasabah dan boleh, melalui waran, menahan tertuduh jika dia dalam jagaan:

Dengan syarat bahawa tiada Hakim boleh menahan seseorang tertuduh dalam jagaan di bawah seksyen ini selama tempoh melebihi lapan hari pada setiap kali:

Dengan syarat selanjutnya bahawa jika seseorang Pegawai Perubatan Kerajaan telah memperakui bahawa pengadu tidak akan dapat memberikan keterangan sebelum sesuatu tarikh tertentu, tertuduh bolehlah ditahan sehingga ke tarikh itu walaupun tempoh tahanan mungkin melebihi lapan hari.

(2) Tiap-tiap perintah yang dibuat di bawah seksyen ini oleh Mahkamah hendaklah secara bertulis, ditandatangani oleh Hakim yang menjalankan perbicaraan itu, dan hendaklah menyatakan sebab-sebab baginya.

Huraian—Jika keterangan yang mencukupi telah diperoleh untuk menimbulkan syak bahawa tertuduh mungkin telah melakukan suatu kesalahan yang ternyata ada kemungkinan bahawa keterangan selanjutnya boleh didapati melalui penahanan, maka ini adalah suatu sebab yang munasabah bagi penahanan.

Bertukar Hakim semasa pendengaran

108. Bilamana mana-mana Hakim, selepas mendengar dan merekodkan keseluruhan atau mana-mana bahagian keterangan dalam sesuatu perbicaraan, terhenti menjalankan bidang kuasa dalamnya dan digantikan oleh Hakim lain yang mempunyai dan yang menjalankan bidang kuasa itu, Hakim yang menjadi pengganti sedemikian boleh bertindak atas keterangan yang direkodkan sedemikian oleh pendulunya, atau yang sebahagiannya direkodkan oleh pendulunya dan sebahagiannya direkodkan olehnya sendiri, atau dia boleh memanggil semula saksi-saksi dan memulakan semula perbicaraan itu:

Dengan syarat bahawa—

- (a) dalam mana-mana perbicaraan tertuduh boleh, apabila Hakim yang kedua itu memulakan prosidingnya, menuntut supaya saksi-saksi atau mana-mana daripada mereka dipanggil semula dan didengar semula;
- (b) Mahkamah Rayuan yang berkenaan boleh, sama ada terdapat rayuan atau tidak, mengetepikan mana-mana sabitan yang dibuat atas keterangan yang tidak direkodkan sepenuhnya oleh Hakim yang di hadapannya sabitan itu dibuat, jika Mahkamah itu berpendapat bahawa tertuduh telah dimudaratkan secara material kerananya, dan bolehlah memerintahkan suatu perbicaraan baru.

Menahan pesalah yang hadir di Mahkamah

109. (1) Mana-mana orang yang menghadiri suatu Mahkamah, walaupun tidak ditangkap atau disaman, boleh ditahan oleh Mahkamah itu untuk diperiksa bagi apa-apa kesalahan yang boleh diambil perhatian oleh Mahkamah itu dan yang, daripada keterangan, ternyata telah dilakukan olehnya, dan bolehlah dijalankan tindakan terhadapnya seolah-olah dia telah ditangkap atau disaman.

(2) Apabila penahanan itu berlaku selepas suatu perbicaraan telah bermula, prosiding berkenaan dengan orang itu hendaklah dimulakan semula dan saksi-saksi didengar semula.

Hari kelepasan mingguan atau am

110. Tiada prosiding mana-mana Mahkamah boleh menjadi tak sah oleh sebab ia dijalankan pada hari kelepasan mingguan atau kelepasan am.

BAB 6**DARIHAL CARA MENGAMBIL DAN MEREKODKAN
KETERANGAN DALAM PERBICARAAN****Keterangan hendaklah diambil di hadapan tertuduh**

111. Segala keterangan yang diambil di bawah Enakmen ini hendaklah diambil di hadapan tertuduh.

Merekodkan keterangan

112. Dalam perbicaraan di bawah Enakmen ini oleh atau di hadapan seseorang Hakim, keterangan saksi-saksi hendaklah direkodkan mengikut cara yang diperuntukkan oleh Bab ini.

Rekod dalam semua kes

113. Dalam semua perbicaraan di hadapan mana-mana Mahkamah, keterangan setiap saksi hendaklah dicatatkan oleh Hakim yang menjalankan perbicaraan itu dalam tulisan tangan yang mudah dibaca dan hendaklah menjadi sebahagian daripada rekod.

Cara merekodkan keterangan

114. (1) Keterangan yang dicatatkan di bawah seksyen 113 tidak boleh pada lazimnya dicatatkan dalam bentuk soalan dan jawapan, tetapi dalam bentuk cerita.

(2) Hakim yang menjalankan perbicaraan boleh, menurut budi bicaranya, mencatatkan apa-apa soalan dan jawapan tertentu.

Menterjemahkan keterangan kepada tertuduh

115. (1) Bilamana apa-apa keterangan diberikan dalam bahasa atau isyarat yang tidak difahami oleh tertuduh, dan dia hadir sendiri, keterangan itu hendaklah diterjemahkan kepadanya di dalam Mahkamah terbuka dalam bahasa yang difahaminya.

(2) Apabila dokumen-dokumen dikemukakan bagi maksud pembuktian formal, maka hendaklah terpulang kepada budi bicara Mahkamah untuk mentafsirkannya setakat yang difikirkan perlu.

Pemerhatian tentang tingkah laku saksi

116. Seseorang Hakim yang menjalankan perbicaraan yang merekodkan keterangan seorang saksi boleh merekodkan apa-apa pemerhatian, jika ada, sebagaimana yang difikirkannya material berkenaan dengan tingkah laku saksi itu ketika dia periksa.

Orang lain boleh diberi kuasa mengambil nota keterangan

117. Tiada apa-apa jua dalam Bab ini boleh menghalang seorang Hakim dalam sesuatu perbicaraan untuk menyebabkan diambil nota kata demi kata oleh seorang lain mengenai apa yang dideposkan oleh setiap saksi sebagai tambahan kepada apa-apa nota mengenai isinya yang dibuat atau dicatatkan oleh Hakim itu sendiri, dan nota itu hendaklah menjadi sebahagian daripada rekod.

BAB 7

DARIHAL PENGHAKIMAN

Cara menyampaikan penghakiman

118. Penghakiman dalam tiap-tiap perbicaraan di dalam mana-mana Mahkamah hendaklah diumumkan di dalam Mahkamah terbuka, sama ada dengan serta-merta atau pada suatu masa kemudiannya yang mengengainya notis wajar hendaklah diberikan kepada pihak-pihak dalam perbicaraan itu atau Peguam Syarie mereka, dan tertuduh hendaklah, jika dalam jagaan, dibawa ke hadapan Mahkamah itu atau, jika tidak dalam jagaan, dikehendaki hadir untuk mendengar penghakiman disampaikan.

Penghakiman hendaklah dijelaskan kepada tertuduh dan salinan dibekalkan

119. Penghakiman itu hendaklah dijelaskan kepada tertuduh dan atas permohonannya suatu salinan penghakiman itu hendaklah diberikan kepadanya dengan percuma.

Penghakiman hendaklah difailkan bersama dengan rekod

120. Penghakiman asal hendaklah dicatatkan pada, dan jika bertulis difailkan bersama dengan, rekod prosiding.

BAB 8

DARIHAL HUKUMAN DAN PELAKSANAANNYA

Peruntukan tentang pelaksanaan hukuman pemenjaraan

121. Berkenaan dengan hukuman pemenjaraan, peruntukan yang berikut hendaklah diikuti:

- (a) jika tertuduh dijatuhi hukuman pemenjaraan, Mahkamah yang menjatuhkan hukuman itu hendaklah dengan segera menghantar suatu waran kepada penjara di mana dia akan dikurung dan, melainkan jika tertuduh telah sedia dikurung di penjara itu, hendaklah menghantarnya dalam jagaan polis atau Pegawai Penguatkuasa Agama ke penjara itu berserta dengan waran itu;

- (b) tiap-tiap waran bagi pelaksanaan sesuatu hukuman pemenjaraan hendaklah diarahkan kepada pegawai yang menjaga penjara itu atau tempat lain di mana banduan itu sedang atau dikehendaki dikurung;
- (c) apabila banduan itu dikehendaki dikurung di suatu penjara, waran itu hendaklah diserahkan dengan pegawai yang menjaga penjara itu;
- (d) tiap-tiap hukuman pemenjaraan hendaklah berkuat kuasa mulai dari tarikh hukuman itu dijatuhkan melainkan jika Mahkamah yang menjatuhkan hukuman itu mengarahkan selainnya.

Peruntukan tentang hukuman denda

122. (1) Jika apa-apa denda dikenakan maka, sekiranya tiada apa-apa peruntukan yang memperuntukkan pengenaannya, peruntukan yang berikut hendaklah terpakai:

- (a) dalam tiap-tiap kes mengenai sesuatu kesalahan yang baginya pesalah itu telah dihukum membayar denda, Mahkamah yang menjatuhkan hukuman itu boleh, menurut budi bicaranya, melakukan semua atau mana-mana perkara yang berikut:
 - (i) membenarkan masa untuk membayar denda itu;
 - (ii) mengarahkan pembayaran denda itu dibuat secara ansuran;
 - (iii) mengeluarkan suatu waran untuk melewikan jumlah itu melalui distress dan penjualan apa-apa harta kepunyaan pesalah itu;
 - (iv) mengarahkan bahawa sekiranya terdapat keingkarannya membayar denda persalah itu hendaklah menjalani hukuman pemenjaraan selama suatu tempoh tertentu, dan pemenjaraan itu hendaklah sebagai tambahan kepada apa-apa hukuman pemenjaraan yang lain yang mungkin dikenakan ke atasnya;

(b) tempoh yang baginya Mahkamah mengarahkan pesalah itu dipenjarakan kerana keingkaran membayar denda tidak boleh melebihi skala yang berikut:

(i) jika kesalahan itu boleh dihukum dengan pemenjaraan—

<i>Jika tempoh maksimum pemenjaraan—</i>	<i>Tempohnya tidak boleh melebihi—</i>
tidak melebihi enam bulan	tempoh maksimum pemenjaraan
melebihi enam bulan tetapi tidak melebihi dua tahun	enam bulan
melebihi dua tahun	satu perempat daripada tempoh maksimum pemenjaraan;

(ii) jika kesalahan itu tidak boleh dihukum dengan pemenjaraan—

<i>Jika denda itu</i>	<i>Tempoh tidak boleh melebihi—</i>
tidak melebihi dua ratus ringgit	satu bulan
melebihi dua ratus ringgit tetapi tidak melebihi lima ratus ringgit	dua bulan
melebihi lima ratus ringgit	enam bulan;

(c) hukuman pemenjaraan yang dikenakan kerana keingkaran membayar denda hendaklah tamat bilamana denda itu sama ada dibayar atau dilevikan melalui proses undang-undang;

- (d) jika, sebelum habis tempoh hukuman pemenjaraan yang ditetapkan kerana keingkaran membayar denda, apa-apa bahagian denda itu dibayar atau dilevikan sehinggakan tempoh pemenjaraan yang dijalani kerana keingkaran membayar denda itu adalah tidak kurang kadarnya berbanding bahagian denda yang masih tidak dibayar itu, maka hukuman penjara itu hendaklah ditamatkan;
- (e) denda itu, atau mana-mana bahagiannya yang masih tidak dibayar, bolehlah dilevikan pada bila-bila masa dalam masa enam tahun selepas hukuman itu dijatuhkan, dan kematian pesalah itu hendaklah melepaskannya daripada denda itu.

(2) Waran untuk melevikan sesuatu denda boleh dilaksanakan di mana-mana tempat di Malaysia, tetapi jika ia dikehendaki dilaksanakan di luar Negeri Selangor, ia hendaklah diendorskan bagi maksud itu oleh seorang Hakim Mahkamah Tinggi Syariah atau Hakim Mahkamah Rendah Syariah.

Penggantungan pelaksanaan dalam kes tertentu

123. Apabila seseorang pesalah telah dihukum dengan hukuman denda sahaja dan hukuman pemenjaraan kerana keingkaran membayar denda itu dan Mahkamah mengeluarkan waran di bawah seksyen 122, Mahkamah boleh menggantung pelaksanaan hukuman pemenjaraan itu dan boleh melepaskan pesalah itu apabila dia menyempurnakan suatu bon, dengan penjamin-penjamin sebagaimana yang difikirkan patut oleh Mahkamah, yang mensyaratkan dia hadir di hadapan Mahkamah itu pada hari yang ditetapkan bagi pengembalian waran itu yang tidak lebih daripada lima belas hari dari masa bon itu dilaksanakan; dan sekiranya denda itu tidak dibayar juga Mahkamah boleh mengarahkan supaya hukuman pemenjaraan itu dilaksanakan dengan serta-merta.

Siapa yang boleh mengeluarkan waran

124. Tiap-tiap waran bagi pelaksanaan apa-apa hukuman bolehlah dikeluarkan sama ada oleh Hakim yang menjatuhkan hukuman itu atau oleh penggantinya atau Hakim lain yang memangku jawatannya.

Hukuman sebat

125. (1) Peruntukan seksyen ini dan seksyen 126 hendaklah terpakai apabila tertuduh dihukum sebat.

(2) Alat sebatan, tidak termasuk pemegangnya, hendaklah daripada jenis yang sama dan dibuat sama ada daripada rotan atau ranting kecil pokok yang tiada ruas atau buku dan panjangnya tidak melebihi 1.22 meter dan tebalnya tidak melebihi 1.25 sentimeter.

(3) Peruntukan yang berikut hendaklah diikuti apabila melaksanakan hukuman sebat, iaitu—

- (a) sebelum hukuman itu dilaksanakan, pesalah hendaklah diperiksa oleh seorang Pegawai Perubatan Kerajaan untuk diperakui bahawa pesalah itu adalah dalam keadaan kesihatan yang baik untuk menjalani hukuman itu;
- (b) jika pesalah itu sedang hamil, pelaksanaan itu hendaklah ditangguhkan sehingga tamat tempoh dua bulan selepas dia melahirkan anak atau keguguran, mengikut mana-mana yang berkenaan;
- (c) hukuman hendaklah dilaksanakan di hadapan seorang Pegawai Perubatan Kerajaan di mana-mana tempat sebagaimana yang diarahkan oleh Mahkamah atau di suatu tempat yang ditetapkan oleh Kerajaan Negeri bagi maksud itu;
- (d) orang yang dilantik untuk melaksanakan hukuman itu hendaklah seorang yang adil dan matang;
- (e) orang itu hendaklah menggunakan alat sebatan dengan kekuatan yang sederhana tanpa mengangkat tangannya melebihi kepalanya supaya tidak melukakan kulit pesalah;
- (f) selepas mengenakan satu sebatan, dia hendaklah mengangkat alat sebatan itu ke atas dan tidak menariknya;
- (g) sebatan boleh dikenakan ke seluruh bahagian tubuh kecuali muka, kepala, perut, dada atau bahagian-bahagian sulit;
- (h) pesalah hendaklah memakai pakaian mengikut *Hukum Syarak*;

- (i) jika pesalah itu lelaki, sebatan hendaklah dikenakan dalam keadaan dia berdiri, dan jika pesalah itu perempuan, dalam keadaan dia duduk;
- (j) jika semasa pelaksanaan hukum sebat itu Pegawai Perubatan Kerajaan memperakui bahawa pesalah itu tidak lagi dapat menerima sebatan, sebatan itu hendaklah ditangguhkan sehingga Pegawai Perubatan itu memperakui bahawa pesalah itu sihat tubuhnya untuk menjalani baki hukuman itu.

(4) Dalam hal pesalah itu dihukum sebat sahaja, maka dia hendaklah diperlakukan seolah-olah dia dihukum dengan hukuman pemenjaraan sehingga hukuman itu dilaksanakan.

(5) Jika Pegawai Perubatan Kerajaan memperakui bahawa pesalah itu, oleh sebab umur tua, keuzuran atau apa-apa sebab lain tidak dapat menjalani hukuman sebat pada keseluruhannya atau sebahagiannya, maka kes itu hendaklah dirujuk kepada Mahkamah yang boleh memerintahkan hukuman itu dilaksanakan mengikut cara yang difikirkannya munasabah.

Huraian—Umur tua ertinya telah mencapai umur lima puluh tahun atau lebih.

Masa melaksanakan hukuman sebat

126. (1) Apabila tertuduh dihukum sebat sebagai tambahan kepada hukuman pemenjaraan, hukuman sebat itu tidaklah boleh dikenakan jika suatu rayuan dibuat dan sehingga hukuman itu disahkan oleh Mahkamah Rayuan yang berkenaan.

(2) Sebatan itu hendaklah dikenakan dengan seberapa segera yang praktik dan dalam hal suatu rayuan, dengan seberapa segera yang praktik selepas penerimaan perintah Mahkamah Rayuan yang berkenaan yang mengesahkan hukuman itu.

Bermulanya hukuman pemenjaraan ke atas banduan yang telah sedia menjalani hukuman pemenjaraan

127. (1) Apabila seseorang yang sedang menjalani hukuman pemenjaraan dihukum dengan hukuman pemenjaraan, hukuman

pemenjaraan itu hendaklah bermula sama ada dengan serta-merta atau apabila habis tempoh hukuman pemenjaraan yang telah dikenakan sebelum itu, sebagaimana yang diarahkan oleh Mahkamah yang menjatuhkan hukuman itu.

(2) Tiada apa-apa jua dalam subseksyen (1) boleh dianggap sebagai melepaskan mana-mana orang daripada mana-mana bahagian hukuman yang dikenakan ke atasnya kerana sabitannya yang dahulu atau yang kemudian.

Pesalah muda

128. (1) Apabila mana-mana pesalah muda disabitkan di hadapan mana-mana Mahkamah atas apa-apa kesalahan yang boleh dihukum dengan hukuman denda atau pemenjaraan, Mahkamah itu hendaklah, sebagai ganti apa-apa tempoh pemenjaraan kerana keingkaran membayar denda atau hukuman pemenjaraan—

- (a) memerintahkan pesalah itu dilepaskan selepas teguran wajar diberikan jika difikirkan patut oleh Mahkamah; atau
- (b) memerintahkan pesalah itu diserahkan kepada ibu atau bapa atau penjaganya atau saudara dewasanya yang terdekat atau kepada mana-mana orang lain, sebagaimana yang ditetapkan oleh Mahkamah, apabila ibu atau bapa, penjaga, waris atau orang lain itu menyempurnakan bon dengan penjamin, sebagaimana yang dikehendaki oleh Mahkamah, bahawa dia akan bertanggungjawab bagi kelakuan baik pesalah itu selama apa-apa tempoh yang tidak melebihi dua belas bulan atau, tanpa menghendaki mana-mana orang mengikat apa-apa bon, membuat suatu perintah berkenaan dengan pesalah itu yang memerintahnya supaya berkelakuan baik selama apa-apa tempoh yang tidak melebihi dua tahun dan mengandungi apa-apa arahan kepada pesalah itu mengikut jenis syarat-syarat yang disebut dalam perenggan 130(a), (b) dan (c) yang difikirkan oleh Mahkamah itu patut diberikan.

(2) Mahkamah yang di hadapannya seorang pesalah muda disabitkan boleh, sebagai tambahan atau sebagai ganti menghukum pesalah itu mengikut cara yang diperuntukkan dalam seksyen ini, mengenakan ke atas ibu atau bapa atau penjaganya denda yang

tidak melebihi dua ratus ringgit dalam mana-mana kes yang Mahkamah itu, selepas siasatan ringkas, berpuas hati bahawa ibu atau bapa atau penjaga itu telah, dengan sebab mereka cuai dalam menjaganya dengan sepatutnya atau selainnya, menyumbang kepada salah laku pesalah itu:

Dengan syarat bahawa tiada ibu atau bapa atau penjaga boleh didenda tanpa dia diberi peluang untuk didengar dan, jika dia berhasrat demikian, mengemukakan keterangan untuk membela dirinya.

Pesalah kali pertama

129. (1) Apabila mana-mana orang yang bukan seorang pesalah muda telah disabitkan di hadapan mana-mana Mahkamah atas apa-apa kesalahan yang boleh dihukum dengan hukuman pemenjaraan, maka jika didapati oleh Mahkamah itu bahawa dengan mengambil kira watak, latar belakang, umur, kesihatan atau keadaan mental pesalah itu atau kepada hakikat ringannya jenis kesalahan itu atau kepada apa-apa hal keadaan peringan yang dalamnya kesalahan itu telah dilakukan adalah suaimanfaat bahawa pesalah itu dilepaskan dalam cubaan akhlak untuk berkelakuan baik, Mahkamah boleh, dengan tidak menghukumnya serta-merta dengan apa-apa hukuman, mengarahkan supaya pesalah itu dilepaskan apabila dia mengikat bon dengan penjamin-penjamin dan sepanjang apa-apa tempoh sebagaimana yang diarahkan oleh Mahkamah untuk hadir dan menerima penghakiman jika dan apabila dipanggil dan sementara itu hendaklah berkelakuan baik.

(2) Jika Mahkamah yang mempunyai kuasa untuk memperlakukan pesalah itu berkenaan dengan kesalahan asalnya berpuas hati bahawa pesalah itu telah tidak mematuhi mana-mana syarat bonnya, ia bolehlah mengeluarkan suatu waran bagi pemberkasannya.

(3) Mana-mana pesalah apabila diberkas dengan mana-mana waran sedemikian hendaklah, jika tidak dibawa dengan serta-merta ke hadapan Mahkamah yang mempunyai kuasa untuk menghukumnya, dibawa ke hadapan seorang Hakim, dan Hakim itu boleh sama ada menahannya melalui waran sehingga masa dia dikehendaki oleh bonnya untuk hadir bagi penghakiman atau sehingga

bersidangnya Mahkamah yang mempunyai kuasa untuk menguruskan kesalahan asalnya, atau boleh membenarkan dia mengikat jamin dengan penjamin yang mencukupi dengan syarat dia hadir bagi penghakiman.

(4) Pesalah itu, apabila ditahan sedemikian, boleh dipenjarakan dan waran tahanannya hendaklah memerintahkan supaya dia dibawa ke hadapan Mahkamah yang di hadapannya dia terikat untuk hadir bagi penghakiman atau untuk memberikan jawapan tentang kelakukannya sejak dia dilepaskan.

Syarat bon

130. Apabila mana-mana orang dikehendaki oleh mana-mana Mahkamah supaya menyempurnakan suatu bon dengan penjamin-penjamin, dan dalam bon itu orang yang menyempurnakannya mengikat dirinya untuk menjaga keamanan atau mengikat dirinya untuk berkelakuan baik, Mahkamah boleh menghendaki supaya dimasukkan dalam bon itu satu daripada syarat-syarat yang berikut atau lebih, iaitu—

- (a) suatu syarat bahawa orang itu hendaklah berada di bawah pengawasan seseorang lain yang dinamakan dalam bon itu selama apa-apa tempoh yang dinyatakan dalamnya;
- (b) apa-apa syarat bagi memastikan apa-apa pengawasan yang difikirkan oleh Mahkamah patut dikenakan;
- (c) apa-apa syarat mengenai tempat kediaman, pekerjaan, pergaulan, penjarahan daripada minuman keras atau dadah atau mengenai apa-apa perkara lain yang difikirkan oleh Mahkamah patut dikenakan.

Pengembalian waran

131. Apabila sesuatu hukuman telah dilaksanakan sepenuhnya, pegawai yang melaksanakannya hendaklah mengembalikan waran itu kepada Mahkamah yang mengeluarkannya dengan suatu pengendorsan di bawah tandatangannya yang memperakui cara bagaimana hukuman itu telah dilaksanakan.

BAB 9**DARIHAL PENGGANTUNGAN, PEREMITAN
DAN PERINGANAN HUKUMAN****Kuasa untuk menggantung atau meremitkan hukuman**

132. (1) Apabila mana-mana orang telah dihukum bagi sesuatu kesalahan, Duli Yang Maha Mulia Sultan atas nasihat Mufti boleh pada bila-bila masa, tanpa syarat, atau dengan apa-apa syarat yang diterima oleh orang yang dihukum itu, menggantung atau meremitkan pelaksanaan keseluruhan atau mana-mana bahagian hukuman itu.

(2) Bilamana sesuatu permohonan dibuat kepada Duli Yang Maha Mulia Sultan bagi penggantungan atau peremitan sesuatu hukuman, Duli Yang Maha Mulia Sultan boleh menghendaki Hakim yang membuat sabitan itu supaya menyatakan pendapatnya tentang sama ada permohonan itu boleh dibenarkan atau ditolak dan Hakim itu hendaklah menyatakan pendapatnya dengan sewajarnya.

(3) Jika mana-mana syarat yang berdasarkannya sesuatu hukuman telah digantung atau diremitkan telah tidak, pada pendapat Duli Yang Maha Mulia Sultan, dipenuhi, Duli Yang Maha Mulia Sultan boleh membatalkan penggantungan atau peremitan itu; dan dengan itu orang yang bagi faedahnya hukuman itu telah digantung atau diremitkan boleh, jika dia telah dilepaskan, ditangkap oleh mana-mana Pegawai Polis atau Pegawai Penguatkuasa Agama tanpa waran dan ditahan oleh seorang Hakim untuk menjalani bahagian hukuman yang belum habis itu.

Kuasa untuk meringankan hukuman

133. Duli Yang Maha Mulia Sultan atas nasihat Mufti boleh, tanpa persetujuan orang yang telah dihukum, meringankan mana-mana satu daripada hukuman yang berikut dengan menggantikannya dengan mana-mana hukuman yang disebut selepasnya, iaitu—

- (a) sebat;
- (b) pemenjaraan; atau
- (c) denda.

BAB 10

DARIHAL PEMBEBASAN ATAU SABITAN TERDAHULU

Orang yang telah disabitkan atau dibebaskan tidak boleh dibicarakan semula bagi kesalahan yang sama

134. (1) Seseorang yang telah dibicarakan bagi sesuatu kesalahan oleh suatu Mahkamah yang mempunyai bidang kuasa kompeten dan telah disabitkan atau dibebaskan atas kesalahan itu tidak boleh, selagi sabitan atau pembebasan itu berkuat kuasa, dibicarakan semula bagi kesalahan yang sama atau atas fakta-fakta yang sama bagi apa-apa kesalahan lain yang baginya suatu pertuduhan yang lain daripada pertuduhan yang dibuat terhadapnya boleh dibuat di bawah seksyen 91 atau yang atasnya dia boleh disabitkan di bawah seksyen 92.

(2) Seseorang yang telah dibebaskan atau disabitkan atas apa-apa kesalahan yang berlainan yang baginya suatu pertuduhan berasingan mungkin boleh dibuat terhadapnya pada perbicaraan yang dahulu itu di bawah subseksyen 90(1).

(3) Seseorang yang telah disabitkan atas mana-mana kesalahan yang wujud melalui apa-apa perbuatan yang menyebabkan akibat yang, bersama dengan perbuatan itu, mewujudkan suatu kesalahan yang lain daripada kesalahan yang atasnya dia telah disabitkan, boleh kemudiannya dibicarakan bagi kesalahan yang akhir disebut itu, jika akibat itu belum berlaku atau tidak diketahui oleh Mahkamah telah berlaku pada masa dia disabitkan.

(4) Seseorang yang telah dibebaskan atau disabitkan atas apa-apa kesalahan yang wujud melalui apa-apa perbuatan boleh, walaupun dia dibebaskan atau disabitkan sedemikian, kemudiannya dipertuduh atas dan dibicarakan bagi apa-apa kesalahan lain yang wujud melalui perbuatan yang sama yang mungkin telah dilakukannya, jika Mahkamah yang membicarakannya pada kali pertama tidak kompeten untuk membicarakan kesalahan yang atasnya dia dipertuduh kemudiannya.

(5) Pembuangan sesuatu aduan, atau pelepasan tertuduh, bukanlah suatu pembebasan bagi maksud seksyen ini.

Alasan pembebasan atau sabitan terdahulu

135. (1) Alasan pembebasan atau sabitan terdahulu bolehlah dikemukakan sama ada secara lisan atau bertulis yang menyatakan bahawa menurut kuasa seksyen 134 tertuduh tidak boleh dibicarakan.

(2) Alasan sedemikian bolehlah dikemukakan bersama dengan apa-apa alasan lain, tetapi isu yang ditimbulkan oleh alasan sedemikian hendaklah dibicarakan dan dibereskan sebelum isu-isu yang ditimbulkan oleh alasan lain itu dibicarakan.

BAHAGIAN VI**DARIHAL RAYUAN DAN PENYEMAKAN****BAB 1****DARIHAL RAYUAN KEPADA MAHKAMAH TINGGI SYARIAH****Apabila akuan bersalah menghadkan hak rayuan**

136. Apabila seseorang tertuduh telah mengaku salah dan disabitkan oleh Hakim atas akuan itu, maka tiada rayuan boleh dibuat kecuali tentang takat atau keesahan hukuman itu.

Rayuan terhadap pembebasan

137. Apabila seseorang tertuduh telah dibebaskan oleh Hakim, maka tiada rayuan boleh dibuat kecuali oleh, atau dengan keizinan bertulis daripada, Ketua Pendakwa Syarie.

Tatacara rayuan

138. (1) Tertakluk kepada seksyen 136 dan 137, mana-mana orang yang tidak berpuas hati dengan mana-mana penghakiman, hukuman atau perintah yang diumumkan oleh mana-mana Mahkamah Rendah Syariah dalam sesuatu kes atau perkara jenayah yang kepadanya dia ialah suatu pihak, boleh membuat rayuan kepada Mahkamah Tinggi Syariah terhadap penghakiman, hukuman atau perintah itu berkenaan dengan apa-apa kesilapan undang-undang atau fakta atau atas alasan bahawa mana-mana hukuman dikatakan keras berlebih-lebihan atau dikatakan tak memadai, dengan mengemukakan, dalam masa empat belas hari dari masa penghakiman, hukuman

atau perintah itu dijatuhkan atau dibuat, kepada Penolong Pendaftar Mahkamah Rendah Syariah itu suatu notis rayuan dalam lima salinan yang dialamatkan kepada Mahkamah Tinggi Syariah.

(2) Tiap-tiap notis rayuan hendaklah mengandungi suatu alamat di mana apa-apa notis atau dokumen berkaitan dengan rayuan itu boleh disampaikan kepada perayu atau kepada Peguam Syarienya.

(3) Apabila sesuatu notis rayuan telah dimasukkan, Mahkamah yang terhadap keputusannya rayuan itu dibuat hendaklah membuat suatu salinan bertandatangan bagi alasan keputusan dalam kes itu dan menyebabkan alasan keputusan itu disampaikan kepada perayu atau Peguam Syarienya dengan meninggalkan salinan itu di alamat yang disebut dalam notis rayuan itu atau dengan menghantarnya melalui pos berdaftar yang dialamatkan kepada perayu di alamat itu.

(4) Dalam masa sepuluh hari selepas salinan alasan keputusan itu disampaikan menurut subseksyen (3), perayu hendaklah mengemukakan kepada Penolong Pendaftar Mahkamah Rendah Syariah di mana perbicaraan itu telah diadakan, suatu petisyen rayuan dalam lima salinan yang dialamatkan kepada Mahkamah Tinggi Syariah.

(5) Jika perayu dalam masa yang diperuntukkan dalam subseksyen (1) bagi pengemukakan notis rayuannya telah memohon suatu salinan nota-nota keterangan yang direkodkan oleh Hakim semasa perbicaraannya, dia hendaklah mengemukakan petisyen rayuannya sebagaimana yang diperuntukkan dalam subseksyen (4)—

(a) dalam masa yang diperuntukkan oleh subseksyen itu; atau

(b) dalam masa sepuluh hari dari tarikh notis ditinggalkan di alamatnya bagi penyampaian yang dinyatakan dalam subseksyen (2) bahawa suatu salinan nota-nota keterangan boleh didapati dengan percuma,

mengikut mana-mana tempoh yang lebih panjang.

(6) Tiap-tiap petisyen rayuan hendaklah menyatakan dengan ringkas isi penghakiman yang terhadapnya rayuan dibuat, dan hendaklah mengandungi butir-butir yang tentu mengenai perkara-

perkara undang-undang atau mengenai fakta yang berkenaan dengannya Mahkamah yang terhadap keputusannya rayuan itu dibuat dikatakan telah silap.

(7) Jika perayu berada di dalam penjara, dia hendaklah disifatkan telah mematuhi kehendak seksyen ini jika dia memberi pegawai yang menjaga penjara itu notis rayuan sama ada secara lisan atau bertulis dan butir-butir yang dikehendaki dimasukkan dalam petisyen rayuan dalam masa yang ditetapkan oleh seksyen ini dan membayar fi rayuan yang ditetapkan.

(8) Pegawai yang menjaga penjara itu hendaklah dengan segera menghantar notis dan petisyen itu atau yang berupa sebagai notis dan petisyen itu kepada Penolong Pendaftar Mahkamah Rendah Syariah di mana perbicaraan itu telah diadakan.

(9) Jika sesuatu petisyen rayuan tidak dikemukakan dalam masa yang ditetapkan oleh seksyen ini, rayuan itu hendaklah disifatkan telah ditarik balik dan Mahkamah perbicaraan hendaklah menguatkuasakan hukuman atau perintahnya jika apa-apa penggantungan pelaksanaan telah dibenarkan, tetapi tiada apa-apa jua yang terkandung dalam seksyen ini boleh disifatkan sebagai menghadkan atau menyekat kuasa yang diberikan kepada Hakim oleh seksyen 140.

Penghantaran rekod rayuan

139. Apabila perayu telah mematuhi seksyen 138, Mahkamah yang terhadap keputusannya rayuan itu dibuat hendaklah menghantar kepada Mahkamah Tinggi Syariah dan kepada Ketua Pendakwa Syarie dan kepada perayu atau Peguam Syariinya suatu salinan bertandatangan bagi rekod prosiding dan alasan keputusan bersama dengan suatu salinan notis dan petisyen rayuan.

Rayuan yang dibenarkan secara khas dalam kes tertentu

140. Hakim Mahkamah Tinggi Syariah boleh, atas permohonan mana-mana orang yang ingin merayu yang dihalangi daripada berbuat demikian atas alasan dia tidak mematuhi sesuatu formaliti atau sesuatu kehendak Enakmen ini, membenarkan rayuan atas apa-apa terma dan dengan apa-apa arahan kepada Mahkamah Rendah Syariah dan kepada pihak-pihak itu sebagaimana yang pada pendapat Hakim

itu adalah patut, supaya keadilan substansial boleh dilakukan dalam perkara itu, dan boleh, bagi maksud itu, melanjutkan apa-apa tempoh masa yang ditetapkan oleh subseksyen 138(1) atau (4).

Penggantungan pelaksanaan sementara menanti rayuan

141. Kecuali dalam hal hukuman sebat, yang pelaksanaannya hendaklah ditangguhkan sementara menanti rayuan, tiada rayuan boleh berkuat kuasa sebagai penggantungan pelaksanaan, tetapi Mahkamah yang terhadap keputusannya rayuan itu dibuat atau Mahkamah Tinggi Syariah boleh menggantung pelaksanaan mana-mana penghakiman, perintah, sabitan atau hukuman sementara menanti rayuan, atas apa-apa terma tentang jaminan bagi pembayaran apa-apa wang atau pelaksanaan atau ketaklaksanaan mana-mana perbuatan atau perjalanan mana-mana hukuman yang diperintahkan oleh atau dalam penghakiman, perintah, sabitan atau hukuman itu sebagaimana yang difikirkan munasabah oleh Mahkamah yang terhadap keputusannya rayuan itu dibuat atau oleh Mahkamah Tinggi Syariah.

Menetapkan rayuan dalam senarai

142. (1) Apabila diterima dokumen yang disebut dalam seksyen 139, Pendaftar Mahkamah Tinggi Syariah hendaklah menomborkan rayuan itu dan memasukkannya dalam senarai rayuan untuk didengar dan memberi pihak-pihak dalam rayuan itu notis bahawa rayuan itu telah dimasukkan sedemikian.

(2) Dengan seberapa segera selepas tarikh itu ditetapkan, Pendaftar hendaklah memberi pihak-pihak itu notis mengenai tarikh pendengaran rayuan itu.

(3) Dalam mana-mana kes Hakim Mahkamah Tinggi Syariah boleh, atas usulnya sendiri atau atas permohonan suatu pihak yang berkenaan dan dengan notis yang munasabah kepada pihak-pihak dalam kes itu, mempercepat atau menangguhkan pendengaran sesuatu rayuan.

Tatacara pada pendengaran

143. (1) Apabila tiba masa untuk mendengar rayuan, perayu hendaklah didengar terlebih dahulu untuk menyokong rayuan itu,

kemudian responden hendaklah didengar untuk menentangnya, dan perayu hendaklah berhak untuk menjawab.

(2) Jika perayu tidak hadir untuk menyokong rayuannya, Mahkamah boleh menimbangkan rayuannya dan boleh membuat apa-apa keputusan tentangnya yang difikirkannya patut:

Dengan syarat bahawa Mahkamah boleh enggan menimbangkan rayuan itu atau membuat apa-apa perintah sedemikian dalam kes perayu yang berada di luar bidang kuasa atau yang tidak hadir sendiri di hadapan Mahkamah menurut syarat yang dikenakan apabila dia dibenarkan dijamin, kecuali atas terma-terma yang difikirkan oleh Mahkamah patut dikenakan.

Ketakhadiran responden

144. Jika, pada pendengaran rayuan itu, responden tidak hadir, Mahkamah tidak boleh membuat apa-apa perintah dalam perkara rayuan itu yang bertentangan atau yang memudaratkan responden, tetapi hendaklah menangguhkan pendengaran rayuan itu ke suatu hari pada masa hadapan bagi kehadirannya, dan hendaklah mengeluarkan notis yang diperlukan kepadanya untuk disampaikan melalui Pendaftar.

Menangkap responden dalam kes-kes tertentu

145. Apabila suatu rayuan dikemukakan terhadap sesuatu pembebasan, Hakim Mahkamah Tinggi Syariah bolehlah mengeluarkan suatu waran yang mengarahkan supaya tertuduh ditangkap dan dibawa ke hadapannya, dan boleh membenarkan dia mengikat jaminan sementara menanti rayuan itu dibereskan.

Keputusan mengenai rayuan

146. Pada pendengaran sesuatu rayuan Mahkamah Tinggi Syariah boleh, jika ia berpendapat bahawa tiada alasan yang mencukupi untuk campurtangan, menolak rayuan itu atau boleh—

- (a) dalam rayuan terhadap suatu perintah pembebasan, mengakaskan perintah itu dan mengarahkan bahawa tertuduh hendaklah dibicarakan semula, atau mendapatinya bersalah dan menjatuhkan hukuman ke atasnya mengikut undang-undang;

- (b) dalam rayuan daripada suatu sabitan atau dalam rayuan tentang hukuman—
- (i) mengakaskan dapatan dan hukuman itu dan membebaskan atau melepaskan tertuduh, atau memerintahkan supaya dia dibiicarakan semula; atau
 - (ii) mengubah dapatan, dengan mengekalkan hukuman, atau dengan atau tanpa mengubah dapatan itu, mengurangkan atau menambah hukuman atau mengubah jenis hukuman itu;
- (c) dalam rayuan daripada apa-apa perintah lain, mengubah atau mengakaskan perintah itu.

Perintah untuk mengambil keterangan lanjut

147. (1) Dalam menguruskan apa-apa rayuan di bawah Bab ini, Mahkamah Tinggi Syariah, jika difikirkannya bahawa keterangan tambahan adalah perlu, boleh sama ada mengambil keterangan itu sendiri atau mengarahkan supaya keterangan itu diambil oleh Mahkamah Rendah Syariah.

(2) Apabila keterangan tambahan diambil oleh Mahkamah Rendah Syariah, ia hendaklah memaklumkan keterangan itu kepada Mahkamah Tinggi Syariah yang sesudah itu hendaklah, dengan seberapa segera yang boleh, menyelesaikan rayuan itu.

(3) Melainkan jika Mahkamah Tinggi Syariah mengarahkan selainnya, tertuduh atau Peguam Syariyenya hendaklah hadir apabila keterangan tambahan itu diambil.

Penghakiman

148. Apabila tamat pendengaran rayuan, Mahkamah Tinggi Syariah hendaklah, sama ada dengan serta merta atau kemudiannya pada suatu tarikh yang ditetapkan bagi maksud itu yang notis mengenainya hendaklah diberikan kepada pihak-pihak dalam rayuan itu, menyampaikan penghakiman di dalam Mahkamah terbuka.

Perakuan dan akibat penghakiman

149. (1) Bilamana sesuatu kes yang dirayukan diputuskan oleh Mahkamah Tinggi Syariah di bawah Bab ini, ia hendaklah memaklumkan penghakiman atau perintahnya kepada Mahkamah yang merekodkan atau menjatuhkan dapatan, hukuman atau perintah yang dirayukan itu.

(2) Bilamana sesuatu rayuan tidak ditolak, perakuan sedemikian hendaklah menyatakan alasan-alasan yang berdasarkan rayuan itu telah dibenarkan atau keputusan Mahkamah Rendah Syariah telah diubah.

(3) Mahkamah yang kepadanya Mahkamah Tinggi Syariah memaklumkan penghakiman atau perintahnya hendaklah sesudah itu membuat apa-apa perintah yang menepati penghakiman atau perintah Mahkamah Tinggi Syariah itu dan, jika perlu, rekod hendaklah dipinda mengikutnya.

Kematian pihak kepada rayuan

150. Tiap-tiap rayuan di bawah seksyen 137 hendaklah terhenti secara muktamad dengan kematian tertuduh, dan tiap-tiap rayuan lain di bawah Bab ini hendaklah terhenti secara muktamad dengan kematian perayu.

Kos

151. (1) Tertakluk kepada subseksyen yang berikut, dalam semua prosiding di bawah Bab ini dan Bab 3, Mahkamah Tinggi Syariah hendaklah mempunyai kuasa untuk mengaward apa-apa kos yang difikirkannya patut dibayar oleh pengadu kepada tertuduh atau oleh tertuduh kepada pengadu:

Dengan syarat bahawa tiada kos boleh diawardkan dalam mana-mana prosiding yang dibawa terhadap suatu perintah pembebasan.

(2) Kos itu hendaklah ditaksirkan oleh Mahkamah Tinggi Syariah pada masa ia memberikan keputusannya.

(3) Walau bagaimanapun, tiada kos boleh diawardkan sama ada terhadap atau memihak kepada Pendakwa.

BAB 2**DARIHAL RAYUAN KEPADA MAHKAMAH RAYUAN SYARIAH****Bidang kuasa Mahkamah Rayuan Syariah**

152. (1) Mahkamah Rayuan Syariah hendaklah mempunyai bidang kuasa untuk mendengar dan memutuskan apa-apa rayuan oleh mana-mana orang yang disabitkan atau selainnya didapati bersalah atau oleh Ketua Pendakwa Syarie terhadap apa-apa keputusan yang dibuat oleh Mahkamah Tinggi Syariah yang menjalankan bidang kuasa asal jenayahnya, tertakluk kepada Enakmen ini atau mana-mana undang-undang bertulis lain yang mengawalselia terma-terma dan syarat-syarat yang berdasarkannya rayuan-rayuan jenayah boleh dibawa.

(2) Jika seseorang tertuduh telah mengaku salah dan disabitkan atas akuan itu, maka tiada rayuan boleh dibuat kecuali tentang takat atau keesahan hukuman.

(3) Notis mana-mana rayuan oleh Ketua Pendakwa Syarie hendaklah diberikan oleh, atau dengan persetujuan bertulis daripada, pegawai itu sahaja.

(4) Rayuan boleh dibuat tentang sesuatu persoalan fakta atau persoalan undang-undang atau campuran persoalan fakta dan undang-undang.

(5) Mahkamah Rayuan Syariah hendaklah juga mempunyai bidang kuasa untuk mendengar dan memutuskan perkara-perkara yang dibawa ke hadapannya mengikut seksyen 166 atau 167.

Notis rayuan

153. (1) Tiap-tiap rayuan hendaklah dibuat dengan notis bertulis yang hendaklah difailkan dengan Pendaftar Mahkamah Tinggi Syariah, di tempat keputusan yang dirayukan itu telah diberikan, dalam masa empat belas hari dari tarikh keputusan itu.

(2) Tiap-tiap notis rayuan hendaklah menyatakan secara ringkas isi penghakiman yang terhadapnya rayuan dibuat, hendaklah mengandungi alamat di mana apa-apa notis atau dokumen berkaitan

dengan rayuan itu boleh disampaikan kepada perayu atau kepada Peguam Syarienya, dan, kecuali jika notis rayuan itu diberikan secara lisan di bawah seksyen 156, hendaklah ditandatangani oleh perayu atau Peguam Syarienya.

Rekod prosiding

154. (1) Apabila suatu notis rayuan telah difailkan, Hakim yang memberikan keputusan itu hendaklah, jika dia belum menulis penghakimannya, merekodkan alasan-alasan keputusannya secara bertulis, dan penghakiman bertulis atau alasan-alasan keputusan itu hendaklah menjadi sebahagian daripada rekod prosiding itu.

(2) Dengan seberapa segera yang mungkin selepas notis rayuan difailkan, Pendaftar hendaklah menyebabkan disampaikan kepada perayu atau Peguam Syarienya suatu salinan rekod prosiding itu.

Petisyen rayuan

155. (1) Dalam masa sepuluh hari selepas tarikh penyampaian rekod yang disebutkan dalam subseksyen 154(2), perayu hendaklah memfailkan dengan Pendaftar Mahkamah Tinggi Syariah suatu petisyen rayuan dan lima salinannya yang dialamatkan kepada Mahkamah Rayuan Syariah.

(2) Tiap-tiap petisyen rayuan hendaklah ditandatangani oleh perayu atau Peguam Syarienya dan hendaklah mengandungi butir-butir tentang perkara-perkara undang-undang atau fakta yang berkenaan dengannya Mahkamah perbicaraan dikatakan telah silap, dan, kecuali dengan kebenaran Mahkamah Rayuan Syariah, perayu tidak boleh semasa pendengaran rayuan itu dibenarkan bergantung atas apa-apa alasan rayuan selain daripada yang dinyatakan dalam petisyen itu.

(3) Jika suatu petisyen tidak difailkan dalam masa yang ditetapkan oleh seksyen ini, rayuan itu hendaklah disifatkan telah ditarik balik, tetapi tiada apa-apa jua dalam subseksyen ini boleh disifatkan menghadkan atau menyekat kuasa untuk melanjutkan masa yang diberikan kepada Mahkamah Rayuan Syariah oleh seksyen 158.

Tatacara jika perayu di dalam penjara

156. (1) Jika perayu berada di dalam penjara, dia hendaklah disifatkan telah mematuhi kehendak seksyen 153 dan 155 jika dalam masa yang ditetapkan oleh seksyen-seksyen itu dia memberi pegawai yang menjaga penjara itu notis rayuan sama ada secara lisan atau bertulis dan butir-butir yang dikehendaki dimasukkan dalam petisyen rayuan.

(2) Pegawai penjara itu hendaklah dengan segera menghantar notis dan petisyen itu atau yang berupa sebagai notis dan petisyen itu kepada Pendaftar Mahkamah Tinggi Syariah di tempat keputusan yang dirayukan itu telah diberikan.

Penghantaran rekod kepada Mahkamah Rayuan Syariah

157. (1) Apabila perayu telah mematuhi seksyen 153 dan 155, Pendaftar Mahkamah Tinggi Syariah hendaklah dengan segera menghantar kepada Mahkamah Rayuan Syariah empat salinan rekod prosiding kes itu, bersama dengan empat salinan notis rayuan dan petisyen rayuan.

(2) Pendaftar Mahkamah Tinggi Syariah hendaklah juga memberi responden atau Peguam Syariahnya suatu salinan rekod prosiding kes itu dan suatu salinan notis rayuan dan petisyen rayuan itu.

Rayuan selepas tamat tempoh dan kecacatan formal

158. Mahkamah Rayuan Syariah boleh menurut budi bicaranya, atas permohonan mana-mana orang yang ingin merayu yang dihalangi daripada berbuat demikian oleh sebab dia tidak mematuhi sesuatu formaliti atau sesuatu kehendak Enakmen ini, membenarkan sesuatu rayuan atas apa-apa terma dan dengan apa-apa arahan yang difikirkannya patut supaya keadilan substansial boleh dilakukan dalam perkara itu, dan boleh, bagi maksud itu, melanjutkan apa-apa tempoh masa yang ditetapkan oleh seksyen 153 atau 155.

Apabila rayuan dibuat terhadap pembebasan, tertuduh boleh ditangkap

159. Jika suatu rayuan dikemukakan terhadap sesuatu pembebasan, Mahkamah Rayuan Syariah boleh mengeluarkan waran yang

mengarahkan supaya tertuduh ditangkap dan dibawa ke hadapannya dan boleh memerintahkan dia ditahan dipenjara sementara menanti rayuan itu dibereskan atau membenarkan dia mengikat jamin.

Rayuan tidak boleh berkuat kuasa sebagai penggantungan pelaksanaan

160. (1) Kecuali dalam kes-kes yang disebut dalam subseksyen (3) dan seksyen 159, tiada rayuan boleh berkuat kuasa sebagai penggantungan pelaksanaan tetapi Mahkamah perbicaraan atau Mahkamah Rayuan Syariah boleh menggantung pelaksanaan mana-mana penghakiman, perintah, sabitan atau hukuman sementara menanti rayuan atas apa-apa terma tentang jaminan bagi pembayaran apa-apa wang atau pelaksanaan atau ketaklaksanaan apa-apa perbuatan atau perjalanan mana-mana hukuman yang diperintahkan oleh atau dalam penghakiman, perintah, sabitan atau hukuman itu sebagaimana yang difikirkan munasabah oleh Mahkamah.

(2) Jika perayu kesudahannya dihukum dengan hukuman pemenjaraan, tempoh pelaksanaan hukuman itu digantung hendaklah ditolak semasa menghitung tempoh hukumannya melainkan jika Mahkamah Rayuan Syariah memerintahkan selainnya.

(3) Dalam kes sabitan yang melibatkan hukuman sebat—

(a) hukuman itu tidak boleh dalam mana-mana kes dilaksanakan sehingga selepas habis tempoh masa notis rayuan boleh diberikan di bawah seksyen 153, atau apa-apa pelanjutan tempoh di bawah seksyen 158; dan

(b) jika notis diberikan sedemikian, hukuman itu tidak boleh dilaksanakan sehingga selepas rayuan itu diputuskan.

Notis mengenai masa dan tempat pendengaran

161. Mahkamah Rayuan Syariah hendaklah menyebabkan notis mengenai masa dan tempat bagi pendengaran rayuan itu diberikan kepada pihak-pihak kepada rayuan itu.

Kuasa Mahkamah Rayuan Syariah

162. (1) Semasa pendengaran sesuatu rayuan, Mahkamah Rayuan Syariah hendaklah mendengar perayu atau Peguam Syariahnya jika

dia hadir dan, jika difikirkannya patut, responden atau Peguam Syariinya, jika dia hadir, dan boleh mendengar perayu atau Peguam Syariinya menjawab dan Mahkamah Rayuan Syariah boleh sesudah itu mengesahkan, mengakaskan atau mengubah keputusan Mahkamah perbicaraan, atau boleh memerintahkan suatu perbicaraan semula atau boleh menghantar balik perkara itu berserta dengan pendapat Mahkamah Rayuan Syariah mengenainya kepada Mahkamah perbicaraan, atau boleh membuat apa-apa perintah lain dalam perkara itu sebagaimana yang difikirkannya adil, dan boleh melalui perintah itu menjalankan apa-apa kuasa yang boleh dijalankan oleh Mahkamah perbicaraan.

(2) Pada pendengaran sesuatu rayuan, Mahkamah Rayuan Syariah boleh, jika difikirkannya bahawa suatu hukuman yang lain sepatutnya telah dijatuhkan, membatalkan hukuman yang dijatuhkan oleh Mahkamah perbicaraan dan menjatuhkan apa-apa hukuman lain yang diwajibkan oleh undang-undang, sama ada lebih atau kurang beratnya, sebagai menggantikan hukuman asal sebagaimana yang difikirkannya sepatutnya telah dijatuhkan.

Keterangan tambahan

163. (1) Dalam menguruskan apa-apa rayuan dalam sesuatu kes jenayah, Mahkamah Rayuan Syariah boleh, jika difikirkannya bahawa keterangan tambahan adalah perlu, sama ada mengambil keterangan itu sendiri atau mengarahkan supaya keterangan itu diambil oleh Mahkamah perbicaraan.

(2) Apabila keterangan tambahan diambil oleh Mahkamah perbicaraan, ia hendaklah memaklumkan keterangan itu, dengan suatu pernyataan pendapatnya mengenai kes yang dipertimbangkan itu dengan mengambil kira keterangan tambahan itu, kepada Mahkamah Rayuan Syariah, dan Mahkamah itu hendaklah sesudah itu membereskan rayuan itu.

(3) Pihak-pihak kepada rayuan itu hendaklah hadir semasa keterangan tambahan diambil.

(4) Dalam menguruskan apa-apa rayuan dalam apa-apa kes jenayah, Mahkamah Rayuan Syariah boleh juga, jika difikirkannya patut, meminta dan menerima daripada Mahkamah perbicaraan

suatu laporan mengenai apa-apa perkara yang berkaitan dengan perbicaraan itu.

Penghakiman

164. (1) Apabila tamat pendengaran apa-apa rayuan, Mahkamah Rayuan Syariah hendaklah, sama ada dengan serta merta atau kemudiannya pada suatu tarikh yang ditetapkan bagi maksud itu yang notis mengenainya hendaklah diberikan kepada pihak-pihak dalam rayuan itu, menyampaikan penghakiman di dalam Mahkamah terbuka.

(2) Dalam rayuan dan perkara jenayah, Mahkamah Rayuan Syariah hendaklah pada lazimnya memberikan hanya satu penghakiman yang boleh diumumkan oleh Pengerusi atau oleh mana-mana anggota lain Mahkamah Rayuan Syariah sebagaimana yang diarahkan oleh Pengerusi, tetapi penghakiman yang berasingan boleh disampaikan jika Pengerusi menentukan sedemikian.

(3) Penghakiman mana-mana anggota Mahkamah Rayuan Syariah yang tidak hadir boleh dibacakan oleh mana-mana Hakim lain.

Penghakiman atau perintah hendaklah dimaklumkan kepada Mahkamah perbicaraan

165. (1) Bilamana sesuatu kes yang dirayukan diputuskan, Mahkamah Rayuan Syariah hendaklah memaklumkan penghakiman atau perintahnya kepada Mahkamah perbicaraan.

(2) Mahkamah perbicaraan hendaklah sesudah itu membuat apa-apa perintah yang menetapi penghakiman atau perintah Mahkamah Rayuan Syariah dan, jika perlu, rekod hendaklah dipinda mengikutnya.

(3) Apabila mana-mana rayuan ditarik balik atau diberhentikan, Ketua Pendaftar Mahkamah Rayuan Syariah hendaklah memberitahu Mahkamah perbicaraan sewajarnya dan, jika apa-apa penggantungan pelaksanaan telah dibenarkan, hukuman atau perintah Mahkamah perbicaraan hendaklah dikuatkuasakan dengan segera, tetapi tiada apa-apa jua dalam subseksyen ini boleh disifatkan menghadkan atau menyekat kuasa untuk melanjutkan masa yang diberikan kepada Mahkamah Rayuan Syariah oleh seksyen 158.

Persoalan yang dikhaskan untuk Mahkamah Rayuan Syariah

166. (1) Apabila mana-mana orang telah, dalam suatu perbicaraan di hadapan Mahkamah Tinggi Syariah yang menjalankan bidang kuasa asal jenayahnya, disabitkan atas suatu kesalahan, Hakim boleh, jika difikirkannya patut, mengkhaskan bagi keputusan Mahkamah Rayuan Syariah apa-apa persoalan undang-undang yang telah timbul semasa perjalanan perbicaraan orang itu dan yang penentuannya akan menyentuh keputusan perbicaraan itu.

(2) Orang yang disabitkan sedemikian hendaklah sesudah itu ditahan dipenjara atau, jika difikirkan patut oleh Hakim, dibenarkan mengikat jamin.

(3) Mahkamah Rayuan Syariah hendaklah mengkaji semula kes itu, atau mana-mana bahagiannya sebagaimana yang perlu, dan menentukan persoalan itu dengan muktamad, dan sesudah itu boleh mengubah hukuman yang dijatuhkan dan menjatuhkan apa-apa hukuman atau memberikan atau membuat apa-apa penghakiman atau perintah yang difikirkan patut oleh Mahkamah Rayuan Syariah.

Rujukan kepada Mahkamah Rayuan Syariah atas rayuan daripada Mahkamah Rendah Syariah

167. (1) Apabila sesuatu rayuan daripada keputusan Mahkamah Rendah Syariah dalam sesuatu perkara jenayah telah ditentukan oleh Mahkamah Tinggi Syariah, Mahkamah Rayuan Syariah boleh, atas permohonan mana-mana pihak, memberikan kebenaran bagi penentuan olehnya sendiri apa-apa persoalan undang-undang yang mempunyai kepentingan awam yang telah timbul semasa perjalanan rayuan itu dan yang penentuannya oleh Mahkamah Tinggi Syariah telah menyentuh keputusan rayuan itu.

(2) Sesuatu permohonan untuk mendapatkan kebenaran di bawah seksyen ini hendaklah dibuat dalam masa satu bulan atau apa-apa masa yang lebih panjang sebagaimana yang dibenarkan oleh Mahkamah Rayuan Syariah dari masa keputusan rayuan yang dimaksudkan itu; dan dalam hal suatu permohonan oleh Ketua Pendakwa Syarie, hendaklah dibuat oleh atau dengan kebenaran bertulis pegawai itu sahaja.

(3) Apabila kebenaran telah diberikan oleh Mahkamah Rayuan Syariah di bawah seksyen ini, Mahkamah Tinggi Syariah boleh membuat apa-apa perintah yang difikirkannya patut bagi penangkapan, jagaan atau pelepasan atas jaminan mana-mana pihak dalam rayuan itu dan Pendaftar Mahkamah Tinggi Syariah hendaklah menghantar rekod prosiding dalam Mahkamah Tinggi Syariah kepada Ketua Pendaftar Mahkamah Rayuan Syariah yang hendaklah sesudah itu menetapkan dan memberitahu pihak-pihak dalam rayuan itu masa dan tempat bagi pendengaran perkara itu.

(4) Apabila kebenaran telah diberikan oleh Mahkamah Rayuan Syariah, ia hendaklah mendengar dan menentukan persoalan yang dibenarkan dirujuk bagi penentuannya itu dan membuat apa-apa perintah yang boleh dibuat oleh Mahkamah Tinggi Syariah yang pada pendapatnya adalah adil bagi pemberesan rayuan itu.

(5) Bagi maksud seksyen ini tetapi tanpa menjejaskan keluasan peruntukannya—

- (a) apa-apa persoalan undang-undang yang berkenaan dengannya terdapat percanggahan nas kehakiman hendaklah disifatkan sebagai suatu persoalan yang mempunyai kepentingan awam; dan
- (b) perjalanan mana-mana kuasa penyemakan oleh Mahkamah Tinggi Syariah di bawah Enakmen ini hendaklah disifatkan sebagai suatu rayuan daripada keputusan Mahkamah Rendah Syariah.

BAB 3

DARIHAL PENYEMAKAN

Kuasa untuk menyemak

168. (1) Jika mana-mana Hakim Mahkamah Rendah Syariah selepas menyampaikan keputusannya berpendapat bahawa keputusannya itu silap, dia boleh merujuk keputusannya kepada Mahkamah Tinggi Syariah untuk disemak; dan mana-mana Hakim Mahkamah Tinggi Syariah boleh dalam keadaan yang seumpama itu berbuat sedemikian, kepada Mahkamah Rayuan Syariah.

(2) Walau apa pun subseksyen (1), Mahkamah Tinggi Syariah boleh memanggil dan memeriksa rekod mana-mana prosiding di hadapan Mahkamah Rendah Syariah bagi maksud memuaskan hatinya tentang ketepatan, keesahan atau kewajaran mana-mana dapatan, hukuman atau perintah yang direkodkan atau dijatuhkan dan tentang apa-apa keteraturan mana-mana prosiding Mahkamah itu; dan Mahkamah Rayuan Syariah hendaklah mempunyai bidang kuasa penyemakan yang serupa berkenaan dengan apa-apa prosiding atau perkara di hadapan Mahkamah Tinggi Syariah.

Kuasa untuk memerintahkan siasatan lanjut

169. Setelah memeriksa mana-mana rekod di bawah seksyen 168, Mahkamah yang menjalankan mana-mana bidang kuasa penyemakan boleh mengarahkan Mahkamah yang relevan untuk membuat, dan Mahkamah itu hendaklah membuat apa-apa siasatan lanjut sebagaimana yang diarahkan.

Kuasa semasa penyemakan

170. (1) Jika dalam menjalankan bidang kuasa penyemakannya, Mahkamah meminta supaya rekod prosiding atau rekod itu dirujuk kepada, Mahkamah boleh menjalankan mana-mana kuasa yang diberikan oleh seksyen 141, 145, 146 dan 147.

(2) Tiada perintah di bawah seksyen ini boleh dibuat yang memudaratkan tertuduh melainkan jika dia telah diberi peluang untuk didengar, sama ada sendiri atau melalui Peguam Syariennya dalam membela dirinya sendiri.

(3) Tiada apa-apa jua dalam seksyen ini boleh disifatkan memberi kuasa kepada Mahkamah yang menjalankan mana-mana bidang kuasa penyemakan untuk mengubah suatu dapatan pembebasan kepada sabitan.

Mendengar pihak-pihak semasa penyemakan

171. Tiada pihak mempunyai apa-apa hak untuk didengar, sama ada sendiri atau melalui Peguam Syarie, di hadapan mana-mana Mahkamah yang menjalankan bidang kuasa penyemakannya tetapi Mahkamah itu boleh, jika difikirkannya patut, mendengar mana-mana pihak sama ada sendiri atau melalui Peguam Syariennya.

Perintah apabila kes disemak

172. Apabila suatu kes disemak di bawah Bab ini, Mahkamah yang membuat penyemakan itu hendaklah memaklumkan keputusan atau perintahnya kepada Mahkamah yang merekodkan atau menjatuhkan dapatan, hukuman atau perintah itu setelah diubah, alasan bagi pengubahan itu; dan Mahkamah yang kepadanya keputusan atau perintah itu dimaklumkan sedemikian hendaklah sesudah itu membuat apa-apa perintah yang menepati keputusan yang diperakukan sedemikian dan, jika perlu, rekod itu hendaklah dipinda mengikutnya.

BAB 4**PROSIDING DALAM KES KESALAHAN TERTENTU
YANG MENYENTUH PENTADBIRAN Keadilan****Tatacara tentang kesalahan yang dilakukan di Mahkamah**

173. Apabila mana-mana kesalahan yang diperihalkan dalam seksyen 211, 212, 213, 214, 215 atau 216 dilakukan dalam pandangan atau di hadapan mana-mana Mahkamah, Mahkamah itu boleh menyebabkan pesalah itu ditahan dalam jagaan dan pada bila-bila masa sebelum penangguhan persidangan Mahkamah pada hari yang sama boleh, jika difikirkannya patut, mengambil perhatian tentang kesalahan itu dan menghukum pesalah itu dengan hukuman denda tidak melebihi lima ratus ringgit atau pemenjaraan selama tempoh yang boleh sampai enam bulan atau kedua-duanya.

Rekod fakta yang mewujudkan kesalahan

174. (1) Dalam tiap-tiap kes sedemikian Mahkamah hendaklah merekodkan fakta-fakta yang mewujudkan kesalahan itu, bersama dengan pernyataan, jika ada, yang dibuat oleh pesalah itu dan juga dapatan serta hukuman itu.

(2) Jika kesalahan itu ialah kesalahan yang boleh dihukum di bawah seksyen 217, rekod itu mestilah menunjukkan jenis dan peringkat prosiding kehakiman yang sedang dijalankan oleh Mahkamah yang telah diganggu atau dihina itu, dan jenis gangguan atau penghinaan itu.

Tatacara alternatif

175. Jika Mahkamah, dalam mana-mana kes, berpendapat bahawa seseorang yang dituduh atas mana-mana kesalahan yang disebut dalam seksyen 173 dan yang telah dilakukan dalam pandangan atau di hadapannya adalah lebih baik diperlakukan melalui proses biasa undang-undang, Mahkamah itu, selepas merekodkan fakta-fakta yang mewujudkan kesalahan itu dan pernyataan tertuduh, boleh mengarahkan supaya tertuduh didakwa, dan boleh menghendaki jaminan diberikan bagi kehadiran orang tertuduh itu di hadapan seorang Hakim atau, jika jaminan yang mencukupi tidak diberikan, boleh menghantar orang itu di bawah jagaan kepada Hakim lain untuk dibicarakan.

Kuasa untuk meremitkan hukuman

176. Apabila mana-mana Mahkamah telah, di bawah seksyen 173, menghukum seseorang pesalah kerana dia enggan atau tidak melakukan apa-apa jua yang dia telah dengan sah dikehendaki melakukannya atau kerana apa-apa gangguan atau penghinaan yang disengajakan, Mahkamah itu boleh, menurut budi bicaranya, melepaskan pesalah itu atau meremitkan hukuman apabila pesalah itu mematuhi perintah atau kehendak Mahkamah itu atau jika dia meminta maaf sehingga Mahkamah berpuashati.

Keengganan untuk memberikan keterangan

177. Jika mana-mana saksi dihadapan sesuatu Mahkamah enggan memberikan keterangan atau menjawab apa-apa soalan yang dikemukakan kepadanya atau enggan mengemukakan apa-apa dokumen dalam milikan atau kuasanya yang dikehendaki oleh Mahkamah supaya dikemukakan olehnya, dan tidak memberikan apa-apa sebab yang munasabah bagi keengganan itu, Mahkamah itu boleh, atas sebab-sebab yang hendaklah direkodkan secara bertulis, menghukumnya dengan hukuman pemenjaraan selama apa-apa tempoh yang tidak melebihi tujuh hari, melainkan jika dalam masa itu orang itu bersetuju untuk memberikan keterangan atau diperiksa dan menjawab soalan itu atau mengemukakan dokumen itu; tetapi jika dia terus enggan, dia boleh diperlakukan mengikut seksyen 173 atau 175 walau apa pun apa-apa hukuman yang mungkin telah dijalaninya di bawah seksyen ini.

Rayuan

178. (1) Semua hukuman yang dijatuhkan di bawah Bab ini boleh dirayukan kepada Mahkamah Tinggi Syariah, dalam hal hukuman yang dijatuhkan oleh Mahkamah Rendah Syariah, dan kepada Mahkamah Rayuan Syariah dalam hal hukuman yang dijatuhkan oleh Mahkamah Tinggi Syariah.

(2) Bab 1 hendaklah, setakat yang boleh terpakai, terpakai bagi rayuan di bawah seksyen ini dan Mahkamah Rayuan boleh mengubah atau mengakaskan dapatan atau mengurangkan, mengubah atau mengakaskan hukuman yang dirayukan itu.

(3) Bab 2 hendaklah juga terpakai bagi semua prosiding oleh seorang Hakim di bawah Bab ini.

Hakim tidak boleh membicarakan kesalahan tertentu yang dilakukan di hadapannya

179. Kecuali sebagaimana yang diperuntukkan dalam seksyen 173 dan 178, tiada Hakim boleh membicarakan mana-mana orang bagi apa-apa kesalahan jika kesalahan itu dilakukan dihadapannya atau sebagai menghina kuasanya, atau dengan pengetahuannya dalam penjalanan sesuatu prosiding kehakiman.

BAHAGIAN VII

PERUNTUKAN TAMBAHAN

BAB 1

ORANG TAK SEMPURNA AKAL

Tatacara jika tertuduh disyaki tak sempurna akal

180. (1) Jika Hakim yang menjalankan suatu siasatan atau perbicaraan mempunyai sebab untuk mengesyaki bahawa orang tertuduh tak sempurna akal dan dengan demikian tak berupaya membuat pembelaannya, dia hendaklah terlebih dahulu menyiasat hakikat ketaksempurnaan akal itu.

(2) Dalam penyiasatan itu orang tertuduh tidak perlu hadir dan Hakim boleh menerima sebagai keterangan suatu perakuan bertulis yang ditandatangani oleh seorang Pegawai Perubatan Kerajaan yang bermaksud bahawa pada pendapatnya orang tertuduh itu tak sempurna akal atau seorang yang patut ditahan di hospital mental untuk pemerhatian atau jika difikirkannya patut Hakim itu boleh mengambil keterangan lisan daripada seorang Pegawai Perubatan Kerajaan tentang keadaan akal fikiran orang tertuduh itu.

(3) Jika Hakim tidak berpuas hati bahawa orang itu berupaya membuat pembelaannya, Hakim itu boleh menangguhkan siasatan atau perbicaraan itu dan hendaklah menahan orang itu selama suatu tempoh tidak melebihi sebulan di mana-mana hospital mental di Malaysia untuk pemerhatian.

(4) Penguasa Perubatan hospital mental itu hendaklah meletakkan orang itu dalam pemerhatian sepanjang tempoh penahanannya itu dan, sebelum habis tempoh itu—

(a) dia hendaklah memperakukan di bawah tandatangannya pendapatnya tentang keadaan akal fikiran orang itu kepada Mahkamah; atau

(b) jika dia tidak dapat dalam tempoh itu membuat apa-apa kesimpulan yang pasti, dia hendaklah memperakui sedemikian kepada Mahkamah dan meminta supaya tempoh tahanan dilanjutkan sehingga suatu tempoh selama dua bulan.

(5) Pendakwa Syarie boleh pada mana-mana peringkat apa-apa prosiding sebelum perbicaraan dijalankan, memerintahkan supaya mana-mana orang tertuduh yang disyaknya tak sempurna akal dihantar ke hospital mental untuk pemerhatian selama suatu tempoh yang tidak melebihi sebulan; dan Penguasa Perubatan hospital mental itu hendaklah meletakkan orang itu dalam pemerhatian selama tempoh itu dan sebelum habis tempoh itu hendaklah memperakui di bawah tandatangannya pendapatnya tentang keadaan akal fikiran orang itu kepada Pendakwa Syarie; dan jika Penguasa Perubatan itu tidak dapat dalam tempoh itu membuat apa-apa kesimpulan yang pasti, dia hendaklah memperakui sedemikian kepada Pendakwa Syarie dan Pendakwa Syarie bolehlah memerintahkan supaya orang itu ditahan di hospital mental itu selama suatu tempoh selanjutnya yang tidak melebihi dua bulan.

(6) Penguasa perubatan sesuatu hospital mental boleh, walau apa pun apa-apa jua yang terkandung dalam Ordinan Penyakit Mental 1952 [*Ord. 31/52*], menahan mana-mana orang tertuduh yang berkenaan dengannya suatu perintah telah dibuat di bawah subseksyen (5) selama suatu tempoh yang tidak melebihi tempoh yang dinyatakan dalam perintah itu.

(7) Jika Penguasa Perubatan memprakui bahawa orang tertuduh sempurna akal dan berupaya membuat pembelaannya, Hakim hendaklah meneruskan perbicaraan itu.

(8) Jika Penguasa Perubatan memprakui bahawa orang tertuduh tak sempurna akal dan tak berupaya membuat pembelaannya, Mahkamah hendaklah, jika berpuas hati tentang hakikat itu, membuat dapatan yang sewajarnya dan sesudah itu perbicaraan hendaklah ditangguhkan.

(9) Perakuan Penguasa Perubatan hendaklah diterima sebagai keterangan di bawah seksyen ini.

(10) Jika orang tertuduh diperakui tak sempurna akal dan tak berupaya membuat pembelaannya, maka dia tidak perlu hadir di dalam Mahkamah semasa prosiding di bawah seksyen ini dan Mahkamah boleh memerintahkan pelepasan atau pembebasannya.

(11) Dalam seksyen ini, perkataan “hospital mental” ertinya sesuatu hospital yang ditubuhkan atau disenggarakan di bawah Ordinan Penyakit Mental 1952 [*Ord. 31/52*].

BAB 2

DARIHAL PENDAKWAAN

Ketua Pendakwa Syarie

181. Ketua Pendakwa Syarie hendaklah mempunyai kawalan dan arahan ke atas segala pendakwaan dan prosiding jenayah di bawah Enakmen ini.

Ketua Pendakwa Syarie hendaklah hadir sendiri

182. Dalam apa-apa rayuan Ketua Pendakwa Syarie hendaklah hadir sendiri atau diwakili oleh Pendakwa Syarie.

Pendakwaan

183. (1) Apa-apa pendakwaan di hadapan Mahkamah Tinggi Syariah hendaklah dijalankan oleh Ketua Pendakwa Syarie atau seseorang Pendakwa Syarie.

(2) Pendakwaan di hadapan Mahkamah Rendah Syariah bolehlah dijalankan oleh—

- (a) Ketua Pendakwa Syarie atau seorang Pendakwa Syarie;
- (b) seorang Pegawai Penguatkuasa Agama yang diberi kuasa secara bertulis oleh Ketua Pendakwa Syarie untuk bertindak bagi pihaknya; atau
- (c) seorang pengadu sebagaimana yang dibenarkan oleh Mahkamah.

Menggunakan khidmat Peguam Syarie

184. (1) Dengan kelulusan Majlis, seorang Peguam Syarie boleh dilantik oleh Ketua Pendakwa Syarie untuk menjalankan apa-apa pendakwaan, atau untuk hadir dalam mana-mana rayuan bagi pihak Ketua Pendakwa Syarie.

(2) Peguam Syarie yang dilantik di bawah subseksyen (1) hendaklah dibayar daripada wang awam apa-apa saraan sebagaimana yang dibenarkan oleh Majlis, dan semasa menjalankan pendakwaan atau rayuan itu Peguam Syarie itu hendaklah disifatkan sebagai seorang pengkhidmat awam.

BAB 3

DARIHAL JAMINAN

Bila seseorang boleh dilepaskan atas jaminan

185. Apabila mana-mana orang ditangkap atau ditahan tanpa waran oleh seseorang Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis atau hadir atau dibawa di hadapan suatu Mahkamah dan dia bersedia pada bila-bila masa semasa dalam jagaan pegawai itu atau pada mana-mana peringkat prosiding di hadapan Mahkamah itu untuk memberikan jaminan, maka orang itu hendaklah dilepaskan atas jaminan oleh Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis

yang menjaga balai polis atau oleh mana-mana pegawai polis yang berpangkat tidak rendah daripada Inspektor atau oleh Mahkamah itu.

Amaun bon

186. (1) Amaun tiap-tiap bon yang disempurnakan di bawah Bab ini hendaklah ditetapkan dengan memberikan perhatian wajar kepada hal keadaan kes itu sebagaimana yang mencukupi untuk memastikan kehadiran orang yang ditangkap itu, tetapi tidak boleh berlebihan.

(2) Mahkamah Tinggi Syariah boleh, dalam mana-mana kes, sama ada terdapat rayuan atas sabitan atau tidak, mengarahkan supaya mana-mana orang diikat jamin atau supaya jaminan yang dikehendaki oleh seseorang Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis atau Mahkamah Rendah Syariah dikurangkan atau dinaikkan.

Bon hendaklah disempurnakan

187. Sebelum mana-mana orang dilepaskan atas jaminan, suatu bon bagi apa-apa jumlah wang yang difikirkan mencukupi oleh Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis atau Mahkamah, mengikut mana-mana yang berkenaan, hendaklah disempurnakan oleh seorang penjamin yang mencukupi atau lebih, dengan disyaratkan bahawa orang itu hendaklah hadir pada masa dan tempat yang disebut dalam bon itu, dan hendaklah terus hadir sedemikian sehingga diarahkan selainnya oleh Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis atau Mahkamah itu, mengikut mana-mana yang berkenaan.

Bila orang hendaklah dilepaskan

188. (1) Sebaik sahaja bon itu disempurnakan, orang itu hendaklah dilepaskan dan jika dia berada di dalam penjara, Mahkamah yang membenarkan dia mengikat jamin itu hendaklah mengeluarkan suatu perintah pelepasan kepada pegawai yang menjaga penjara itu, dan pegawai itu, apabila menerima perintah itu, hendaklah melepaskan orang itu.

(2) Tiada apa-apa jua dalam seksyen ini atau seksyen 185 boleh disifatkan menghendaki pelepasan mana-mana orang yang boleh ditahan bagi sesuatu perkara selain daripada perkara yang berkenaan dengan bon itu disempurnakan.

Bila waran tangkap boleh dikeluarkan terhadap orang yang dijamin

189. Jika, oleh sebab kesilapan, fraud atau selainnya, penjamin-penjamin yang tak mencukupi telah diterima, atau jika mereka kemudiannya menjadi tak mencukupi, Mahkamah yang membenarkan dia ikat jamin boleh mengeluarkan suatu waran tangkap yang mengarahkan supaya orang yang dilepaskan atas jaminan itu di bawa ke hadapan Mahkamah itu, dan boleh mengarahkan supaya dia mencari penjamin yang mencukupi, dan jika dia tidak berbuat demikian Mahkamah boleh memenjarakannya.

Penjamin boleh memohon supaya bon dilepaskan

190. (1) Mana-mana penjamin bagi kehadiran seseorang yang dilepaskan atas jaminan boleh pada bila-bila masa memohon kepada seorang Hakim supaya melepaskan bon itu sama ada pada keseluruhannya atau setakat yang berhubungan dengan pemohon itu.

(2) Apabila permohonan sedemikian dibuat, Hakim hendaklah mengeluarkan waran tangkap mengarahkan supaya orang yang dilepaskan sedemikian dibawa ke hadapannya.

(3) Apabila orang itu hadir menurut waran itu atau dia menyerah diri dengan sukarela, Hakim hendaklah mengarahkan supaya bon itu dilepaskan, sama ada pada keseluruhannya atau setakat yang berhubungan dengan pemohon itu, dan hendaklah meminta orang itu mencari penjamin lain yang mencukupi, dan jika dia tidak berbuat demikian Hakim itu boleh memenjarakannya.

(4) Seseorang penjamin boleh pada bila-bila masa menangkap orang yang bagi kehadirannya dia menjadi penjamin dan dengan serta-merta membawanya ke hadapan seorang Hakim, yang hendaklah sesudah itu melepaskan bon penjamin itu dan hendaklah meminta orang itu mencari penjamin lain yang mencukupi, dan jika dia tidak berbuat demikian Hakim itu hendaklah memenjarakannya.

Rayuan

191. Mana-mana orang yang terkilan dengan perintah atau keengganan mana-mana Mahkamah Rendah Syariah yang dibuat di bawah Bab ini boleh merayu kepada Mahkamah Tinggi Syariah, dan kepada Mahkamah Rayuan Syariah dalam hal perintah yang dibuat oleh atau keengganan Mahkamah Tinggi Syariah.

BAB 4**PERUNTUKAN KHAS YANG BERHUBUNGAN
DENGAN KETERANGAN****Tatacara apabila orang yang dapat memberikan keterangan material sakit tenat**

192. (1) Bilamana ternyata kepada seseorang Hakim bahawa mana-mana orang yang dapat memberikan keterangan material sama ada bagi pihak pendakwa atau pihak pembela berhubungan dengan sesuatu kesalahan boleh tangkap sakit tenat sehinggakan tidak praktik untuk mengambil keterangannya mengikut perjalanan biasa undang-undang, Hakim itu boleh mengambil deposisi orang itu dengan syarat apa-apa notis yang munasabah sebagaimana yang mungkin dalam kes itu telah diberikan kepada Pendakwa dan tertuduh tentang cadangan mengambil deposisi itu dan tentang masa dan tempat di mana Hakim itu bercadang mengambilnya.

(2) Jika tertuduh berada dalam jagaan, seorang Hakim boleh memerintahkan pegawai yang menjaga penjara itu menghantar tertuduh ke tempat itu pada waktu yang telah diberitahukan dan pegawai itu hendaklah menghantarnya dengan sewajarnya.

(3) Apabila dibuktikan pada perbicaraan tertuduh atas mana-mana kesalahan yang berhubungan dengan deposisi itu bahawa deponennya telah mati atau bahawa kerana apa-apa sebab yang mencukupi kehadirannya tidak dapat diperolehi, deposisi itu bolehlah dibacakan sama ada bagi atau terhadap tertuduh, walaupun dia tidak hadir semasa deposisi itu diambil, jika deposisi itu diperakui di bawah tandatangan Hakim yang mengambilnya dan yang sebaliknya tidak dibuktikan, atau jika ditunjukkan melalui keterangan ekstrinsik bahawa deponen memang pada masa pemeriksaannya sakit tenat sebagaimana yang disebut dalam subseksyen (1) dan bahawa deposisi itu telah diambil dengan sewajarnya di tempat

dan pada masa yang diberitahukan itu dan bahawa notis yang munasabah tentang niat untuk mengambilnya telah diberikan kepada orang yang terhadapnya deposisi itu dikemukakan sebagai keterangan, supaya dia atau Peguam Syariahnya dapat hadir dan mendapat, jika dia memilih untuk hadir, peluang penuh untuk pemeriksaan balas.

Jika orang yang terikat untuk memberikan keterangan berniat untuk meninggalkan Malaysia

193. Bilamana dibuktikan sehingga Hakim berpuas hati bahawa mana-mana saksi yang terikat untuk memberikan keterangan dalam perbicaraan mana-mana kesalahan boleh tangkap berniat untuk meninggalkan Malaysia dan bahawa matlamat keadilan akan barangkali terjejas jika orang itu tidak hadir pada perbicaraan itu untuk memberikan keterangan, Hakim boleh, atas permohonan Ketua Pendakwa Syarie atau tertuduh dan selepas peruntukan wajar dibuat bagi saraannya dan bagi memampasnya kerana penahanannya dan masanya yang terbuang, memenjarakan orang itu di penjara sivil sehingga perbicaraan atau sehingga dia memberikan jaminan yang memuaskan hati bahawa dia akan memberikan keterangan pada perbicaraan itu.

Laporan orang tertentu

194. (1) Apa-apa dokumen yang berupa sebagai suatu laporan di bawah tandatangan mana-mana orang yang disebut dalam subseksyen (2) mengenai mana-mana orang, perkara atau benda yang telah diperiksa atau dianalisis olehnya atau apa-apa dokumen yang berupa sebagai suatu laporan di bawah tandatangan Pendaftar Penjenayah apa-apa perkara atau benda yang berhubungan dengan cap jari yang telah diserahkan kepadanya untuk laporan boleh diberikan sebagai keterangan dalam apa-apa perbicaraan atau prosiding lain di bawah Enakmen ini melainkan jika orang itu atau Pendaftar itu dikehendaki hadir sebagai seorang saksi—

(a) oleh Mahkamah; atau

(b) oleh tertuduh, dan dalam hal itu tertuduh hendaklah memberikan notis kepada Pendakwa tidak kurang daripada tiga hari genap sebelum perbicaraan dimulakan:

Dengan syarat bahawa dalam mana-mana kes apabila Pendakwa Syarie berniat untuk memberikan sebagai keterangan mana-mana

laporan sedemikian, dia hendaklah menyerahkan suatu salinan laporan itu kepada tertuduh tidak kurang daripada sepuluh hari genap sebelum perbicaraan dimulakan.

(2) Yang berikut ialah orang yang baginya peruntukan seksyen ini terpakai:

- (a) pegawai Institut Penyelidikan Perubatan;
- (b) Pegawai Perubatan Kerajaan;
- (c) ahli kimia yang dalam penggajian Kerajaan Malaysia;
- (d) mana-mana orang yang dilantik oleh Menteri melalui pemberitahuan dalam *Warta* sebagai Pemeriksa Dokumen;
- (e) Merinyu Timbang dan Sukat yang dilantik sedemikian di bawah mana-mana undang-undang bertulis yang berhubungan dengan timbang dan sukat yang berkuat kuasa di Malaysia; dan
- (f) mana-mana orang atau golongan orang yang baginya Duli Yang Maha Mulia Sultan mengisytiharkan melalui pemberitahuan dalam *Warta* bahawa peruntukan seksyen ini hendaklah terpakai.

(3) Orang yang disebut dalam subseksyen (2) dan Pendaftar Penjenayah adalah melalui Enakmen ini terikat untuk menyatakan yang benar dalam laporan yang dibuat di bawah tandatangan mereka.

Bagaimana sabitan atau pembebasan terdahulu boleh dibuktikan

195. (1) Dalam mana-mana perbicaraan atau prosiding lain di bawah Enakmen ini, suatu sabitan atau pembebasan terdahulu boleh dibuktikan sebagai tambahan kepada apa-apa cara lain yang diperuntukkan oleh mana-mana undang-undang yang sedang berkuat kuasa—

- (a) melalui suatu cabutan hukuman atau perintah yang diperakui di bawah tandatangan pegawai yang menjaga rekod Mahkamah di mana-mana negeri di Malaysia di mana sabitan atau pembebasan itu telah diputuskan; atau
- (b) dalam hal suatu sabitan, sama ada melalui suatu perakuan yang ditandatangani oleh pegawai yang menjaga penjara

di Malaysia di mana hukuman atau mana-mana bahagiannya telah dijalankan, atau melalui pengemukaan waran pemenjaraan yang menurutnya hukuman itu telah dijalani,

bersama dengan, dalam setiap kes sedemikian, keterangan tentang indentiti orang tertuduh dengan orang yang telah disabitkan atau dibebaskan sedemikian.

(2) Sekiranya pegawai yang menjaga mana-mana penjara menyatakan dalam mana-mana perakuan yang ditandatangani bahawa cap jari yang terdapat pada perakuan itu ialah cap jari orang yang dimaksudkan oleh perakuan itu, perakuan itu hendaklah menjadi keterangan bagi fakta yang dinyatakan sedemikian.

(3) Tiap-tiap Mahkamah hendaklah menganggap tulen tiap-tiap dokumen yang berupa sebagai suatu perakuan sabitan dan yang berupa telah ditandatangani oleh pegawai yang menjaga mana-mana penjara di Malaysia, dan hendaklah juga menganggap bahawa pegawai yang olehnya dokumen itu berupa telah ditandatangani ialah, semasa dia menandatangani dokumen itu, pegawai yang menjaga penjara yang disebut dalam dokumen itu.

Rekod keterangan semasa ketakhadiran tertuduh

196. (1) Jika dibuktikan bahawa seseorang tertuduh telah tidak menghadirkan diri sehingga tiada harapan untuk menangkapnya dengan serta merta, Mahkamah yang kompeten untuk membicarakan orang itu atas kesalahan yang diadukan itu boleh, semasa ketahadirannya, memeriksa saksi-saksi, jika ada, yang dikemukakan bagi pihak pendakwa dan merekodkan deposisi mereka.

(2) Mana-mana deposisi yang direkodkan di bawah subseksyen (1) boleh, apabila orang itu ditangkap, diberikan sebagai keterangan terhadapnya pada perbincangan kesalahan yang baginya dia dipertuduh, jika deponen itu telah mati atau tak berupaya untuk memberikan keterangan atau kehadirannya tidak dapat diperoleh tanpa apa-apa kelengahan, perbelanjaan atau kesusahan yang dalam hal keadaan kes itu tidaklah munasabah.

Notis hendaklah diberikan bagi pembelaan *alibi*

197. (1) Jika dalam mana-mana perbicaraan jenayah tertuduh bercadang mengemukakan pembelaan *alibi*, keterangan yang menyokongnya tidak boleh diterima melainkan jika tertuduh telah memberikan notis bertulis mengenainya kepada Pendakwa sekurang-kurangnya sepuluh hari sebelum perbicaraan dimulakan.

(2) Notis yang dikehendaki oleh subseksyen (1) hendaklah termasuk butir-butir mengenai tempat di mana tertuduh mendakwa dia berada pada masa pelakuan kesalahan yang baginya dia dipertuduh, berserta dengan nama dan alamat mana-mana saksi yang dia berniat untuk memanggilnya bagi maksud membuktikan *alibinya*.

BAB 5

PERUNTUKAN TENTANG BON

Deposit sebagai ganti bon

198. Apabila mana-mana orang dikehendaki oleh mana-mana Mahkamah atau pegawai supaya menyempurnakan suatu bon, Mahkamah atau pegawai itu boleh, kecuali dalam hal bon bagi kelakuan baik, membenarkannya menandatangani sejumlah wang mengikut apa-apa amaun yang ditetapkan oleh Mahkamah, sebagai ganti menyempurnakan bon itu.

Tatacara mengenai pelucuthakan bon

199. (1) Bilamana—

- (a) dibuktikan sehingga Mahkamah yang daripadanya suatu bon di bawah Enakmen ini telah diambil berpuas hati; atau
- (b) jika bon itu adalah bagi kehadiran di Mahkamah, dibuktikan sehingga Mahkamah itu berpuas hati,

bahawa bon itu telah terlucuthak, Mahkamah itu hendaklah merekodkan alasan pembuktian itu dan boleh meminta mana-mana orang yang terikat dengan bon itu supaya membayar penaltinya atau menunjukkan sebab mengapa penalti itu tidak patut dibayar.

(2) Jika sebab yang mencukupi tidak ditunjukkan atau penalti itu tidak dibayar, orang yang terikat sedemikian boleh, dengan perintah Mahkamah yang mengeluarkan waran itu, dipenjarakan di dalam penjara sivil selama suatu tempoh yang boleh sampai enam bulan.

(3) Mahkamah boleh, menurut budi bicaranya, meremitkan mana-mana bahagian penalti yang disebut itu, dan menguatkuasakan pembayaran sebahagiannya sahaja.

(4) Tiada apa-apa jua dalam seksyen ini boleh disifatkan menghalang penalti, atau mana-mana bahagiannya, mana-mana bon di bawah Enakmen ini didapatkan di bawah peruntukan undang-undang yang berhubung dengan tatacara sivil yang sedang berkuat kuasa.

Rayuan terhadap perintah

200. Semua perintah yang dibuat di bawah seksyen 119 oleh Mahkamah Rendah Syariah boleh dirayukan kepada Mahkamah Tinggi Syariah, dan kepada Mahkamah Rayuan Syariah dalam hal perintah yang dibuat oleh Mahkamah Tinggi Syariah.

BAB 6

DARIHAL PELUPUSAN BARANG KES DAN HARTA YANG MENJADI PERKARA KESALAHAN

Mahkamah hendaklah menimbang cara melupuskan barang kes

201. (1) Apabila berakhir mana-mana prosiding di bawah Enakmen ini, Mahkamah hendaklah menimbang cara bagaimana barang kes hendaklah dilupuskan dan boleh membuat apa-apa perintah bagi maksud itu.

(2) Jika Mahkamah tidak membuat perintah tentang pelupusan barang kes itu, barang kes itu hendaklah diserahkan kepada Pendakwa yang bertanggungjawab kepada prosiding itu dan boleh diperlakukan oleh Pendakwa itu mengikut peruntukan Bab ini seolah-olah Mahkamah itu telah membuat perintah atau perintah-perintah yang bermaksud sedemikian.

(3) Jika Pendakwa pada bila-bila masa ragu-ragu tentang cara yang patut bagi melupuskan mana-mana barang kes, atau jika mana-mana orang menuntut supaya diserahkan kepadanya mana-mana barang kes dan Pendakwa enggan membuat penyerahan sedemikian, maka Pendakwa atau orang itu boleh memohon kepada Mahkamah yang memutuskan kes itu dan Mahkamah itu hendaklah membuat apa-apa perintah berkenaan dengan pelupusan barang kes itu sebagaimana yang patut.

Perintah bagi pelupusan harta yang mengenainya kesalahan telah dilakukan

202. (1) Mana-mana Mahkamah boleh, jika difikirkannya patut, mengimpaun mana-mana harta atau dokumen yang dikemukakan di hadapannya di bawah Enakmen ini.

(2) Semasa atau apabila berakhir apa-apa perbicaraan di mana-mana Mahkamah, Mahkamah itu boleh membuat apa-apa perintah yang difikirkannya patut bagi penjagaan atau pelupusan mana-mana harta dan dokumen yang dikemukakan di hadapannya atau yang dalam jagaannya, atau jagaan mana-mana Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis atau mana-mana pengkhidmat awam, yang mengenainya mana-mana kesalahan ternyata telah dilakukan atau yang telah digunakan bagi perlakuan mana-mana kesalahan.

(3) Kuasa yang diberikan kepada Mahkamah di bawah subseksyen (2) hendaklah termasuk kuasa untuk membuat suatu perintah bagi pelucuthakan atau perampasan atau pemusnahan harta itu kepada mana-mana orang, tetapi hendaklah dijalankan tertakluk kepada mana-mana peruntukan khas berhubungan dengan pelucuthakan, perampasan, pemusnahan atau penyerahan yang terkandung dalam undang-undang bertulis yang di bawahnya sabitan itu telah dibuat.

(4) Mahkamah yang membuat suatu perintah di bawah seksyen ini berkenaan dengan mana-mana harta atau dokumen hendaklah mengarahkan sama ada perintah itu hendaklah berkuat kuasa dengan serta merta atau pada mana-mana tarikh masa hadapan atau apabila berlaku apa-apa peristiwa masa hadapan dan hendaklah, kecuali apabila harta itu ialah binatang ternakan atau harta yang cepat rosak secara semula jadi, memasukkan dalam perintah itu segala arahan dan syarat yang perlu bagi memastikan bahawa harta atau dokumen itu akan dikemukakan sebagaimana dan apabila dikehendaki

bagi maksud perbicaraan yang semasa ia berlangsung atau apabila ia berakhir perintah itu dibuat atau bagi maksud apa-apa rayuan atau prosiding jenayah selanjutnya yang berbangkit daripada perbicaraan itu.

(5) Dalam seksyen ini, istilah “harta” termasuklah, dalam hal harta yang berkenaan dengannya suatu kesalahan ternyata telah dilakukan, bukan sahaja apa-apa harta yang pada mulanya berada dalam milikan atau di bawah kawalan mana-mana pihak tetapi juga apa-apa harta yang ke dalam bentuknya harta itu mungkin telah diubah atau yang telah ditukarkan dengannya, dan apa-apa benda yang diperolehi daripada pengubahan atau pertukaran itu, sama ada dengan serta merta atau selainnya.

BAB 7

DARIHAL PEMINDAHAN KES JENAYAH

Kuasa Hakim Mahkamah Tinggi Syariah untuk memindahkan kes

203. Bilamana ternyata kepada Hakim Mahkamah Tinggi Syariah—

- (a) bahawa suatu perbicaraan yang adil dan saksama tidak dapat diadakan di mana-mana Mahkamah Rendah Syariah;
- (b) bahawa sesuatu persoalan undang-undang yang luar biasa rumitnya berkemungkinan timbul;
- (c) bahawa suatu lawatan ke tempat yang di dalam atau berhampiran dengannya mana-mana kesalahan telah dilakukan mungkin diperlukan supaya perbicaraan yang memuaskan bagi kesalahan itu dijalankan;
- (d) bahawa suatu perintah di bawah seksyen ini akan menjaga kemudahan am pihak-pihak atau saksi-saksi; atau
- (e) bahawa perintah yang sedemikian adalah suaimanfaat bagi mencapai matlamat keadilan, atau adalah dikehendaki oleh mana-mana peruntukan Enakmen ini,

Hakim itu boleh mengarahkan—

- (aa) supaya mana-mana kes jenayah tertentu dipindahkan ke dan dibicarakan di hadapan Mahkamah Tinggi Syariah; atau

(*bb*) supaya seseorang tertuduh dibicarakan di Mahkamah Rendah Syariah yang lain.

Permohonan untuk mendapatkan pemindahan hendaklah disokong dengan affidavit

204. (1) Tiap-tiap permohonan bagi penjalanan kuasa yang diberikan oleh seksyen 203 hendaklah dibuat melalui usul yang hendaklah disokong dengan affidavit.

(2) Tiap-tiap permohonan sedemikian hendaklah dibuat sebelum perbicaraan kesalahan itu berakhir.

(3) Tiap-tiap orang tertuduh yang membuat apa-apa permohonan sedemikian hendaklah memberi Ketua Pendakwa Syarie notis bertulis mengenai permohonan itu, bersama dengan suatu salinan alasan permohonan itu dibuat, dan tiada perintah boleh dibuat atas merit permohonan itu melainkan jika sekurang-kurangnya dua puluh empat jam telah berlalu antara pemberian notis itu dengan pendengaran permohonan itu.

BAB 8

DARIHAL KETAKTERATURAN PROSIDING

Prosiding di tempat yang salah, dsb.

205. Tiada dapatan, hukuman atau perintah mana-mana Mahkamah boleh diketepikan semata-mata atas alasan bahawa perbicaraan atau prosiding lain yang dalam perjalanannya dapatan, hukuman atau perintah itu telah dicapai, dijatuhkan atau dibuat, telah dijalankan di dalam kawasan tempatan yang salah atau di hadapan Mahkamah yang salah, melainkan jika ternyata bahawa kesilapan itu telah menyebabkan kegagalan peradilan.

Peninggalan membentuk pertuduhan

206. (1) Tiada dapatan atau hukuman yang diumumkan atau dijatuhkan boleh disifatkan tak sah semata-mata atas alasan bahawa tiada pertuduhan telah dibentuk melainkan jika, pada pendapat Mahkamah Rayuan, kegagalan peradilan telah disebabkan olehnya.

(2) Jika Mahkamah Rayuan berpendapat bahawa kegagalan peradilan telah disebabkan oleh peninggalan untuk membentuk suatu pertuduhan, Mahkamah itu hendaklah memerintahkan supaya suatu perbicaraan baru diadakan.

Ketakteraturan tidak membatalkan prosiding

207. Tertakluk kepada peruntukan yang terkandung dalam Bab ini, tiada dapatan, hukuman atau perintah yang dijatuhkan atau dibuat oleh suatu Mahkamah yang mempunyai bidang kuasa kompeten boleh diakaskan atau diubah oleh sebab—

- (a) apa-apa kesilapan, peninggalan atau ketakteraturan dalam aduan, saman, waran, pertuduhan, penghakiman atau prosiding lain sebelum atau semasa perbicaraan di bawah Enakmen ini;
- (b) tidak terdapat keizinan yang dikehendaki oleh undang-undang; atau
- (c) penerimaan atau penolakan tak wajar apa-apa keterangan,

melainkan jika kesilapan, peninggalan, penerimaan atau penolakan tak wajar keterangan, ketakteraturan, ketiadaan keizinan atau salah arahan itu telah menyebabkan kegagalan peradilan.

BAHAGIAN VIII

AM

Takrif

208. Dalam Bahagian ini, “pegawai agama” ertinya mana-mana Hakim, Pendakwa Syarie, Pendaftar atau Pegawai Penguatkuasa Agama.

Perlindungan pegawai

209. Tiada prosiding boleh diambil terhadap mana-mana Hakim atau pegawai lain bagi apa-apa tindakan yang dilakukan dengan suci hati dalam mana-mana prosiding kehakiman di bawah Enakmen ini atau mana-mana undang-undang bertulis lain yang sedang berkuat kuasa berhubungan dengan agama Islam.

Penghinaan Mahkamah

210. Mahkamah hendaklah mempunyai kuasa untuk menghukum mana-mana orang yang melakukan suatu penghinaan Mahkamah dengan hukuman denda yang tidak melebihi dua ribu ringgit atau penjara tidak melebihi satu tahun atau kedua-duanya.

Maklumat, keterangan atau pengakuan palsu

211. Barang siapa yang dengan sengaja memberi apa-apa maklumat, keterangan atau pengakuan secara lisan atau bertulis yang palsu dalam apa-apa perkara jika dia dikehendaki memberi maklumat, keterangan atau pengakuan sedemikian oleh peruntukan Enakmen ini adalah melakukan suatu kesalahan dan apabila disabitkan boleh didenda tidak melebihi dua ribu ringgit atau dipenjarakan selama tempoh tidak melebihi satu tahun atau kedua-duanya.

Pegawai agama yang mengingkari arahan undang-undang dengan niat hendak menyebabkan bencana kepada mana-mana orang

212. Barang siapa, yang menjadi pegawai agama, dengan disedarinya mengingkari apa-apa arahan undang-undang tentang cara bagaimana dia dikehendaki berkelakuan sebagai pegawai itu, dengan niat hendak menyebabkan, atau dengan mengetahui bahawa ada kemungkinan dia akan, dengan keingkaran itu, menyebabkan bencana kepada mana-mana orang adalah melakukan suatu kesalahan dan apabila disabitkan boleh didenda tidak melebihi dua ribu ringgit atau dipenjarakan selama tempoh tidak melebihi satu tahun atau kedua-duanya.

Tidak mengemukakan, dsb. dokumen kepada pegawai agama oleh seseorang yang terikat di sisi undang-undang untuk mengemukakan, dsb. dokumen itu

213. Barang siapa, yang terikat di sisi undang-undang untuk mengemukakan atau menyerahkan apa-apa dokumen kepada mana-mana pegawai agama sebagai yang demikian, dengan sengaja tidak mengemukakan atau menyerahkan dokumen itu sedemikian adalah melakukan suatu kesalahan dan apabila disabitkan boleh didenda tidak melebihi satu ribu ringgit atau dipenjarakan selama tempoh

tidak melebihi enam bulan atau kedua-duanya; atau jika dokumen itu dikehendaki dikemukakan atau diserahkan kepada suatu Mahkamah, boleh didenda tidak melebihi dua ribu ringgit atau dipenjarakan selama tempoh tidak melebihi satu tahun atau kedua-duanya.

Enggan mengangkat sumpah apabila dikehendaki dengan sewajarnya oleh pegawai agama supaya mengangkat sumpah

214. Barang siapa yang enggan mengikat dirinya dengan sumpah untuk menyatakan yang benar apabila dikehendaki mengikat dirinya sedemikian oleh seorang pegawai agama yang kompeten di sisi undang-undang untuk menghendaki bahawa dia hendaklah mengikat dirinya sedemikian adalah melakukan suatu kesalahan dan apabila disabitkan boleh didenda tidak melebihi dua ribu ringgit atau dipenjarakan selama tempoh tidak melebihi satu tahun atau kedua-duanya.

Enggan menjawab soalan pegawai agama yang diberi kuasa untuk menyoal

215. Barang siapa, yang terikat di sisi undang-undang untuk menyatakan yang benar mengenai apa-apa hal kepada mana-mana pegawai agama, enggan menjawab apa-apa soalan tentang hal itu yang dia dikehendaki menjawabnya oleh pegawai itu semasa pegawai itu menjalankan kuasanya di sisi undang-undang adalah melakukan suatu kesalahan dan apabila disabitkan boleh didenda tidak melebihi dua ribu ringgit atau dipenjarakan selama tempoh tidak melebihi satu tahun atau kedua-duanya.

Enggan menandatangani pernyataan

216. Barang siapa enggan menandatangani mana-mana pernyataan yang dibuat olehnya apabila dikehendaki menandatangani pernyataan itu oleh seorang pegawai agama yang kompeten di sisi undang-undang untuk menghendakinya menandatangani pernyataan itu adalah melakukan suatu kesalahan dan apabila disabitkan boleh didenda tidak melebihi satu ribu ringgit atau dipenjarakan selama tempoh tidak melebihi enam bulan atau kedua-duanya.

Dengan sengaja menghina atau mengganggu pegawai agama yang sedang bersidang dalam mana-mana peringkat prosiding kehakiman

217. Barang siapa dengan sengaja menghina atau menyebabkan apa-apa gangguan kepada mana-mana pegawai agama semasa pegawai itu sedang bersidang pada mana-mana peringkat prosiding kehakiman adalah melakukan suatu kesalahan dan apabila disabitkan boleh didenda tidak melebihi dua ribu ringgit atau dipenjarakan selama tempoh tidak melebihi satu tahun atau kedua-duanya.

Afidavit bersumpah

218. (1) Tertakluk kepada apa-apa kaedah yang dibuat oleh Mahkamah, mana-mana afidavit boleh digunakan di Mahkamah jika ia telah dibuat dengan sumpah—

- (a) di Malaysia, di hadapan mana-mana Hakim, *Qadi* atau Pendaftar;
- (b) di Singapura atau Brunei Darussalam, di hadapan mana-mana Hakim atau *Qadi*; atau
- (c) di mana-mana tempat lain, di hadapan mana-mana pegawai Islam yang menjalankan fungsi konsular bagi pihak Kerajaan Malaysia.

(2) Mahkamah hendaklah memberikan pengiktirafan kehakiman kepada meterai atau tandatangan mana-mana Hakim, *Qadi*, Pendaftar, atau pegawai konsul yang dituliskan atau dinamakan dalam mana-mana afidavit.

Kuasa Mahkamah untuk memanggil dan memeriksa orang

219. Mana-mana Mahkamah boleh, pada mana-mana peringkat apa-apa perbicaraan atau prosiding lain di bawah Enakmen ini, memanggil mana-mana orang sebagai saksi, atau memeriksa mana-mana orang yang hadir walaupun dia tidak dipanggil sebagai saksi, atau memanggil semula dan memeriksa semula mana-mana orang yang telah diperiksa, dan Mahkamah hendaklah memanggil dan memeriksa atau memanggil semula dan memeriksa semula mana-mana orang itu jika keterangannya didapati perlu demi keputusan yang adil dalam kes itu.

Perintah bagi pembayaran pampasan

220. (1) Mahkamah yang di hadapannya seseorang telah disabitkan atas apa-apa kesalahan boleh memerintahkan dia membayar sejumlah wang yang hendaklah ditetapkan oleh Mahkamah sebagai pampasan kepada mana-mana orang, atau kepada wakil mana-mana orang, yang telah mengalami bencana berkenaan dengan tubuh, watak atau hartanya oleh sebab kesalahan yang baginya sabitan itu telah dibuat.

(2) Mahkamah hendaklah menentukan orang yang kepadanya apa-apa jumlah wang berkenaan dengan pampasan yang disebut dalam subseksyen (1) hendaklah dibayar dan seksyen 221 hendaklah terpakai bagi mana-mana perintah yang dibuat di bawah seksyen ini.

(3) Setakat amaun yang telah dibayar kepada seseorang atau kepada wakil seseorang, di bawah suatu perintah bagi pampasan, apa-apa tuntutan orang atau wakil itu bagi kerugian yang dialami oleh sebab kesalahan itu hendaklah disifatkan telah dijelaskan, tetapi perintah bagi pembayaran itu tidaklah menjejaskan apa-apa hak kepada remedi sivil bagi mendapatkan apa-apa harta atau bagi mendapatkan ganti rugi yang melebihi amaun pampasan yang dibayar di bawah perintah itu.

(4) Tiap-tiap perintah yang dibuat di bawah seksyen ini boleh dirayukan kepada Mahkamah Tinggi Syariah dalam hal perintah yang dibuat oleh Mahkamah Rendah Syariah, dan kepada Mahkamah Rayuan Syariah dalam hal perintah yang dibuat oleh Mahkamah Tinggi Syariah.

Peruntukan tentang pampasan

221. Tertakluk kepada Enakmen ini, jika mana-mana orang di bawah Enakmen ini, kerana apa-apa sebab, diperintahkan membayar pampasan, Mahkamah yang membuat perintah itu boleh menurut budi bicaranya membuat semua atau mana-mana perkara berikut, iaitu—

- (a) membenarkan masa bagi pembayaran pampasan itu;
- (b) mengarahkan pembayaran pampasan itu dibuat secara ansuran; atau

- (c) mengarahkan supaya orang itu diperiksa dan supaya apa-apa wang yang didapati padanya apabila diperiksa sedemikian atau yang, sekiranya dia dipenjarakan, boleh didapati padanya apabila dibawa ke penjara, hendaklah digunakan bagi pembayaran pampasan itu dan lebihannya, jika ada, dipulangkan kepadanya, tetapi wang itu tidak boleh digunakan sedemikian jika Mahkamah berpuas hati bahawa wang itu bukan kepunyaan orang itu.

Salinan prosiding

222. (1) Jika pengadu atau tertuduh atau mana-mana orang yang tersentuh oleh penghakiman atau perintah yang dijatuhkan atau dibuat oleh Mahkamah berhasrat mendapatkan suatu salinan mana-mana penghakiman, perintah atau bahagian lain rekod itu, dia hendaklah, apabila memohon untuk mendapatkan salinan itu, diberi salinan itu oleh Mahkamah apabila dibayar apa-apa jumlah wang yang munasabah sebagaimana yang diarahkan oleh Mahkamah melainkan jika Mahkamah berpendapat, atas sesuatu sebab khas, salinan itu patut diberikan dengan percuma.

(2) Sesuatu permohonan untuk mendapatkan suatu salinan rekod itu boleh dibuat pada bila-bila masa oleh Pendakwa tanpa membayar apa-apa fi.

Orang yang dilepaskan atas jaminan hendaklah memberikan alamat untuk penyampaian

223. Apabila mana-mana orang dilepaskan atas jaminan, dia hendaklah memberi Mahkamah atau pegawai yang dengannya dia mengikat jaminan itu alamat di mana segala notis dan proses boleh disampaikan kepadanya, dan dalam apa-apa hal jika orang itu tidak dapat dijumpai, atau atas sebab lain penyampaian itu tidak dapat dibuat kepadanya, apa-apa notis atau proses yang ditinggalkan bagi orang itu di alamat itu hendaklah disifatkan telah disampaikan dengan sewajarnya kepadanya.

Pampasan jika tuduhan tak berasas

224. Bilamana mana-mana orang menyebabkan seorang Pegawai Penguatkuasa Agama atau pegawai polis menangkap seseorang

lain, maka jika didapati oleh Hakim yang mengambil perhatian tentang kes itu bahawa tidak ada alasan yang mencukupi bagi menyebabkan penangkapan itu, Hakim boleh mengaward apa-apa pampasan, yang tidak melebihi seratus ringgit, yang hendaklah dibayar oleh orang yang menyebabkan penangkapan itu kepada setiap orang yang ditangkap sedemikian kerana kerugian masa dan apa-apa perbelanjaan yang ditanggung olehnya dalam perkara itu sebagaimana yang difikirkan patut oleh Hakim itu.

Hakim tidak boleh bertindak jika mempunyai kepentingan

225. Tiada Hakim boleh membicarakan apa-apa kes-kes yang dalamnya dia menjadi suatu pihak atau dia mempunyai kepentingan sendiri.

Keterangan

226. Dalam mana-mana prosiding di bawah Enakmen ini, Mahkamah hendaklah mematuhi segala peruntukan *Hukum Syarak* berhubungan dengan bilangan, kedudukan atau kualiti saksi atau keterangan yang dikehendaki untuk membuktikan apa-apa fakta.

Borang

227. Borang-borang yang dinyatakan dalam Jadual, dengan apa-apa perubahan sebagaimana yang dikehendaki oleh hal keadaan setiap kes, boleh digunakan bagi maksud masing-masing yang disebut dalamnya.

Penggunaan denda

228. Mahkamah yang mengenakan apa-apa denda di bawah kuasa mana-mana undang-undang yang sedang berkuat kuasa boleh mengaward apa-apa bahagian denda itu kepada seseorang pemberi maklumat.

Kaedah-kaedah

229. Ketua Hakim Syarie boleh, melalui pemberitahuan dalam *Warta*, membuat kaedah-kaedah bagi menjalankan peruntukan

Enakmen ini dan khususnya, tetapi tanpa menjejaskan keluasan peruntukan yang terdahulu, kaedah-kaedah itu boleh membuat peruntukan bagi—

- (a) fi yang boleh ditetapkan di bawah Enakmen ini;
- (b) borang, buku akaun, laporan dan dokumen lain yang hendak digunakan berkenaan dengan apa-apa perbuatan atau benda yang dibuat di bawah atau menurut Enakmen ini; dan
- (c) perjalanan Mahkamah, bentuk dan kaedah pelaksanaan surattara dan pelantikan mana-mana pegawai atau ejen Mahkamah.

Hukum Syarak

230. (1) Mana-mana peruntukan atau tafsiran peruntukan di bawah Enakmen ini yang tak konsisten dengan *Hukum Syarak* hendaklah terbatal setakat yang tak konsisten itu.

(2) Jika terdapat lakuna atau jika apa-apa perkara tidak diperuntukkan dengan nyata oleh Enakmen ini, Mahkamah hendaklah memakai *Hukum Syarak*.

Pemansuhan

231. (1) Enakmen Kanun Prosedur Jenayah Syariah 1991 (Enakmen No. 6 tahun 1991) adalah dimansuhkan.

(2) Jika mana-mana kes atau perkara belum selesai di hadapan mana-mana Mahkamah apabila mula berkuat kuasanya Enakmen ini, peruntukan Enakmen ini hendaklah terpakai berkenaan dengan prosiding kes atau perkara itu setakat yang ia tidak menyebabkan ketakadilan.

JADUAL PERTAMA

(Subseksyen 2(3))

TULISAN DALAM BAHASA ARAB BAGI
PERKATAAN DAN UNGKAPAN TERTENTU

'*adil* - عادل
Qadi - قاضي

JADUAL KEDUA

BORANG 1

ENAKMEN TATACARA JENAYAH SYARIAH (NEGERI SELANGOR) 2003

(Subseksyen 22(5))

DI DALAM MAHKAMAH..... DI

WARAN PENAHANAN

No.

Kepada Pegawai Yang Menjaga Penjara/Balai Polis di.....
Kes Jenayah No.:.....tahun 20.....

BAHAWASANYA..... (kemudian daripada ini disebut "tertuduh") telah pada hari ini di bawah ke hadapan Mahkamah ini dan dipertuduh melakukan kesalahan..... dan adalah perlu tertuduh ditahan.

Waran ini memberi kuasa dan menghendaki anda menerima tertuduh ke dalam jagaan anda bersama dengan waran ini dan menahannya dengan selamat di dalam Penjara/Lokap Polis sehingga haribulan..... apabila anda hendaklah menyebabkannya dibawa ke hadapan Mahkamah ini pada jam pagi pada hari itu melainkan jika sementara itu anda diperintahkan selainnya.

Diberikan di bawah tandatangan saya dan meterai Mahkamah pada hari ini haribulan 20

(METERAI)

.....
Tandatangan Hakim

BORANG 2

ENAKMEN TATACARA JENAYAH SYARIAH (NEGERI SELANGOR) 2003

(Subseksyen 28(1))

SAMAN KEPADA SESEORANG TERTUDUH

Kepada.....Beralamat di

BAHAWASANYA kehadiran kamu adalah perlu untuk menjawab pertuduhandan dengan ini kamu dikehendaki hadir sendiri padaharibulan.....jam pagi di hadapan Mahkamah Tinggi Syariah/Mahkamah Rendah Syariah di

Bertarikh pada haribulan 20

(METERAI)

.....
Tandatangan Hakim

BORANG 3

ENAKMEN TATACARA JENAYAH SYARIAH (NEGERI SELANGOR) 2003

(Subseksyen 32(1))

WARAN TANGKAP

Kepada:

.....
.....

BAHAWASANYAberalamat diadalah dipertuduh atas kesalahanMaka anda adalah dengan ini diarahkan menangkaptersebut dan membawanya ke hadapan Mahkamah Tinggi Syariah/Mahkamah Rendah Syariah di.....

Bertarikh pada haribulan 20

(METERAI)

.....
Tandatangan Hakim

Waran ini bolehlah diendorskan seperti berikut:

Jikatersebut membayar sendiri jaminan sejumlahringgit dengan seorang atau dua orang penjamin setiap seorang sejumlahringgit untuk hadir di hadapan Mahkamah Tinggi

Syariah/Mahkamah Rendah Syariah di
pada haribulan 20 dan untuk terus hadir sehingga
saya mengarahkan selainnya, dia bolehlah dilepaskan.

Bertarikh pada haribulan 20

(METERAI)

.....
Tandatangan Hakim

BORANG 4

ENAKMEN TATACARA JENAYAH SYARIAH (NEGERI SELANGOR) 2003

(Subseksyen 47(1))

WARAN GELEDAH

Kepada:

.....
.....

BAHAWASANYA maklumat bertulis telah dibentangkan di hadapan saya
mengenai pelakuan (atau perlakuan yang disyaki) kesalahan
.....di bawah seksyen

Maka waran ini memberi kuasa dan menghendaki anda memasuki dalam
tempoh tidak lebih daripada 7 hari dari tarikh waran ini rumah (atau tempat atau
premis) yang beralamat di
dengan apa-apa bantuan yang diperlukan, dan menggeledah tiap-tiap bahagian
dan rumah (atau tempat atau premis) itu menangkap mana-mana orang yang
didapati melakukan kesalahan yang disebut terdahulu, dan dengan segera membawa
mereka ke hadapan saya atau Mahkamah.

Diberikan di bawah tandatangan saya dan meterai Mahkamah pada
..... haribulan..... 20

(METERAI)

.....
Tandatangan Hakim

BORANG 5

ENAKMEN TATACARA JENAYAH SYARIAH (NEGERI SELANGOR) 2003

(Subseksyen 54(2))

MAKLUMAT KEPADA PEGAWAI PENGUATKUASA AGAMA

No.:

Tarikh: Masa: pagi/petang

Nama:

Kad Pengenalan No.: Umur:

Pekerjaan:

Alamat:

Saya dengan ini memberikan maklumat yang berikut:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Tandatangan Pemberi Maklumat

Maklumat di atas diberikan secara bertulis/lisan dan telah ditulis dan ditandatangani oleh pegawai di bawah ini dan dibacakan kepada pemberi maklumat.

.....

Tandatangan Pegawai Penguatkuasa Agama

Bertarikh pada haribulan 20

BORANG 6

ENAKMEN TATACARA JENAYAH SYARIAH (NEGERI SELANGOR) 2003

(Subseksyen 74(1))

MAKLUMAT KEPADA HAKIM

No.:

Tarikh: Masa: pagi/petang

Nama:

Kad Pengenal No.: Umur:

Pekerjaan:

Alamat:

Saya dengan ini memberikan maklumat yang berikut:

.....

.....

.....

.....

.....

Saya dengan ini mengaku dengan sesungguhnya bahawa maklumat di atas adalah benar dan tiada yang lain melainkan yang benar belaka.

.....

Tandatangan Pemberi Maklumat

di hadapan saya,

.....

Tandatangan dan Meterai Hakim

Bertarikh pada haribulan 20

Diluluskan pada 28 April 2003
 [P.U. Sel. (AGM) 0011/2]

BAKHTIAR BIN HUSSIN,
Setiausaha,
Dewan Undangan Negeri,
Selangor

SYARIAH CRIMINAL PROCEDURE (STATE OF SELANGOR)
ENACTMENT 2003

ARRANGEMENT OF SECTIONS

PART I

PRELIMINARY

Section

1. Short title, application and commencement
2. Interpretation
3. Trial of offences by the Court

PART II

GENERAL PROVISIONS AS TO CRIMINAL COURT

4. Courts
5. Courts to be open
6. Exclusion of public in certain cases
7. Criminal jurisdiction of Judge

PART III

OTHER GENERAL PROVISIONS

CHAPTER 1

OF INFORMATION TO JUDGE AND
RELIGIOUS ENFORCEMENT OFFICER

8. Public, when to assist Judge, etc.
9. Public to give information of certain matters

CHAPTER 2

OF ARREST, ESCAPE AND RE-ARREST

10. Arrest: how made
11. Search of place entered by person sought to be arrested
12. Search of persons in place searched under warrant
13. Power to break open any place for purposes of liberation

14. No unnecessary restraint and mode of searching a person
15. Search of persons arrested
16. Power to seize offensive weapons
17. Search of persons for name and address
18. Arrest without warrant
19. Refusal to give name and residence
20. Persons arrested by *Pegawai Masjid*: how to be dealt with
21. Pursuit of offenders
22. How person arrested is to be dealt with and detention for more than twenty-four hours
23. Release of persons arrested
24. Offence committed in the presence of a Judge
25. Arrest by or in the presence of Judge
26. Power to pursue and re-arrest
27. Provisions of sections 11 and 13 to apply to arrest under section 26

CHAPTER 3

OF PROCESSES TO COMPEL APPEARANCE

Summons

28. Form of summons and service
29. Summons: how served
30. Procedure when personal service cannot be effected
31. Proof of service

Warrant of Arrest

32. Form of warrant of arrest
33. Court may direct by indorsement on warrant security to be taken
34. Warrants: to whom directed
35. Notification of substance of warrant
36. Person arrested
37. Procedure on arrest of person against whom warrant is issued

*Other Rules Regarding Summonses to Appear
and Warrants of Arrest*

Section

38. Issue of warrant in lieu of or in addition to summons
39. Summonses to appear and warrants of arrest may be executed in any part of Malaysia
40. Power to take bond for appearance
41. Arrest on breach of bond for appearance

CHAPTER 4

OF PROCESSES TO COMPEL THE PRODUCTION OF
DOCUMENTS AND OTHER MOVABLE PROPERTY AND
FOR THE DISCOVERY OF PERSONS WRONGFULLY CONFINED

42. Summons to produce document or other things
43. Provisions of sections 28 to 31 to apply

Search Warrants

44. When search warrant may be issued
45. Power to restrict search warrant
46. Judge may issue warrant authorizing search for evidence of offence
47. Form of search warrant
48. Search for persons wrongfully confined
49. Persons in charge of closed places to allow search
50. Judge issuing search warrant may attend at its execution
51. Judge may direct search in his presence
52. List of all things seized to be made and signed
53. Occupant to be present at search

PART IV

INFORMATION TO THE RELIGIOUS ENFORCEMENT
OFFICER AND THEIR POWER TO INVESTIGATE

54. Information
55. Procedure
56. Admission of certified copy of information as evidence
57. Procedure where seizable offence suspected

Section

58. Power to require attendance of witnesses
59. Examination of witnesses by Religious Enforcement Officer
60. Statements to Religious Enforcement Officer not to be admitted in evidence
61. No inducement to be offered
62. Power to record statements and confessions
63. Search by Religious Enforcement Officer
64. Religious Enforcement Officer may require bond for appearance of complainant and witnesses
65. Diary of proceedings in investigation
66. Report of Religious Enforcement Officer

PART V

PROCEEDINGS IN PROSECUTIONS

CHAPTER 1

OF THE JURISDICTION OF CRIMINAL COURT
IN TRIALS

67. Ordinary place of trial
68. Accused triable in place where act is done or where consequence ensues
69. Place of trial where act is an offence by reason of relation to other offence
70. Where scene of offence is uncertain
71. When doubt arises, Chief Syariah Judge to decide

Conditions Requisite for Initiation of Proceedings

72. Cognizance of offences by Judge
73. Sanction to prosecute from Chief Syariah Prosecutor

CHAPTER 2

OF COMPLAINTS TO JUDGE

74. Examination of complainant
75. Postponement of issue of process
76. Dismissal of complaint
77. Issue of process

CHAPTER 3

OF THE CHARGE

Section

78. Form of charge
79. Particulars as to time, place and person
80. When manner of committing offence must be stated
81. Sense of words used in charge to describe offence
82. Effect of errors
83. Court may amend or add to charge
84. When trial may proceed immediately after amendment or addition
85. When new trial may be directed or trial adjourned
86. Stay of proceedings if prosecution of offence in amended charge requires previous sanction
87. Recall of witnesses when charge amended or added
88. Separate charges for distinct offences
89. Three offences of same kind within twelve months may be charged together
90. Trial for more than one offence
91. Where it is doubtful what offence has been committed
92. When a person charged with one offence can be convicted of another
93. Person charged with an offence can be convicted of the attempt
94. When offence proved is included in offence charged
95. When persons may be charged jointly

CHAPTER 4

OF TRIALS

96. Procedure in trials
97. Power to discharge conditionally or unconditionally
98. Addresses
99. Power to award compensation
100. Particulars to be recorded
101. Transfer of cases

CHAPTER 5

GENERAL PROVISIONS AS TO TRIALS

Section

102. Procedure where there are previous convictions
103. Prosecutor may decline to prosecute further at any stage
104. Right of accused to be defended
105. Court may put questions to accused
106. Case of prosecution to be explained by Court to undefended accused
107. Power to postpone or adjourn proceedings
108. Change of Judge during hearing
109. Detention of offenders attending in Court
110. Weekly or public holiday

CHAPTER 6OF THE MODE OF TAKING AND RECORDING
EVIDENCE IN TRIALS

111. Evidence to be taken in the presence of the accused
112. Recording of evidence
113. Record in all cases
114. Mode of recording evidence
115. Interpretation of evidence to accused
116. Remarks as to demeanour of witness
117. Other persons may be authorized to take down notes of evidence

CHAPTER 7

OF THE JUDGMENT

118. Mode of delivering judgment
119. Judgment to be explained to accused and copy supplied
120. Judgment to be filed with record

CHAPTER 8

OF SENTENCES AND THE CARRYING OUT THEREOF

121. Provisions as to execution of sentences of imprisonment
122. Provisions as to sentences of fine
123. Suspension of execution in certain cases

Section

- 124. Warrant: by whom issuable
- 125. Sentence of whipping
- 126. Time of executing such sentence of whipping
- 127. Commencement of sentence of imprisonment on prisoner already undergoing imprisonment
- 128. Youthful offenders
- 129. First offenders
- 130. Condition of bonds
- 131. Return of warrant

CHAPTER 9OF SUSPENSIONS, REMISSIONS AND COMMUTATIONS
OF SENTENCES

- 132. Power to suspend or remit sentences
- 133. Power to commute punishment

CHAPTER 10

OF PREVIOUS ACQUITTALS OR CONVICTIONS

- 134. Person once convicted or acquitted not to be tried again for same offence
- 135. Plea of previous acquittal or conviction

PART VI

OF APPEAL AND REVISION

CHAPTER 1

OF APPEALS TO THE SYARIAH HIGH COURT

- 136. When plea of guilty limits right of appeal
- 137. Appeal against acquittal
- 138. Procedure for appeal
- 139. Transmission of appeal record
- 140. Appeal specially allowed in certain cases
- 141. Stay of execution pending appeal
- 142. Setting down appeals on list
- 143. Procedure at hearing

Section

- 144. Non-appearance of respondent
- 145. Arrest of respondent in certain cases
- 146. Decision on appeal
- 147. Order to take further evidence
- 148. Judgment
- 149. Certificate and consequence of judgment
- 150. Death of parties to appeal
- 151. Costs

CHAPTER 2

OF APPEAL TO THE SYARIAH APPEAL COURT

- 152. Jurisdiction of the Syariah Appeal Court
- 153. Notice of appeal
- 154. Records of proceedings
- 155. Petition of appeal
- 156. Procedure where appellant in prison
- 157. Transmission of records to Syariah Appeal Court
- 158. Appeals out of time and formal defects
- 159. On appeal against acquittal, accused may be arrested
- 160. Appeal not to operate as stay of execution
- 161. Notice of time and place of hearing
- 162. Powers of Syariah Appeal Court
- 163. Additional evidence
- 164. Judgment
- 165. Judgment or order to be certified to trial Court
- 166. Point reserved on trial for Syariah Appeal Court
- 167. References to Syariah Appeal Court on appeal from a Syariah Subordinate Court

CHAPTER 3

OF REVISION

- 168. Power to revise

Section

- 169. Power to order further inquiry
- 170. Power on revision
- 171. Hearing of parties on revision
- 172. Orders on revision

CHAPTER 4PROCEEDINGS IN CASE OF CERTAIN OFFENCE AFFECTING
THE ADMINISTRATION OF JUSTICE

- 173. Procedure as to offences in Court
- 174. Record of facts constituting the offence
- 175. Alternative procedure
- 176. Power to remit punishment
- 177. Refusal to give evidence
- 178. Appeal
- 179. Judge not to try certain offences committed before himself

PART VII

SUPPLEMENTARY PROVISIONS

CHAPTER 1

PERSONS OF UNSOUND MIND

- 180. Procedure where accused is suspected to be of unsound mind

CHAPTER 2

OF PROSECUTION

- 181. Chief Syariah Prosecutor
- 182. Chief Syariah Prosecutor to appear personally
- 183. Prosecution
- 184. Employment of *Peguam Syarie*

CHAPTER 3

OF BAIL

- 185. When person may be released on bail
- 186. Amount of bond

Section

- 187. Bond to be executed
- 188. When person to be released
- 189. When warrant of arrest may be issued against person bailed
- 190. Sureties may apply to have bond discharged
- 191. Appeal

CHAPTER 4

SPECIAL PROVISIONS RELATING TO EVIDENCE

- 192. Procedure when person able to give material evidence is dangerously ill
- 193. Where person bound to give evidence intends to leave Malaysia
- 194. Reports of certain persons
- 195. How previous conviction or acquittal may be proved
- 196. Records of evidence in absence of accused
- 197. Notice to be given of defence of alibi

CHAPTER 5

PROVISIONS AS TO BONDS

- 198. Deposits instead of bond
- 199. Procedure on forfeiture of bond
- 200. Appeals from orders

CHAPTER 6OF THE DISPOSAL OF EXHIBITS AND
OF PROPERTY THE SUBJECT OF OFFENCES

- 201. Court shall consider manner of disposal of exhibits
- 202. Order for disposal of property regarding which offence committed

CHAPTER 7

OF THE TRANSFER OF CRIMINAL CASES

- 203. Power of the Judge of the Syariah High Court to transfer cases
- 204. Application for transfer to be supported by affidavit

CHAPTER 8

OF IRREGULARITIES IN PROCEEDINGS

Section

- 205. Proceeding in wrong place, etc.
- 206. Omission to frame charge
- 207. Irregularities not to vitiate proceedings

PART VIII

GENERAL

- 208. Definition
- 209. Protection of officers
- 210. Contempt of Court
- 211. False information, evidence or admission
- 212. Religious officer disobeying a direction of the law with the intent to cause injury to any person
- 213. Omission to produce, etc. a document to a religious officer by person legally bound to produce, etc. such document
- 214. Refusing oath when duly required to take oath by a religious officer
- 215. Refusing to answer a religious officer authorized to question
- 216. Refusing to sign statement
- 217. Intentional insult or interruption to a religious officer sitting in any stage of a judicial proceedings
- 218. Sworn of affidavit
- 219. Power of Court to summon and examine persons
- 220. Order for payment of compensation
- 221. Provisions as to compensation
- 222. Copies of proceedings
- 223. Person released on bail to give address for service
- 224. Compensation where charge is groundless
- 225. Judge not to act where interested
- 226. Evidence
- 227. Forms

Section

228. Application of fines

229. Rules

230. *Hukum Syarak*

231. Repeal

SCHEDULE

SELANGOR

ENACTMENT No. 3 of 2003

I ASSENT,

(STATE
SEAL)SHARAFUDDIN IDRIS SHAH,
Sultan of Selangor

8 July 2003

An Enactment to make provisions relating to syariah criminal procedure
for Syariah Courts.

[]

BE IT ENACTED by the Legislature of the State of Selangor as
follows:

PART I

PRELIMINARY

Short title, application and commencement

1. (1) This Enactment may be cited as the Syariah Criminal Procedure
(State of Selangor) Enactment 2003.

(2) This Enactment shall come into operation on a date to be appointed
by His Royal Highness the Sultan by notification in the *Gazette*.

Interpretation

2. (1) In this Enactment, unless the context otherwise requires —

“complaint” means the allegation made orally or in writing to a Judge with a view to his taking action under this Enactment that some person whether known or unknown has committed or is guilty of an offence;

“Administration Enactment” means the Administration of Islamic Law (State of Selangor) Enactment 2003;

“Judge” means a Judge appointed under subsection 58(1) or 59(1) of the Administration Enactment;

“offence” means any act or omission made punishable by any written law prescribing offences against precepts of the religion of Islam and over which the Court has jurisdiction;

“seizable offence” means an offence punishable with imprisonment for one year or more, for which a Religious Enforcement Officer or police officer may ordinarily arrest without warrant;

“non-seizable offence” means an offence punishable with imprisonment for less one year or with fine only for which a Religious Enforcement Officer or police officer may not ordinarily arrest without warrant;

“Chief Syariah Judge” has the meaning assigned thereto in the Administration Enactment;

“Chief Religious Enforcement Officer” and “Religious Enforcement Officer” have the respective meanings assigned thereto in the Administration Enactment;

“Chief Syariah Prosecutor” has the meaning assigned thereto in the Administration Enactment;

“Court” or “Syariah Court” has the meaning assigned thereto in the Administration Enactment;

“Majlis” has the meaning assigned thereto in the Administration Enactment;

“Mufti” has the meaning assigned thereto in the Administration Enactment;

“*Pegawai Masjid*” has the meaning assigned thereto in the Administration Enactment;

“*Peguam Syarie*” has the meaning assigned thereto in the Administration Enactment;

“Registrar” means the Chief Registrar of the Syariah Appeal Court, the Registrar of the Syariah High Court, or Assistant Registrars of the Syariah Subordinate Court, as the case may be, appointed under the Administration Enactment;

“Prosecutor” means the Chief Syariah Prosecutor or the Syariah Prosecutor;

“Syariah Prosecutor” has the meaning assigned thereto in the Administration Enactment;

“Chairman” has the meaning assigned thereto in the Administration Enactment;

“youthful offender” means an offender above the age of ten and below the age of sixteen years;

“witness” does not include an accused person.

(2) All words and expressions used in this Enactment and not herein defined but defined in the Interpretation Enactments 1948 and 1967 [Act 388] shall have the meaning thereby assigned thereto to the extent that such meanings do not conflict with *Hukum Syarak*.

(3) For the avoidance of doubt as to the identity or interpretation of the words and expressions used in this Enactment that are listed in the First Schedule, reference may be made to the Arabic script for those words and expressions as shown against them therein.

Trial of offences by the Court

3. All offences over which the Court has jurisdiction shall be inquired into and tried according to the provisions in this Enactment.

PART II

GENERAL PROVISIONS AS TO CRIMINAL COURT

Courts

4. The Courts for the administration of Syariah Criminal justice in the State of Selangor shall be those constituted under the Administration Enactment.

Courts to be open

5. Subject to section 6, the place in which any Court is held for the purpose of trying any offence shall be an open and public Court to which the public generally may have access.

Exclusion of public in certain cases

6. A Judge hearing any matter or proceeding may on special grounds of public policy or expediency in his discretion exclude the public at any stage of the hearing from the Court but he shall record in every such case at the time on the record of the proceedings the grounds upon which such order is made.

Criminal jurisdiction of Judge

7. Subject to this Enactment, every Judge shall have cognizance of and power and authority to—

- (a) hear, try, determine and dispose of prosecutions for offences committed wholly or in part within the local jurisdiction of such Judge and cognizable by such Judge;
- (b) inquire into complaints of offences and summon and examine witnesses touching such offences and summon and apprehend and issue warrants for the apprehension of criminals and offenders and deal with them according to law;
- (c) issue warrants to search or to cause to be searched places wherein any articles or things with which or in respect of which any offence has been committed are alleged to be kept or concealed;

- (d) require persons to furnish security for their good behaviour according to law; and
- (e) do all other matters and things which a Judge is empowered to do by any written law.

PART III

OTHER GENERAL PROVISIONS

CHAPTER 1

OF INFORMATION TO JUDGE AND RELIGIOUS ENFORCEMENT OFFICER

Public, when to assist, Judge, etc.

- 8.** Every person is bound to assist a Judge, Religious Enforcement Officer or police officer, reasonably demanding his aid —
- (a) in the taking or preventing the escape of any other person whom such Judge, Religious Enforcement Officer or police officer is authorized to arrest; or
 - (b) in the prevention of a breach of the peace arising from the arrest and detention of such person.

Public to give information of certain matters

- 9.** Every person aware of the commission of or the intention of any other person to commit any offence shall forthwith give information to the nearest Religious Enforcement Officer or police officer of such commission or intention.

CHAPTER 2

OF ARREST, ESCAPE AND RE-ARREST

Arrest: how made

- 10.** (1) In making an arrest the Religious Enforcement Officer, police officer or other person making the arrest shall actually touch or confine the body of the person to be arrested, unless there be a submission to the custody by word or action.

(2) If such person forcibly resist the endeavour to arrest him or attempts to evade the arrest, such officer or other person may use all means necessary to effect the arrest.

(3) Nothing in this section gives a right to cause the death of any person.

Search of place entered by person sought to be arrested

11. (1) If any person acting under a warrant of arrest, or any Religious Enforcement Officer or police officer having authority to arrest, has reason to believe that any person to be arrested has entered into or is within any place, the person residing in or in charge of such place shall, on demand of the person acting under the warrant or such Religious Enforcement Officer or police officer, allow him free ingress thereto and afford all reasonable facilities for a search therein.

(2) If ingress to such place cannot be obtained under subsection (1), it shall be lawful, in any case for a person acting under a warrant and in any case in which a warrant may be issued but cannot be obtained without affording the person to be arrested an opportunity to escape, for such Religious Enforcement Officer or police officer to enter such place and search therein, and, in order to effect an entrance into such place, to break open any outer or inner door or window of any place whether that of the person to be arrested or of any other person if, after notification of his authority and purpose and demand of admittance duly made, he cannot otherwise obtain admittance.

Search of persons in place searched under warrant

12. Whenever a search for any thing is or is about to be lawfully made in any place in respect of any offence, all persons found therein may be lawfully detained until the search is completed, and they may, if the thing sought is in its nature capable of being concealed upon the person, be searched for it by or in the presence of a Religious Enforcement Officer or a police officer not below the rank of Inspector.

Power to break open any place for purposes of liberation

13. Any Religious Enforcement Officer or other person authorized to make an arrest may break open any place in order to liberate himself or any other person who, having lawfully entered the place for the purpose of making an arrest, is detained therein.

No unnecessary restraint and mode of searching a person

14. (1) The person arrested shall not be subjected to more restraint than is necessary to prevent his escape.

(2) Whenever it is necessary to cause a person to be searched, the search shall be made by a person of the same sex as the person being searched with strict regard to decency.

Search of persons arrested

15. (1) Whenever a person is arrested—

(a) by a Religious Enforcement Officer or police officer under a warrant which does not provide for the taking of bail or under a warrant which provides for the taking of bail but the person arrested cannot furnish bail; or

(b) without warrant and the person arrested is unable to furnish bail,

the Religious Enforcement Officer or police officer making the arrest may search such person and seize all articles other than the necessary wearing apparel found upon him and place them in safe custody, and any of such articles which there is reason to believe were used in committing the offence may be detained until his discharge or acquittal.

(2) The list of all articles seized under subsection (1) shall be prepared by the officer making the arrest and shall be signed by him.

Power to seize offensive weapons

16. The Religious Enforcement Officer or other person making any arrest under this Enactment may take from the person arrested any offensive weapons which he has about his person and shall deliver all weapons so taken to the police.

Search of persons for name and address

17. Every person lawfully in custody, who by reason of incapacity from intoxication, illness, mental disorder or infancy is unable to give a reasonable account of himself, may be searched for the purpose of ascertaining his name and place of residence.

Arrest without warrant

18. Without prejudice to the provisions of any other written law, any Religious Enforcement Officer, police officer or *Pegawai Masjid* may, without an order from a Judge and without a warrant, arrest —

- (a) any person who has been concerned in any seizable offence in the State of Selangor or against whom a reasonable complaint has been made or credible information has been received or a reasonable suspicion exists that he has been so concerned;
- (b) any person who has committed or attempted to commit in his presence any offence involving a breach of the peace;
- (c) any person against whom a warrant issued under this Enactment is still in force, although such warrant is not in his possession.

Refusal to give name and residence

19. (1) When any person in the presence of a Religious Enforcement Officer or police officer commits or is accused of committing a non-seizable offence and refuses, on the demand of such officer, to give his name and residence or gives a name or residence which such officer has reason to believe to be false, he may be arrested by such officer in order that his name and residence may be ascertained, and he shall, within twenty-four hours of the arrest, exclusive of the time necessary for the journey from the place of arrest, be taken before the nearest Judge of the Syariah Subordinate Court unless before that time his true name and residence are ascertained in which case such person shall be forthwith released on his executing a bond for his appearance before a Syariah Judge if so required.

(2) When any person is taken before a Judge of a Syariah Subordinate Court under subsection (1), such Judge may either require him to execute a bond, with a surety, for his appearance before a Judge if so required, or may order him to be detained in custody until he can be tried.

(3) When any person in the presence of a Religious Enforcement Officer or police officer commits or is accused of committing a non-seizable offence and on the demand of such officer to give his name and residence gives as his residence a place outside the State of Selangor, he may be arrested by such officer and shall be taken forthwith before the

nearest Judge of a Syariah Subordinate Court who may require him to execute a bond, with a surety, for his appearance before a Judge if so required, or may order him to be detained in custody until he can be tried.

Persons arrested by *Pegawai Masjid*: how to be dealt with

20. A *Pegawai Masjid* making an arrest without a warrant shall without unnecessary delay hand over the person so arrested to the nearest Religious Enforcement Officer or police officer or, in the absence of such officer, take such person to the nearest police station, and a Religious Enforcement Officer or police officer shall re-arrest every person so arrested.

Pursuit of offenders

21. For the purpose of arresting any person whom he has power to arrest without a warrant under this Enactment, a police officer may pursue such person in any part of Malaysia.

How person arrested is to be dealt with and detention for more than twenty-four hours

22. (1) A religious Enforcement Officer or police officer making an arrest without a warrant under this Enactment shall without unnecessary delay and subject to the provisions in this Enactment as to bail or previous release, take or send the person arrested before a Judge of a Syariah Subordinate Court.

(2) No Religious Enforcement Officer or police officer shall detain in custody a person arrested without a warrant for a longer period than is reasonable under all the circumstances of the case.

(3) Such period shall not exceed twenty-four hours, exclusive of the time necessary for the journey from the place of arrest to the Court.

(4) When the person arrested is brought before the Court, the Court shall immediately hear the charge against him or adjourn the case.

(5) If the case against the accused is adjourned, the accused shall, unless he is released on bail, be remanded in prison or police custody under a remand warrant issued by a Judge in Form I of the Second Schedule.

Release of persons arrested

23. No person who has been arrested by a Religious Enforcement Officer or police officer under this Enactment shall be released except on bond or bail or under the order in writing of a Judge or Chief Religious Enforcement Officer or of a police officer not below the rank of Inspector.

Offence committed in the presence of a Judge

24. When any offence is committed in the presence of a Judge within the local limits of his jurisdiction, he may himself arrest or authorize any person to arrest the offender and may thereupon, subject to the provisions of this Enactment as to bail, commit the offender to custody.

Arrest by or in the presence of Judge

25. Any Judge may at any time arrest or authorize the arrest in his presence within the local limits of his jurisdiction of any person for whose arrest he is competent to issue a warrant.

Power to pursue and re-arrest

26. If a person in lawful custody escapes or is rescued, the person from whose custody he escaped or was rescued may immediately pursue and arrest him in any place, either within or without the jurisdiction where he was so in custody, and deal with such person as he might have done on the original arrest.

Provisions of sections 11 and 13 to apply to arrest under section 26

27. The provisions of sections 11 and 13 shall apply to arrests under section 26 although the person making the arrest is not acting under a warrant and is not a police officer having authority to arrest.

CHAPTER 3**OF PROCESSES TO COMPEL APPEARANCE***Summons***Form of summons and service**

28. (1) Every summons to appear issued by a Court under this Enactment shall be in writing in Form 2 of the Second Schedule and signed by the Judge and shall bear the seal of the Court.

(2) The summons shall state the general nature of the offence charged and the provision and the law under which it is punishable.

(3) The summons shall ordinarily be served by an officer of the Court but the Court issuing the summons may, if it sees fit, direct it to be served by any other person.

Summons: how served

29. (1) The summons shall, if practicable, be served personally on the person summoned by showing him the original summons and by tendering or delivering to him a copy thereof under the seal of the Court.

(2) Every person on whom a summons is so served shall, if so required by the serving officer, sign a receipt for the copy thereof on the back of the original summons.

(3) Where the person to be summoned cannot by the exercise of due diligence be found, the summons may be served by leaving a copy thereof for him with some adult member of his family or with his servant residing with him.

Procedure when personal service cannot be effected

30. When the person to be summoned cannot by the exercise of due diligence be found and service cannot be effected as directed by subsection 29(3), the serving officer shall affix a copy of the summons to some conspicuous part of the house or other place in which the person summoned ordinarily resides, and in such case the summons shall be deemed to have been duly served.

Proof of service

31. When a summons issued by a Court is served, an affidavit of such service purporting to be made before a Registrar shall be admissible in evidence.

Warrant of Arrest

Form of warrant of arrest

32. (1) Every warrant of arrest issued by a Court under this Enactment shall be in Form 3 of the Second Schedule and signed by the Judge and shall bear the seal of the Court.

(2) Every such warrant shall remain in force until it is cancelled by the Court which issued it or until it is executed.

Court may direct by indorsement on warrant security to be taken

33. (1) Any Court issuing a warrant for the arrest of any person may, in its discretion, direct by indorsement on the warrant that if such person executes a bond with sufficient sureties for his attendance before the Court at a specified time and thereafter until otherwise directed by the Court, the officer to whom the warrant is directed shall take such security and shall release such person from custody.

(2) The indorsement shall state —

- (a) the number of sureties;
- (b) the amount in which they and the person for whose arrest the warrant is issued are to be respectively bound; and
- (c) the place and time at which and date on which he is to attend before the Court.

(3) Whenever security is taken under this section, the officer to whom the warrant is directed shall forward the bond to the Court.

Warrants: to whom directed

34. (1) A warrant of arrest shall ordinarily be directed to the Chief Religious Enforcement Officer and all other Religious Enforcement Officers, and any such officer may execute such warrant in any part of the State of Selangor.

(2) The Court issuing a warrant may direct it to the Inspector General of Police and all other police officers in the State of Selangor or any person by name, not being a Religious Enforcement Officers or police officer, and all or any one or more of such persons may execute the warrant.

Notification of substance of warrant

35. The Religious Enforcement Officer or police officer or other person executing a warrant of arrest shall notify the substance thereof to the person arrested and if so required shall produce and show him the warrant or a copy thereof under the seal of the Court issuing the warrant.

Person arrested to be brought before Court without delay

36. The Religious Enforcement Officer or police officer or other person executing a warrant of arrest shall, subject section 33 as to security, without unnecessary delay bring the person arrested before the Court before which he is required by law to produce such person.

Procedure on arrest of person against whom warrant is issued

37. (1) When a warrant of arrest is executed outside the local limits of the jurisdiction of the Court by which it was issued, the person arrested shall, unless security is taken under section 33, be brought before the nearest Judge of a Syariah Subordinate Court.

(2) The Judge shall, if the person arrested appears to be person intended by the Court which issued the warrant, direct his removal in custody to the Court named in the warrant.

(3) Notwithstanding subsection (2), if the offence is bailable and the person arrested is ready and willing to give bail to the satisfaction of the Court before which he is brought, or a direction has been indorsed under section 33 on the warrant and such person is ready and willing to give the security required by such direction, the Judge shall take such bond or security, as the case may be, and forward the bond to the Court named in the warrant.

(4) Nothing in this section shall be deemed to prevent a Religious Enforcement Officer or police officer from taking security under section 33.

*Other Rules regarding Summonses to Appear
and Warrants of Arrest*

Issue of warrant in lieu of or in addition to summons

38. A Court may, in any case in which it is empowered to issue a summons for the appearance of any person, issue, after recording its reason in writing, a warrant for his arrest if —

- (a) either before the issue of summons or after the issue of the summons but before the time fixed for his appearance, the Court has reason to believe that he has absconded or will not obey the summons; or

- (b) at such time he fails to appear and the summons is proved to have been duly served in time to admit of his appearing in accordance therewith and no reasonable excuse is offered for such failure.

Summonses to appear and warrants of arrest may be executed in any part of Malaysia

39. (1) All summonses to appear and warrants of arrest issued by a Court may be served or executed, as the case may be, in any part of Malaysia; but no such summons shall be served outside the local limits of the jurisdiction of the Court issuing it unless the summons is indorsed by such Court with the words "For service out of the jurisdiction".

(2) No summons shall be indorsed by a Court issuing it with the words "For service out of jurisdiction" unless the Court is satisfied that there are special grounds for allowing such service, which grounds shall be recorded before the summons is so indorsed.

Power to take bond for appearance

40. When any person for whose appearance or arrest any Court is empowered to issue a summons or warrant is present in Court, the Court may require such person to execute a bond with sureties for his appearance in Court.

Arrest on breach of bond for appearance

41. When any person who is bound by any bond under this Enactment to appear before a Court does not so appear, the Court may issue a warrant directing that such person be arrested and produced before it.

CHAPTER 4

OF PROCESSES TO COMPEL THE PRODUCTION OF DOCUMENTS AND OTHER MOVABLE PROPERTY AND FOR THE DISCOVERY OF PERSONS WRONGFULLY CONFINED

Summons to produce document or other things

42. (1) Whenever any Court or Religious Enforcement Officer or police officer making an investigation under this Enactment considers

that the production of any property or document is necessary or desirable for the purposes of any investigation, inquiry, trial or other proceedings under this Enactment by or before such Court or officer, such Court may issue a summons or such officer may issue a written order to the person in whose possession or power such property or document is believed to be requiring him to attend and produce it or to produce it at the time and place stated in the summons or order.

(2) Any person required under this section merely to produce any property or document shall be deemed to have complied with the requisition if he causes such property or document to be produced instead of attending personally to produce the property or document.

(3) Nothing in this section shall be deemed to affect the provisions of any law relating to evidence for the time being in force or to apply to any postal article, telegram or other document in the custody of the postal or telegraph authorities.

Provisions of sections 28 to 31 to apply

43. The provisions of sections 28, 29, 30 and 31 shall apply in relation to summonses under this Chapter.

Search Warrants

When search warrant may be issued

44. (1) If—

- (a) any Court has reason to believe that a person to whom a summons under section 42 has been or might have been addressed will not or would not produce the property or document as required;
- (b) such property or document is not known to the Court to be in the possession of any person;
- (c) the Court considers that the purposes of justice or of any inquiry, trial or other proceedings under this Enactment will be served by a general search or inspection; or
- (d) the Court, upon information and after such inquiry as he thinks necessary, has reasons to believe that an offence has been committed in any place,

the Court may issue a search warrant and the person to whom such warrant is directed may search and inspect in accordance therewith and with the provisions of this Enactment.

(2) A search warrant shall ordinarily be directed to the Chief Religious Enforcement Officer and to other Religious Enforcement Officers to be designated by name therein, and all or any of such officers may execute such warrant.

(3) The Court issuing a search warrant may direct it to the Inspector General of Police and to other police officers to be designated by name therein, and all or any of such police officers may execute such warrant.

Power to restrict search warrant

45. The Court may, if it thinks fit, specify in the search warrant the particular place or part thereof to which only the search or inspection shall extend, and the person charged with the execution of such warrant shall then search or inspect only the place or that part so specified.

Judge may issue warrant authorizing search for evidence of offence

46. If a Judge, upon information and after such inquiry as he thinks necessary, has reason to believe that any thing upon, by or in respect of which an offence has been committed, or any evidence or thing which is necessary to the conduct of an investigation into any offence, may be found in any place, he may, by warrant, authorize the person to whom it is directed to enter, with such assistance as may be required, and search the place for any such evidence or thing and, if any thing searched for is found, to seize it and bring it before the Judge issuing the warrant or some other Judge to be dealt with in accordance with law.

Form of search warrant

47. (1) Every search warrant issued by the Court under this Enactment shall be in Form 4 of the Second Schedule and signed by the Judge and shall bear the seal of the Court.

(2) Every such warrant shall remain in force for a reasonable number of days to be specified in the warrant.

Search for persons wrongfully confined

48. If any Judge has reason to believe that any person is confined under such circumstances that the confinement amounts to an offence, he may issue a search warrant, and the person to whom such warrant is directed may search for the person confined; such search shall be made in accordance therewith and the person, if found, shall be immediately taken before a Judge who shall make such order as in the circumstances of the case seems proper.

Persons in charge of closed places to allow search

49. (1) Whenever any place liable to search or inspection under this Chapter is closed, any person residing in or being in charge of such place shall, on demand of the officer or other person executing the warrant and on production of the warrant, allow him free ingress thereto and afford all reasonable facilities for a search therein.

(2) If ingress to such place cannot be so obtained, the officer or other person executing the warrant may proceed in manner provided by section 11(2).

Judge issuing search warrant may attend at its execution

50. The Judge by whom a search warrant is issued may attend personally for the purpose of seeing that the warrant is duly executed.

Judge may direct search in his presence

51. Any Judge may orally direct a search to be made in his presence of any place for the search of which he is competent to issue a search warrant.

List of all things seized to be made and signed

52. A list of all things seized in the course of a search made under this Chapter and of the places in which they are respectively found shall be prepared by the officer or other person making the search and signed by him.

Occupant to be present at search

53. The occupant of the place searched, or some person in his behalf, shall in every instance be permitted to attend during the search, and a copy of the list prepared and signed under section 52 shall be delivered to such occupant or person at his request.

PART IV**INFORMATION TO THE RELIGIOUS ENFORCEMENT OFFICER
AND THEIR POWER TO INVESTIGATE****Information**

54. (1) Every information relating to the commission of an offence, if given orally to a Religious Enforcement Officer, shall be reduced to writing by him or under his direction and be read over to the informant.

(2) Every such information shall be entered in Form 5 of the Second Schedule to be kept by such officer, who shall append to such entry the date and hour on which such information was given, and whether given in writing or reduced to writing as provided in section (1) shall be signed by the person giving it.

Procedure

55. (1) When the information referred to in section 54 relates to the commission of a non-seizable offence, the officer to whom it was given shall refer the informant to a Judge of a Syariah Subordinate Court.

(2) No Religious Enforcement Officer shall, in a case involving a non-seizable offence, exercise any of the special powers in relation to investigations given by this Chapter without the order of the Chief Syariah Prosecutor.

(3) Any Religious Enforcement Officer receiving such order may exercise the powers in respect of the investigation given under this Chapter except the power to arrest without warrant.

Admission of certified copy of information as evidence

56. In any proceeding under this Enactment, a copy of any entry relating to an information reduced into writing under section 54 and purported to be certified to be a true copy by a Religious Enforcement Officer shall be admitted as evidence of the contents of the original and of the time, place and manner in which the information was so recorded.

Procedure where seizable offence suspected

57. (1) If from information received or otherwise a Religious Enforcement Officer has reason to suspect the commission of a seizable offence he shall, unless the offence is of a character which the Chief Syariah Prosecutor has directed need not be reported to him, forthwith send a report of the information to the Chief Syariah Prosecutor, and shall proceed in person or shall depute one of his subordinate officers to proceed to the spot to inquire into the facts and circumstances of the case and to take such measures as may be necessary for the discovery of the offender:

Provided that—

- (a) when any information as to the commission of any such offence is given against any person by name and the case is not of a serious nature, the Religious Enforcement Officer receiving the information need not proceed in person or depute a subordinate officer to make an enquiry on the spot;
- (b) if it appears to the Religious Enforcement Officer receiving the information that there is no sufficient ground for proceeding or further proceeding in the matter he shall not do so.

(2) In each of the cases mentioned in paragraphs 1(a) and 1(b), the Religious Enforcement Officer receiving the information shall state in his report, if any, his reasons for not fully complying with subsection (1).

Power to require attendance of witnesses

58. (1) A Religious Enforcement Officer making an investigation under this Chapter may, by order in writing, require the attendance before himself of any person being within the State of Selangor in which

he is making an investigation who, from the information given or otherwise, appears to be acquainted with the circumstances of the case, and such person shall attend as so required.

(2) If any such person refuses to attend as so required, such Religious Enforcement Officer may report such refusal to a Judge who may thereupon in his discretion issue a warrant to secure the attendance of such person as required by the Religious Enforcement Officer.

Examination of witnesses by Religious Enforcement Officer

59. (1) A Religious Enforcement Officer making an investigation under this Chapter may examine orally any person supposed to be acquainted with the facts and circumstances of the case and shall reduce into writing any statement made by the person so examined.

(2) Such person shall be legally bound to answer all questions relating to such case put to him by such officer.

(3) A person making a statement under this section shall be legally bound to state the truth, whether or not such statement is made wholly or partly in answer to questions.

(4) A Religious Enforcement Officer examining a person under subsection (1) shall first inform that person of the provisions of the subsections (2) and (3).

(5) A statement made by any person under this section shall, whenever possible, be reduced into writing and signed by the person making it or affixed with his thumbprint in the presence of two witnesses, as the case may be, after it has been read to him in the language in which he made it and after he has been given an opportunity to make any corrections he may wish.

Statements to Religious Enforcement Officer not to be admitted in evidence

60. (1) No statement made by any person to a Religious Enforcement Officer in the course of an investigation under this Chapter shall, save as herein provided, be used as evidence.

(2) When any witness is called for the prosecution or for the defence, other than the accused, the Court shall on the request of the accused or the Syariah Prosecutor refer to any statement made by such witness to a Religious Enforcement Officer in the course of an investigation under this Chapter, and may then, if the Court thinks it expedient in the interest of justice, direct the accused to be furnished with a copy thereof, and such statement may be used to impeach the credit of such witness.

(3) When any person is charged with any offence in relation to the false statement made by him to a Religious Enforcement Officer in the course of an investigation under this Chapter, such statement may be used as evidence in such prosecution.

No inducement to be offered

61. (1) No Religious Enforcement Officer or person in authority shall offer or make any inducement, threat or promise to any person charged with an offence to induce such person to make any statement having reference to the charge against such person.

(2) No Religious Enforcement Officer or other person shall prevent or discourage by any caution or otherwise any person from making in the course of an investigation under this Chapter any statement which he may be disposed to make on his own free will.

Power to record statements and confessions

62. Any Judge, other than the Judge hearing the case, may record in the presence of two witnesses any statement or confession made to him at any time before the commencement of the trial.

Search by Religious Enforcement Officer

63. (1) Whenever a Religious Enforcement Officer making an investigation considers that the production of any document or other thing is necessary to the conduct of an investigation into any offence which he is authorized to investigate and there is reason to believe that—

- (a) the person to whom a summons or order under section 42 has been or might be issued will not or would not produce such document or other thing as directed in the summons or order;
- or

- (b) such document or other thing is not known to be in the possession of any person,

such officer may search or cause a search to be made for the document or other thing in any place.

- (2) Such officer shall, if practicable, conduct the search in person.

(3) If he is unable to conduct the search in person and there is no other person competent to make the search present at the time, he may require any officer subordinate to him to make the search, and he shall deliver to such subordinate officer an order in writing specifying the document or other thing for which search is to be made and the place to be searched, and such subordinate officer may thereupon search for such thing in such place.

(4) The provisions of this Enactment as to search warrants shall, so far as may be, apply to a search made under this section.

Religious Enforcement Officer may require bond for appearance of complainant and witnesses

64. (1) If upon an investigation made under this Chapter, it appears to the officer making such investigation that there is sufficient evidence or reasonable ground of suspicion to justify the commencement or continuance of criminal proceedings against any person, such officer shall require the complainant, if any, and so many of the persons who appear to such officer to be acquainted with the circumstances of the case, as he thinks necessary, to execute a bond to appear before a Court therein named and give evidence in the matter of the charge against the accused.

(2) The officer in whose presence the bond is executed shall send it to the Court.

(3) If any complainant or witness refuses to execute such bond, such officer shall report such refusal to the Court which may thereupon, in its discretion, issue a summons or warrant to secure the attendance of such complainant or witness before itself to give evidence in the matter of the charge against the accused.

Diary of proceedings in investigation

65. (1) Every Religious Enforcement Officer making an investigation under this Chapter shall, day by day, enter his proceedings in the investigation diary setting forth—

- (a) the time at which the order, if any, for investigation reached him;
- (b) the time at which he began and closed the investigation;
- (c) the place or places visited by him;
- (d) the person or persons questioned by him; and
- (e) a statement of the circumstances ascertained through his investigation.

(2) Notwithstanding anything contained in the law relating to evidence, an accused person shall not be entitled, either before or in the course of any inquiry or trial, to call for or inspect any such diary:

Provided that if the Religious Enforcement Officer who has made the investigation refers to the diary, such entries only as such officer has referred to shall be shown to the accused, and the Court shall at the request of such officer cause any other entries to be concealed from view or obliterated.

Report of Religious Enforcement Officer

66. (1) Every investigation under this Chapter shall be completed without unnecessary delay, and as soon as it is completed the officer making the investigation shall, unless the offence is of a character which the Chief Syariah Prosecutor has directed need not be reported to him, forward to the Chief Syariah Prosecutor a report setting forth the names of the parties, the nature of the information, and the names of the persons who appear to be acquainted with circumstances of the case.

(2) The Chief Syariah Prosecutor may at any time by order in writing direct that no report need be forwarded to him in cases of a character to be specified in such order, and may at any time vary or revoke such order.

PART V

PROCEEDINGS IN PROSECUTIONS

CHAPTER 1

OF THE JURISDICTION OF *SYARIAH* COURTS IN TRIALS**Ordinary place of trial**

67. Every offence shall ordinarily be tried by a Court within the local limits of whose jurisdiction it was committed.

Accused triable in place where act is done or where consequence ensues

68. When a person is accused of the commission of any offence by reason of anything which has been done or of any consequence which has ensued, such offence may be tried by a Court within the local limits of whose jurisdiction any such thing has been done or any such consequence has ensued.

Place of trial where act is an offence by reason of relation to other offence

69. When an act is an offence by reason of its relation to any other act which is also an offence or which would be an offence if the doer were capable of committing an offence, a charge of the first-mentioned offence may be tried by a Court within the local limits of whose jurisdiction either act was done.

Illustration —s A charge of abetment may be tried either by the Court within the local limits of whose jurisdiction the abetment was committed or by the Court within the local limits of whose jurisdiction the offence abetted was committed.

Where scene of offence is uncertain

70. Where —

- (a) it is uncertain in which of several local areas an offence was committed;
- (b) an offence is committed partly in one local limit of jurisdiction and partly in another;

- (c) an offence is a continuing one and continues to be committed in more local limits of jurisdiction than one; or
- (d) it consists of several acts done in different local limits of jurisdiction,

the case may be heard by the Court having jurisdiction within any of the said local limits of jurisdiction.

When doubt arises, Chief Syariah Judges to decide

71. Whenever any doubt arises as to the Court by which any offence should, under the preceding provisions of this Chapter, be tried, the Chief Syariah Judge may decide by which Court the offence shall be tried.

Conditions Requisite for Initiation of Proceedings

Cognizance of offences by Judge

72. (1) Subject to this Enactment, a Judge may take cognizance of an offence—

- (a) upon receiving a complaint as defined by this Enactment;
- (b) upon his own knowledge and with evidence to support that such offence has been committed;
- (c) upon any person being brought before him in custody without process accused of having committed an offence which such Judge has jurisdiction to try.

(2) When a Judge takes cognizance of an offence under paragraph (1) (b), the accused or, when there are several persons accused, any one of them shall be entitled to require that the case shall not be tried by such Judge but shall be tried by another Judge.

Sanction prosecute from Chief Syariah Prosecutor

73. No prosecution for any offence under sections 4, 8, 9, 12, or 13 of the Syariah Criminal Offences Enactment (Selangor) 1995 [*Enactment No. 9 of 1995*] shall be instituted except with the sanction of the Chief Syariah Prosecutor.

CHAPTER 2**OF COMPLAINTS TO JUDGE****Examination of complainant**

74. (1) When a Judge takes cognizance of an offence on complaint, he shall at once examine the complainant upon oath as in Form 6 of the Second Schedule, and the substance of the examination shall be reduced into writing and shall be signed by the complainant and also by the Judge.

(2) This section shall not apply to a complaint of an offence where a summons is applied for in a summons case made by a Religious Enforcement Officer.

Postponement of issue of process

75. If the Judge has reasonable doubt as to the truth of a complaint of an offence of which he is authorized to take cognizance he may, when the complainant has been examined, record his reason for doubting the truth of the complaint and may then postpone the issue of process for compelling the attendance of the person complained against and either inquire into the case himself or direct a Religious Enforcement Officer to make inquiries for the purpose of ascertaining the truth or falsehood of the complaint and report to him the result of such inquiries.

Dismissal of complaint

76. (1) The Judge before whom a complaint is made may dismiss the complaint if, after examining the complainant and recording his examination and considering the result of the inquiry, if any, made under section 75, there is in his judgment no sufficient ground for proceeding.

(2) The Judge who dismisses the complaint shall record his reasons for so doing.

Issue of process

77. If in the opinion of a Judge taking cognizance of an offence there is sufficient ground for proceeding, he shall issue a summons for the attendance of the accused.

CHAPTER 3
OF THE CHARGE

Form of charge

78. (1) Every charge under this Enactment shall state the offence with which the accused is charged.

(2) If the law which creates the offence gives it any specific name, the offence may be described in the charge by that name only.

(3) If the law which creates the offence does not give it any specific name, so much of the definition of the offence must be stated as to give the accused notice of the matter with which he is charged.

(4) The law and provisions of the law against which the offence is said to have been committed shall be mentioned in the charge.

(5) The fact that the charge is made is equivalent to a statement that every legal condition required by law to constitute the offence charged was fulfilled in the particular case.

Particulars as to time, place and person

79. The charge shall contain such particulars as to the time and place of the alleged offence and the person, if any, against whom or the thing, if any, in respect of which it was committed as are reasonably sufficient to give the accused notice of the matter with which he is charged.

When manner of committing offence must be stated

80. When the nature of the case is such that the particulars mentioned in sections 78 and 79 do not give the accused sufficient notice of the matter with which he is charged, the charge shall also contain such particulars of the manner in which the alleged offence was committed as will be sufficient for that purpose.

Sense of words used in charge to describe offence

81. In every charge, the words used in describing an offence shall be deemed to have been used in the sense attached to them respectively by the law under which such offence is punishable.

Effect of errors

82. No error in stating either the offence or the particulars required to be stated in the charge, and no omission to state the offence or those particulars, shall be regarded, at any stage of the case, as material unless the accused was in fact misled by such error or omission.

Court may amend or add to charge

83. (1) Any Court may amend or add to any charge at any time before judgment is pronounced.

(2) Every such amendment or addition shall be read and explained to the accused.

When trial may proceed immediately after alteration or addition

84. (1) If an amendment or addition is made to a charge pursuant to section 83, the Court shall forthwith call upon the accused to plead thereto and to state whether he is ready to be tried on such amended or added charge.

(2) If the accused declares that he is not ready, the Court shall duly consider the reasons he may give and if proceeding immediately with the trial is, in the opinion of the Court, not likely to prejudice the accused in his defence or the Prosecutor in the conduct of the case, the Court may, in its discretion, after such amendment or addition has been framed or made, proceed with the trial as if the amended or added charge had been the original charge.

When new trial may be directed or trial adjourned

85. If the amended or added charge is such that proceeding immediately with the trial is likely, in the opinion of the Court, to prejudice the accused or the Prosecutor, as mentioned in section 84, the Court may either direct a new trial or adjourn the trial for such period as may be necessary.

Stay of proceedings if prosecution of offence in amended charge requires previous sanction

86. If the offence stated in the amended or added charge is one for the prosecution of which previous sanction is necessary, the case shall not

be proceeded with until such sanction is obtained, unless sanction has been already obtained for a prosecution on the same facts as those on which the amended or added charge is founded.

Recall of witnesses when charge amended or added

87. Whenever a charge is amended or added by the Court after the commencement of the trial, the Prosecutor and the accused shall be allowed to recall or re-summon and examine, with reference to such amendment or addition, any witness who may have been examined, and may also call for any further evidence which may be material.

Separate charges for distinct offences

88. For every distinct offence of which any person is accused there shall be a separate charge, and every such charge shall be tried separately except in the cases mentioned in sections 89, 90, 91 and 95.

Three offences of same kind within twelve months may be charged together

89. (1) When a person is accused of committing offences of the same kind within a period of twelve months from the date such offence was first committed, whether in respect of the same person or not, he may be charged with and tried at one trial for any number of them not exceeding three.

(2) Offences are deemed to be of the same kind when they are punishable under the same provisions of any laws for the time being in force.

Trial for more than one offence

90. (1) If the offences are a series of acts so connected together as to form the same transaction, the person accused of them may be charged with and tried at one trial for every such offence.

(2) If the acts alleged constitute offences falling within two or more separate definitions of offences, the person accused of them may be charged with and tried at one trial for each of such offences.

(3) If several acts, of which one or more than one would by itself or themselves constitute an offence, constitute when combined a different offence, the person accused of them may be charged with and tried at one trial for the offence constituted by such acts when combined, or for any offence constituted by any one or more of such acts.

Where it is doubtful what offence has been committed

91. If a single act or series of acts is of such a nature that it is doubtful which of several offences the facts which can be proved will constitute, the accused may be charged with having committed all or any of such offences, and any number of such charges may be tried at once, or he may be charged in the alternative with having committed any one of the said offences and may be tried at once.

When a person charged with one offence can be convicted of another

92. If, in the case mentioned in the last preceding section 91, the accused is charged with one offence and it appears in evidence that he committed a different offence for which he might have been charged, he may be convicted of the offence which he is proven to have committed although he was not charged with it.

Person charged with an offence can be convicted of the attempt

93. When the accused is charged with an offence he may be convicted of having attempted to commit that offence, although the attempt is not separately charged.

When offence proved is included in offence charged

94. (1) When a person is charged with an offence consisting of several particulars, a combination of some only of which constitutes a lesser offence, and such combination is proved but the remaining particulars are not proved, he may be convicted of the lesser offence though he was not charged with it.

(2) When a person is charged with an offence and facts are proved which reduce it to a lesser offence, he may be convicted of the lesser offence although he is not charged with it.

When persons may be charged jointly

95. When more than one persons are accused of the same offence or of different offences committed in the same transaction, or when one person is accused of committing an offence and another of abetment of or attempt to commit the same offence, they may be charged and tried together or separately as the Court thinks fit.

CHAPTER 4**OF TRIALS****Procedure in trials**

96. The following procedure shall be observed by Judges in trials:

- (a) when the accused appears or is brought before the Court, a charge containing the particulars of the offence of which he is accused shall be framed, read and explained to him, and he shall be asked whether he is guilty of the offence charged or claims to be tried;
- (b) if the accused pleads guilty to a charge, whether as originally framed or as amended, the plea shall be recorded and he may be convicted thereon:

Provided that before a plea of guilty is recorded, the Court shall ascertain that the accused understands the nature and consequences of his plea and intends to admit, without qualification, the offence alleged against him;

- (c) if the accused refuses to plead or does not plead or claims trial, the Court shall proceed to hear the complainant, if any, and to take all such evidence as may be produced in support of the prosecution;
- (d) when the Court thinks it necessary it shall obtain from the complainant or otherwise the names of any persons likely to be acquainted with the facts of the case and to be able to give evidence for the prosecution, and shall summon to give evidence before itself such of them as it thinks necessary;
- (e) the accused or his Peguam Syarie shall be allowed to cross-examine all the witnesses for the prosecution through the Judge;

- (f) if, upon taking all the evidence referred to in paragraphs (c), (d), and (e), the Court finds that no case against the accused has been made out which if unrebutted would warrant his conviction, the Court shall record an order of acquittal;
- (g) nothing in paragraph (f) shall be deemed to prevent the Court from discharging the accused at any previous stage of the case if for reasons to be recorded by the Court it considers the charge to be groundless;
- (h) if, when such evidence has been taken, the Court is of the opinion that there are grounds for presuming that the accused has committed the offence charged or some other offence which such Court is competent to try and which in its opinion it ought to try, it shall consider the charge recorded against the accused and decide whether it is sufficient and, if necessary, shall amend the charge;
- (i) the charge if amended shall be read to the accused as amended and he shall be again asked whether he is guilty or has any defence to make;
- (j) if the accused does not plead guilty to the charge as amended or if no amendment is made the accused shall then be called upon to enter upon his defence and to produce his evidence, and shall at any time while he is making his defence be allowed to recall and cross-examine any witness through the Judge;
- (k) if the accused puts in any written statement, the Court shall file it with the record;
- (l) if the accused applies to the Court to issue a summons for compelling the attendance of any witness, whether he has or has not been previously examined in the case, for the purpose of examination or cross-examination or the production of any document or other thing, the Court shall issue a summons unless it considers that such application should be refused on the ground that it is made for the purpose of vexation or delay or for defeating the ends of justice; and such ground shall be recorded by it in writing;

- (*m*) (i) if the Court finds the accused not guilty, the Court shall record an order of acquittal;
- (ii) if the Court finds the accused guilty or if a plea of guilty has been recorded and accepted, the Court shall pass sentence according to the law;
- (*n*) when the proceedings have been instituted upon the complaint of some person upon oath under section 74 and upon any day fixed for the hearing of the case the complainant is absent, the Court may, in its discretion, notwithstanding anything contained in this section, discharge the accused.

Power to discharge conditionally or unconditionally

97. (1) Notwithstanding anything contained in section 96, the Court shall have the powers contained in this section.

(2) When any person is charged before the Court with an offence punishable by such Court, and the Court finds that the charge is proved, but is of the opinion that having regard to the character, antecedents, age, health or mental condition of the person charged, or to the trivial nature of the offence, or to the extenuating circumstances under which the offence was committed, it is inexpedient to inflict any punishment other than a nominal punishment or that it is expedient to release the offender on probation, the Court may, without proceeding to record a conviction, make an order—

- (*a*) dismissing the charge or complaint after such admonition or caution to the offender as to the Court seems fit;
- (*b*) order the offender to be detained in a welfare house approved by the Majlis for such period not exceeding six months as the Court considers fit; or
- (*c*) discharging the offender conditionally on his entering into a bond, with sureties, to be of good behaviour for such period, not exceeding three years, as may be specified in the order, and to appear for the conviction to be recorded and for sentence when called upon at any time during such period.

(3) The Court may, in addition to any such order, order the offender to pay such compensation for injury or for loss, not exceeding the sum of one thousand ringgit, or to pay such costs of the proceedings as the Court thinks reasonable or to pay both compensation and costs.

(4) If the Court is satisfied by information on oath that the offender has failed to observe any of the conditions of his bond, it may issue a warrant for his apprehension.

(5) Any offender when apprehended on any such warrant shall, if not forthwith brought before the Court having power to sentence him, be brought before a Judge who may—

- (a) either remand him by warrant until the time at which he is required by his bond to appear for judgment or until the sitting of a Court having power to deal with his original offence, whichever shall first happen; or
- (b) admit him to bail with a sufficient surety conditioned on his appearing for judgment.

(6) The offender, when so remanded, may be committed to prison and the warrant of remand shall order that he shall be brought before the Court before which he was bound to appear for judgment or to answer as to his conduct since his release.

Addresses

98. In trials under this Chapter—

- (a) the officer conducting the prosecution need not open the case but may forthwith produce his evidence;
- (b) when the accused is called upon to enter on his defence, he or his *Peguam Syarie* may, before producing his evidence, open his case stating the facts or law on which he intends to rely and making such comments as he thinks necessary on the evidence for the prosecution, and if the accused gives evidence or witnesses are examined on his behalf, may sum up his case;
- (c) the officer conducting the prosecution shall have the right of reply on the whole case when the accused has adduced evidence.

Power to award compensation

99. If in any case the Court acquits the accused and is of opinion that the complaint, information or charge was frivolous or vexatious it may, in its discretion, either on the application of the accused or on its own motion, order the complainant or the person on whose information the complaint or charge was made to pay to the accused, or to each or any of the accused where there are more than one, such compensation, not exceeding one thousand ringgit, as the Court thinks fit:

Provided that the Court—

- (a) shall record and consider any objections which the complainant or informant may raise against the making of the order; and
- (b) shall record its reasons for making such order.

Particulars to be recorded

100. (1) In proceedings under this Chapter, the Court shall keep a record of the particulars of each case by using and completing or causing to be completed a charge sheet in accordance with such forms as may be prescribed and, where all necessary particulars cannot conveniently be entered on any such form, by annexing thereto any requisite number of continuation sheets.

(2) The particulars to be incorporated in the record shall include—

- (a) the name of the Court and the serial number of the case;
- (b) the name, identity card number, and the sex of the accused;
- (c) the address of the accused;
- (d) the charge;
- (e) the return date of the summons, if any;
- (f) the date of issue of the summons or warrant, if any;
- (g) the name and address of the complainant, if any, the date of the complaint and the value of any property involved;
- (h) the date of arrest;
- (i) the date of first appearance before the Court;

- (j) the nationality of the accused;
 - (k) the age of the accused;
 - (l) the particulars of any bail or bond;
 - (m) the plea of the accused;
 - (n) the name and title of the officer or name of the person conducting the prosecution and the name of the *Peguam Syarie*, if any, appearing for the accused;
 - (o) the date of each adjournment or postponement and the date to which such adjournment was made and the grounds for making the postponement or adjournment;
 - (p) the Court's note of the evidence, if any;
 - (q) the findings;
 - (r) the Court's notes on previous convictions, evidence of character, and plea in mitigation, if any;
 - (s) the sentence or other final order;
 - (t) the judgment, if written;
 - (u) the date on which the proceedings concluded;
 - (v) the particulars of any remand warrant, fine receipt and warrant of committal; and
 - (w) and in the event of an appeal being lodged—
 - (i) the dates of the notification of appeal, of any request for notes of evidence, of any notice that the notes of evidence can be had on payment, of the service of the Court's grounds of decision and of the transmission of the record to the Syariah High Court or Syariah Appeal Court, as the case may be;
 - (ii) if the judgment was oral, the grounds of decision;
 - (iii) the Syariah High Court or Syariah Appeal Court's serial number of the appeal; and
 - (iv) the result of the appeal and the date on which the Court was informed thereof.
- (3) The record shall be authenticated by the signature of the Judge and shall be filed in such manner as the Chief Syariah Judge may direct.

Transfer of cases

101. In any trial before a Judge of a Syariah Subordinate Court in which it appears at any stage of the proceedings that from any cause the case is, one which in the opinion of such Judge, ought to be tried by a Syariah High Court, or if before or during such trial application is made by the Chief Syariah Prosecutor, such Judge shall stay the proceedings and transfer the case to the Syariah High Court and shall record such order upon the proceedings.

CHAPTER 5**GENERAL PROVISIONS AS TO TRIALS****Procedure where there are previous convictions**

102. Where the accused is charged with an offence committed after a previous conviction for any offence, the following procedure shall be observed:

- (a) the part of the charge stating the previous conviction shall not be read out in Court, nor shall the accused be asked whether he has been previously convicted as alleged in the charge unless and until he has either pleaded guilty to or been convicted of the subsequent offence;
- (b) if he pleads guilty to or is convicted of the subsequent offence, he shall then be asked whether he has been previously convicted as alleged in the charge;
- (c) if he answers that he has been so previously convicted, the Court may proceed to pass sentence on him accordingly, but if he denies that he has been so previously convicted or refuses to or does not answer such question, the Court shall inquire concerning such previous conviction.

Prosecutor may decline to prosecute further at any stage

103. (1) At any stage of any trial, before the delivery of judgment, the Prosecutor may, if he thinks fit, inform the Court that he does not propose further to prosecute the accused upon the charge; and thereupon all proceedings on such charge against the accused may be stayed by leave of the Court and, if so stayed, the accused shall be discharged of and from the charge.

(2) Such discharge shall not amount to an acquittal unless the Court so directs.

Right of accused to be defended

104. Every person accused before any Court may of right be defended by *Peguam Syarie*.

Court may put questions to accused

105. (1) For the purpose of enabling the accused to explain any circumstances appearing in the evidence against him, the Court may at any stage of a trial, without previously warning the accused, put such questions to him as the Court considers necessary.

(2) The answers given by the accused may be taken into consideration in such trial and put in evidence for or against him in any trial for any other offence which such answers may tend to show he has committed.

(3) The examination of the accused shall be for the purposes of enabling him to explain any circumstances appearing in evidence against him and shall not be a general examination.

(4) The discretion given by this section for questioning the accused shall not be exercised for the purpose of inducing him to make statements criminatory of himself.

(5) Questions shall not be put to the accused merely to supplement the case for the prosecution when it is defective.

(6) Whenever the accused is examined under this section by the Court, the whole of such examination including every question put to him and every answer given by him shall be recorded in full, and such record shall be read to him or, if he does not understand the language used, shall be interpreted to him in a language or gesture which he understands, and he shall be at liberty to explain or add to his answers.

(7) When the whole examination has been made conformable to what the accused declares to be the truth, the record shall be signed by the presiding Judge.

Case for prosecution to be explained by Court to undefended accused

106. (1) At every trial if and when the Court calls upon the accused for his defence it shall, if he is not represented by a *Peguam Syarie*, inform him of his right to take oath and its effect or of his right to give evidence on his own behalf, and if he elects to give evidence on his own behalf, shall call his attention to the principal points in the evidence for the prosecution which tell against him in order that he may have an opportunity of explaining them.

(2) The failure at any trial of any accused to give evidence shall not be made the subject of adverse criticism by the prosecution.

Power to postpone or adjourn proceedings

107. (1) If, from the absence of a witness or any other reasonable cause, it becomes necessary or advisable to postpone the commencement of or adjourn any trial, the Court may, from time to time, postpone or adjourn the same on such terms as it thinks fit for such time as it considers reasonable and may, by warrant, remand the accused if in custody:

Provided that no Judge shall remand an accused person to custody under this section for a term exceeding eight days at a time:

Provided further that where a Government Medical Officer has certified that the complainant will not be able to give evidence before a certain date, the accused may be remanded until such date notwithstanding that the term of remand may exceed eight days.

(2) Every order made under this section by the Court shall be in writing, signed by the presiding Judge, and shall state the reasons therefor.

Explanation—If sufficient evidence has been obtained to raise a suspicion that the accused may have committed an offence and it appears likely that further evidence may be obtained by a remand, this is a reasonable cause for a remand.

Change of Judge during hearing

108. Whenever any Judge, after having heard and recorded the whole or any part of the evidence in a trial, ceases to exercise jurisdiction therein and is succeeded by another Judge who has and who exercises such jurisdiction, the Judge so succeeding may act on the evidence so recorded by his predecessor, or partly recorded by his predecessor and partly recorded by himself, or he may re-summon the witnesses and recommence the trial:

Provided as follows—

- (a) in any trial the accused may, when the second Judge commences his proceedings, demand that the witnesses or any of them be re-summoned and re-heard;
- (b) the appropriate appeal Court may, whether there be an appeal or not, set aside any conviction had on evidence not wholly recorded by the Judge before whom the conviction was had, if such Court is of opinion that the accused has been materially prejudiced thereby, and may order a new trial.

Detention of offenders attending in Court

109. (1) Any person attending a Court, although not under arrest or upon a summons, may be detained by such Court for the purpose of examination for any offence of which such Court can take cognizance and which, from the evidence, he may appear to have committed, and may be proceeded against as though he had been arrested or summoned.

(2) When the detention takes place after a trial has been begun, the proceedings in respect of such person shall be commenced fresh and the witnesses re-heard.

Weekly or public holiday

110. No proceeding of any Court shall be invalid by reason of its happening on a weekly holiday or public holiday.

CHAPTER 6**OF THE MODE OF TAKING AND RECORDING EVIDENCE
IN TRIALS****Evidence to be taken in the presence of the accused**

111. All evidence taken under this Enactment shall be taken in the presence of the accused.

Recording of evidence

112. In trials under this Enactment by or before a Judge, the evidence of the witnesses shall be recorded in the manner provided by this Chapter.

Record in all cases

113. In all trials before any Court, the evidence of each witness shall be taken down in legible handwriting by the presiding Judge and shall form part of the record.

Mode of recording evidence

114. (1) Evidence taken under section 113 shall not ordinarily be taken down in the form of question and answer, but in the form of a narrative.

(2) The presiding Judge may, in his discretion, take down any particular question and answer.

Interpretation of evidence to accused

115. (1) Whenever any evidence is given in a language or gesture not understood by the accused, and he is present in person, it shall be interpreted to him in open Court in a language which he understands.

(2) When documents are put in for the purpose of formal proof, it shall be in the discretion of the Court to interpret as much thereof as appears necessary.

Remarks as to demeanour of witness

116. A presiding Judge recording the evidence of a witness may record such remarks, if any, as he thinks material respecting the demeanour of such witness whilst under examination.

Other persons may be authorized to take down notes of evidence

117. Nothing in this Chapter shall prevent a Judge in a trial causing verbatim notes to be taken by another person of what each witness deposes in addition to any note of a substance thereof which may be made or taken by the Judge himself, and such note shall form part of the record.

CHAPTER 7**OF THE JUDGMENT****Mode of delivering judgment**

118. The judgment in every trial in any Court shall be pronounced in open Court, either immediately or at some subsequent time of which due notice shall be given to the parties or their *Peguam Syarie*, and the accused shall, if in custody, be brought up or, if not in custody, be required to attend to hear judgment delivered.

Judgment to be explained to accused and copy supplied

119. The judgment shall be explained to the accused and on his application a copy of the judgment shall be given to him free of charge.

Judgment to be filed with record

120. The original judgment shall be entered on, and if written filed with, the record of proceedings.

CHAPTER 8

OF SENTENCES AND THE CARRYING OUT THEREOF

Provisions as to execution of sentences of imprisonment

121. With regard to sentences of imprisonment, the following provisions shall be followed—

- (a) where the accused is sentenced to imprisonment, the Court passing the sentence shall forthwith forward a warrant to the prison in which he is to be confined and, unless the accused is already confined in such prison, shall forward him in the custody of the police or Religious Enforcement Officer to such prison with the warrant;
- (b) every warrant for the execution of a sentence of imprisonment shall be directed to the officer in charge of the prison or other place in which the prisoner is or is to be confined;
- (c) when the prisoner is to be confined in a prison, the warrant shall be lodged with the officer in charge of the prison;
- (d) every sentence of imprisonment shall take effect from the date on which the same was passed unless the Court passing such sentence otherwise directs.

Provisions as to sentences of fine

122. (1) Where any fine is imposed then, in the absence of any express provision relating to such fine in the law providing for its imposition, the following provisions shall apply:

- (a) in every case of an offence in which the offender is sentenced to pay a fine, the Court passing the sentence may, in its discretion, do all or any of the following things—
 - (i) allow time for the payment of the fine;
 - (ii) direct payment of the fine to be made by instalments;
 - (iii) issue a warrant for the levy of the amount by distress and sale of any property belonging to the offender;

(iv) direct that in default of payment of the fine the offender shall suffer imprisonment for a certain term, which imprisonment shall be in excess of any other imprisonment to which he may be sentenced;

(b) the period for which the Court directs the offender to be imprisoned in default of payment of fine shall not exceed the following scale:

(i) if the offence is punishable with imprisonment—

<i>Where the maximum term of imprisonment—</i>	<i>The period shall not exceed—</i>
does not exceed six months	the maximum term of imprisonment
exceeds six months but does not exceed two years	six months
exceeds two years	one quarter of the maximum term of imprisonment

(ii) if the offence is not punishable with imprisonment—

<i>Where the fine—</i>	<i>The period shall not exceed—</i>
does not exceed two hundred ringgit	one month
exceeds two hundred ringgit but does not exceed five hundred ringgit	two months
exceeds five hundred ringgit	six months;

- (c) the imprisonment which is imposed in default of payment of a fine shall terminate whenever that fine is either paid or levied by process of law;
- (d) if, before the expiration of the time of imprisonment fixed in default of payment of a fine, such a proportion of the fine be paid or levied that the time of imprisonment suffered in default of payment is not less than proportional to the part of the fine still unpaid, the imprisonment shall terminate;
- (e) the fine, or any part thereof which remains unpaid, may be levied at any time within six years after the passing of the sentence, and the death of the offender shall discharge him from the fine.

(2) A warrant for the levy of a fine may be executed at any place in Malaysia, but if it is required to be executed outside the State of Selangor, it shall be indorsed for that purpose by a Judge of the Syariah High Court or by a Judge of the Syariah Subordinate Court.

Suspension of execution in certain cases

123. When an offender has been sentenced to fine only and to imprisonment in default of payment of the fine and the Court issues a warrant under section 122, it may suspend the execution of the sentence of imprisonment and may release the offender on his executing a bond, with sureties as the Court thinks fit, conditioned for his appearance before such Court on the day appointed for the return to such warrant, such day not being more than fifteen days from the time of executing the bond; and in the event of the fine not having been realised the Court may direct the sentence of imprisonment to be carried into execution at once.

Warrant: by whom issuable

124. Every warrant for the execution of any sentence may be issued either by the Judge who passed the sentence or by his successor or other Judge acting in his place.

Sentence of whipping

125. (1) The provisions of this section and section 126 shall be applicable when the accused is sentenced to whipping.

(2) The whipping rod, excluding its holder, shall be of the same type and make either from rattan or small branch of a tree without segment or joint and its length not more than 1.22 meters and its thickness not more than 1.25 centimeters.

(3) The following provisions shall be followed when executing the sentence of whipping, that is—

- (a) before execution of the sentence, the offender shall be examined by a Government Medical Officer to certify that the offender is in a fit state of health to undergo the sentence;
- (b) if the offender is pregnant, the execution shall be postponed until the end of two months after delivery or miscarriage, as the case may be;
- (c) the sentence shall be executed before a Government Medical Officer in such place as the Court may direct or in a place fixed by the State Government for the purpose;
- (d) the person appointed to execute the sentence shall be an “*adil*” and mature person;
- (e) the person shall use the whipping rod with average force without lifting his hand over his head so that the offender’s skin is not cut;
- (f) after inflicting a stroke, he shall lift the rod upward and not pull it;
- (g) whipping may be inflicted on all parts of the body except the face, head, stomach, chest or private parts;
- (h) the offender shall wear clothes according to *Hukum Syarak*;
- (i) if the offender is male the whipping shall be inflicted in a standing position, and if a female, in a sitting position;

- (j) if during the execution of the whipping the Government Medical Officer certifies that the offender can no longer receive the strokes, the whipping shall be postponed until the Medical Officer certifies that the offender is fit to undergo the balance of the sentence.

(4) In the case where the offender is sentenced to whipping only, then he shall be dealt with as if he is sentenced to imprisonment until the sentence is executed.

(5) If the Government Medical Officer certifies that the offender, due to old age, illness or any other reason is unable to undergo the whipping sentence wholly or partly, the case shall be referred to the Court which may order the execution of the sentence in a manner as it thinks reasonable.

Explanation—Old age means the age of fifty years and above.

Time of executing such sentence of whipping

126. (1) When the accused is sentenced to whipping in addition to imprisonment, the whipping shall not be inflicted if an appeal is made and until the sentence is confirmed by the appropriate appeal Court.

(2) The whipping shall be inflicted as soon as practicable and in case of an appeal, as soon as practicable after the receipt of the order of the appropriate appeal Court confirming the sentence.

Commencement of sentence of imprisonment on prisoner already undergoing imprisonment

127. (1) When a person who is undergoing a sentence of imprisonment is sentenced to imprisonment, such imprisonment shall commence either immediately or at the expiration of the imprisonment to which he has been previously sentenced, as the Court passing the sentence may direct.

(2) Nothing in subsection (1) shall be held to excuse any person from any part of the punishment to which he is liable upon his former or subsequent conviction.

Youthful offenders

128. (1) When any youthful offender is convicted before any Court of any offence punishable by fine or imprisonment, such Court shall instead of awarding any term of imprisonment in default of payment of the fine or passing a sentence of imprisonment—

- (a) order such offender to be discharged after due admonition if the Court shall think fit; or
- (b) order such offender to be delivered to his parent or to his guardian or nearest adult relative or to such other person, as the Court shall designate, on such parent, guardian, relative or other person executing a bond with a surety, as the Court may require, that he will be responsible for the good behaviour of the offender for any period not exceeding twelve months or, without requiring any person to enter into any bond, make an order in respect of such offender ordering him to be of good behaviour for any period not exceeding two years and containing any directions to such offender in the nature of the condition referred to in paragraphs 130(a), (b) and (c) which the Court shall think fit to give.

(2) The Court before which a youthful offender is convicted may, in addition to or instead of punishing such offender in the manner provided in this section, inflict on his parent or guardian a fine not exceeding two hundred ringgit in any case in which such Court, after summary enquiry, is satisfied that such parent or guardian has, by neglecting to take proper care or otherwise, conduced to the misconduct of such offender:

Provided that no parent or guardian shall be fined without his having had an opportunity of being heard and, if he desires it, of adducing evidence in his defence.

First offenders

129. (1) When any person not being a youthful offender has been convicted of any offence punishable with imprisonment before any Court, if it appears to such Court that regard being had to the character, antecedents, age, health or mental condition of the offender or to the trivial nature of the offence or to any extenuating

circumstances under which the offence was committed it is expedient that the offender be released on probation of good conduct, the Court may, instead of sentencing him at once to any punishment, direct that he be released on his entering into a bond with sureties and during such period as the Court may direct to appear and receive judgment if and when called upon and in the meantime be of good behaviour.

(2) If a Court having power to deal with the offender in respect of his original offence is satisfied that the offender has failed to observe any of the conditions of his bond, it may issue a warrant for his apprehension.

(3) Any offender when apprehended on any such warrant shall, if not forthwith brought before the Court having power to sentence him, be brought before a Judge, and such Judge may either remand him by warrant until the time at which he is required by his bond to appear for judgment or until the sitting of a Court having power to deal with his original offence, or may admit him to bail with a sufficient surety conditioned on his appearing for judgment.

(4) The offender, when so remanded, may be committed to prison and the warrant of remand shall order that he be brought before the Court before which he was bound to appear for judgment or to answer as to his conduct since his release.

Conditions of bonds

130. When any person is required by any Court to execute a bond with sureties, and in such bond the person executing it binds himself to keep the peace or binds himself to be of good behaviour, the Court may require that there be included in such bond one or more of the following conditions, namely—

- (a) a condition that such person shall remain under the supervision of some other person named in the bond during such period as may be therein specified;
- (b) such conditions for securing such supervision as the Court may think it desirable to impose;

- (c) such conditions with respect to residence, employment, associations, abstention from intoxicating liquors or drugs or with respect to any other matter as the Court may think it desirable to impose.

Return of warrant

131. When a sentence has been fully executed, the officer executing it shall return the warrant to the Court from which it was issued with an endorsement under his hand certifying the manner in which the sentence has been executed.

CHAPTER 9

OF SUSPENSIONS, REMISSIONS AND COMMUTATIONS OF SENTENCES

Power to suspend or remit sentences

132. (1) When any person has been sentenced for an offence, the His Royal Highness the Sultan on the advice of the Mufti may at any time, without conditions, or with such conditions which the person sentenced accepts, suspend or remit the whole or any part of the sentence.

(2) Whenever an application is made to His Royal Highness the Sultan for the suspension or remission of a sentence, His Royal Highness the Sultan may require the convicting Judge to state his opinion as to whether the application should be granted or refused and such Judge shall state his opinion accordingly.

(3) If any condition on which a sentence has been suspended or remitted is, in the opinion of His Royal Highness the Sultan, not fulfilled, His Royal Highness the Sultan may cancel such suspension or remission; whereupon the person in whose favour the sentence has been suspended or remitted may, if at large, be arrested by any police officer or Religious Enforcement Officer without warrant and remanded by a Judge to undergo the unexpired portion of the sentence.

Power to commute punishment

133. His Royal Highness the Sultan on the advice of the Mufti may, without the consent of the person sentenced, commute any one of the following sentences for any other mentioned after it, namely—

- (a) whipping;
- (b) imprisonment; or
- (c) fine.

CHAPTER 10**OF PREVIOUS ACQUITTALS OR CONVICTIONS****Person once convicted or acquitted not to be tried again for same offence**

134. (1) A person who has been tried by a Court of competent jurisdiction for an offence and convicted or acquitted of such offence shall not, while such conviction or acquittal remains in force, be liable to be tried again for the same offence nor on the same facts for any other offence for which a different charge from the one made against him might have been made under section 91 or for which he might have been convicted under section 92.

(2) A person acquitted or convicted of any offence may afterwards be tried for any distinct offence for which a separate charge might have been made against him on the former trial under subsection 90 (1).

(3) A person convicted of any offence constituted by any act causing consequences which, together with such act, constituted a different offence from that of which he was convicted, may be afterwards tried for such last-mentioned offence, if the consequences had not happened or were not known to the Court to have happened at the time when he was convicted.

(4) A person acquitted or convicted of any offence constituted by any acts may, notwithstanding such acquittal or conviction, be subsequently charged with and tried for any other offence constituted by the same acts which he may have committed, if the Court by

which he was first tried was not competent to try the offence with which he is subsequently charged.

(5) The dismissal of a complaint, or the discharge of the accused, is not an acquittal for the purposes of this section.

Plea of previous acquittal or conviction

135. (1) The plea of a previous acquittal or conviction may be pleaded either orally or in writing to the effect that the accused by virtue of section 134 is not liable to be tried.

(2) Such plea may be pleaded together with any other plea, but the issue raised by such plea shall be tried and disposed of before the issues raised by the other pleas are tried.

PART VI

OF APPEAL AND REVISION

CHAPTER 1

OF APPEALS TO THE SYARIAH HIGH COURT

When plea of guilty limits right of appeal

136. When an accused person has pleaded guilty and been convicted by a Judge on such plea, there shall be no appeal except as to the extent or legality of the sentence.

Appeal against acquittal

137. When an accused person has been acquitted by a Judge, there shall be no appeal except by, or with the sanction in writing of, the Chief Syariah Prosecutor.

Procedure for appeal

138. (1) Subject to sections 136 and 137, any person who is dissatisfied with any judgment, sentence or order pronounced by any Syariah Subordinate Court in a criminal case or matter to which he is a party, may prefer an appeal to the Syariah High

Court against such judgment, sentence or order in respect of any error in law or in fact or on the ground of the alleged excessive severity or of the alleged inadequacy of any sentence, by lodging, within fourteen days from time of such judgment, sentence or order being passed or made, with the Assistant Registrar of such Syariah Subordinate Court a notice of appeal in five copies addressed to the Syariah High Court.

(2) Every notice of appeal shall contain an address at which any notices or documents connected with the appeal may be served upon the appellant or upon his *Peguam Syarie*.

(3) When a notice of appeal has been lodged, the Court appealed from shall make a signed copy of the grounds of decision in the case and cause the ground of decision to be served upon the appellant or his *Peguam Syarie* by leaving that copy at the address mentioned in the notice of appeal or by posting it by registered post addressed to the appellant at the said address.

(4) Within ten days after the copy of the grounds of decision has been served pursuant to subsection (3), the appellant shall lodge with the Assistant Registrar of the Syariah Subordinate Court at which the trial was held a petition of appeal in five copies addressed to the Syariah High Court.

(5) If the appellant within the period provided in subsection (1) for lodging his notice of appeal has applied for a copy of the notes of the evidence recorded by the Judge at his trial, he shall lodge his petition of appeal as provided in subsection (4)—

- (a) within the period provided by such subsection; or
- (b) within a period of ten days from the date when a notice is left at his address for service specified in subsection (2) that a copy of the notes of evidence can be had free, of whichever period shall be the longer.

(6) Every petition of appeal shall state shortly the substance of the judgment appealed against, and shall contain definite particulars of the points of law or of fact in regard to which the Court appealed from is alleged to have erred.

(7) If the appellant is in prison, he shall be deemed to have complied with the requirements of this section if he gives to the officer in charge of the prison either orally or in writing notice of appeal and the particulars required to be included in the petition of appeal within the time prescribed by this section and pays the prescribed appeal fee.

(8) The officer in charge of the prison shall forthwith forward such notice and petition or the purport thereof to the Assistant Registrar of the Syariah Subordinate Court at which the trial was held.

(9) If a petition of appeal is not lodged within the time prescribed by this section, the appeal shall be deemed to have been withdrawn and the trial Court shall enforce its sentence or order if any stay of execution has been granted, but nothing herein contained shall be deemed to limit or restrict the power conferred upon the Judge by section 140.

Transmission of appeal record

139. When the appellant has complied with section 138, the Court appealed from shall transmit to the Syariah High Court and to the Chief Syariah Prosecutor and to the appellant or his *Peguam Syarie* a signed copy of the record of the proceedings and of the grounds of the decision together with a copy of the notice and of the petition of appeal.

Appeal specially allowed in certain cases

140. The Judge of the Syariah High Court may, on the application of any person desirous of appealing who may be debarred from so doing upon the ground of his not having observed some formality or some requirement of this Enactment, permit an appeal upon such terms and with such directions to the Syariah Subordinate Court and to the parties as such Judge shall consider desirable, in order that substantial justice may be done in the matter, and may, for the purpose, enlarge any period of time prescribed by subsection 138(1) or (4).

Stay of execution pending appeal

141. Except in the case of sentence of whipping, the execution of which shall be stayed pending appeal, no appeal shall operate as a stay of execution, but the Court appealed from or the Syariah High Court may stay execution on any judgment, order, conviction or sentence pending appeal, on such terms as to security for the payment of any money or the performance or non-performance of any act or the suffering of any punishment ordered by or in such judgment, order, conviction or sentence as to the Court appealed from or the Syariah High Court may seem reasonable.

Setting down appeals on list

142. (1) On receipt of the documents mentioned in section 139, the Registrar of the Syariah High Court shall number the appeal and enter it on the list of appeals to be heard and give notice to the parties that the appeal has been so entered.

(2) As soon as such date has been fixed, the Registrar shall give to the parties notice of the date of hearing of the appeal.

(3) In any case the Judge of the Syariah High Court may, of his own motion or on the application of a party concerned and with reasonable notice to the parties, accelerate or postpone the hearing of an appeal.

Procedure at hearing

143. (1) When the appeal comes on for hearing, the appellant shall be first heard in support of the appeal, the respondent shall be heard against it, and the appellant shall be entitled to reply.

(2) If the appellant does not appear to support his appeal, the Court may consider his appeal and may make such order thereon as it thinks fit:

Provided that the Court may refuse to consider the appeal or to make any such order in the case of an appellant who is out of the jurisdiction or who does not appear personally before the Court in pursuance of a condition upon which he was admitted to bail, except on such terms as it thinks fit to impose.

Non-appearance of respondent

144. If, at the hearing of the appeal, the respondent is not present, the Court shall not make any order in the matter of the appeal adverse to or to the prejudice of the respondent, but shall adjourn the hearing of the appeal to a future day for his appearance, and shall issue the requisite notice to him for service through the Registrar.

Arrest of respondent in certain cases

145. When an appeal is presented against an acquittal, the Judge of the Syariah High Court may issue a warrant directing that the accused be arrested and brought before him, and may admit him to bail pending the disposal of the appeal.

Decision on appeal

146. At the hearing of the appeal the Syariah High Court may, if it considers there is no sufficient ground for interfering, dismiss the appeal or may —

- (a) in an appeal from an order of acquittal, reverse such order and direct that the accused be re-tried, or find him guilty and pass sentence on him according to law;
- (b) in an appeal from a conviction or in an appeal as to sentence—
 - (i) reverse the finding and sentence and acquit or discharge the accused, or order him to be retried; or
 - (ii) alter the finding, maintaining the sentence, or with or without altering the finding, reduce or enhance the sentence or alter the nature of the sentence;
- (c) in an appeal from any other order, alter or reverse such order.

Order to take further evidence

147. (1) In dealing with any appeal under this Chapter, the Syariah High Court, if it thinks additional evidence to be necessary, may either take such evidence itself or direct it to be taken by the Syariah Subordinate Court.

(2) When the additional evidence is taken by the Syariah Subordinate Court, it shall certify such evidence to the Syariah High Court which shall thereupon, as soon as may be, proceed to dispose of the appeal.

(3) Unless the Syariah High Court otherwise directs, the accused or his *Peguam Syarie* shall be present when the additional evidence is taken.

Judgment

148. At the end of the hearing of the appeal, the Syariah High Court shall, either at once or later on a date appointed for the purposes of which notice shall be given to the parties, deliver judgment in open Court.

Certificate and consequence of judgment

149. (1) Whenever a case is decided on appeal by the Syariah High Court under this Chapter, it shall certify its judgment or order to the Court by which the finding, sentence or order appealed against was recorded or passed.

(2) Whenever an appeal is not dismissed, such certificate shall state the grounds upon which the appeal was allowed or the decision of the Syariah Subordinate Court was varied.

(3) The Court to which the Syariah High Court certifies its judgment or order shall thereupon make such orders as are conformable to the judgment or order of the Syariah High Court and, if necessary, the record shall be amended in accordance therewith.

Death of parties to appeal

150. Every appeal under section 137 shall finally abate on the death of the accused, and every other appeal under this Chapter shall finally abate on the death of the appellant.

Costs

151. (1) Subject to the following subsections, in all proceedings under this Chapter and Chapter 3, the Syariah High Court shall have power to award such costs as it may deem fit to be paid by the complainant to the accused or by the accused to the complainant:

Provided that no cost whatsoever shall be awarded in any proceedings brought against an order of acquittal.

(2) Such costs shall be assessed by the Syariah High Court at the time when it gives its decision.

(3) No costs shall in any case be awarded either against or in favour of the Prosecutor.

CHAPTER 2**OF APPEAL TO THE SYARIAH APPEAL COURT****Jurisdiction of the Syariah Appeal Court**

152. (1) The Syariah Appeal Court shall have jurisdiction to hear and determine any appeal by any person convicted or otherwise found guilty or by the Chief Syariah Prosecutor against any decision made by the Syariah High Court in the exercise of its original criminal jurisdiction subject to this Enactment or any other written law regulating the terms and conditions upon which criminal appeals may be brought.

(2) Where an accused person has pleaded guilty and been convicted on the plea, there shall be no appeal except as to the extend or legality of the sentence.

(3) Notice of any appeal by the Chief Syariah Prosecutor shall be given by, or with the consent in writing of, that officer only.

(4) An appeal may lie on a question of fact or a question of law or a question of mixed fact and law.

(5) The Syariah Appeal Court shall also have jurisdiction to hear and determine matters brought before it in accordance with section 166 or 167.

Notice of appeal

153. (1) Every appeal shall be by notice in writing which shall be filed with the Registrar of the Syariah High Court, at the place where the decision appealed against was given, within fourteen days after the date of the decision.

(2) Every notice of appeal shall state shortly the substance of the judgment appealed against, shall contain an address at which any notices or documents connected with the appeal may be served upon the appellant or upon his *Peguam Syarie*, and, except where the notice of appeal is given orally under section 156, shall be signed by the appellant or his *Peguam Syarie*.

Records of proceedings

154. (1) When a notice of appeal has been filed, the Judge by whom the decision was given shall, if he has not written his judgment, record in writing the grounds of his decision, and the written judgment or grounds of decision shall form part of the record of the proceedings.

(2) As soon as possible after notice of appeal has been filed, the Registrar shall cause to be served on the appellant or his *Peguam Syarie* a copy of such record of the proceedings.

Petition of appeal

155. (1) Within ten days after the date of service of the record referred to in subsection 154(2), the appellant shall file with the Registrar of the Syariah High Court a petition of appeal and five copies thereof addressed to the Syariah Appeal Court.

(2) Every petition of appeal shall be signed by the appellant or his *Peguam Syarie* and shall contain particulars of the matters of law or of fact in regard to which the trial Court is alleged to have erred, and, except by leave of the Syariah Appeal Court, the appellant shall not be permitted on the hearing of the appeal to rely on any ground of appeal other than those set forth in the petition.

(3) If a petition is not filed within the time prescribed by this section, the appeal shall be deemed to have been withdrawn, but nothing in this subsection shall be deemed to limit or restrict the powers of extending time conferred upon the Syariah Appeal Court by section 158.

Procedure where appellant in prison

156. (1) If the appellant is in prison, he shall be deemed to have complied with the requirements of sections 153 and 155 if he gives to the officer in charge of the prison either orally or in writing notice of appeal and the particulars required to be included in the petition of appeal within the times prescribed by those sections.

(2) The prison officer shall forthwith forward the notice and petition or the purport thereof to the Registrar of the Syariah High Court at the place where the decision appealed against was given.

Transmission of records to Syariah Appeal Court

157. (1) When an appellant has complied with sections 153 and 155, the Registrar of the Syariah High Court shall forthwith transmit to the Syariah Appeal Court four copies of the record of the proceedings of the case, together with four copies of the notice of appeal and of the petition of appeal.

(2) The Registrar of the Syariah High Court shall also furnish the respondent or his *Peguam Syarie* with a copy of the record of the proceedings of the case and a copy of the notice of appeal and of the petition of appeal.

Appeals out of time and formal defects

158. The Syariah Appeal Court may in its discretion, on the application of any person desirous of appealing who may be debarred from so doing by reason of his not having observed some formality or some requirement of this Enactment, permit an appeal upon such terms and with such directions as it may consider desirable in order that substantial justice may be done in the matter, and may, for the purpose, enlarge any period of time prescribed by section 153 or 155.

On appeal against acquittal, accused may be arrested

159. Where an appeal is presented against an acquittal, the Syariah Appeal Court may issue a warrant directing the accused to be arrested and brought before it and may remand him to prison pending the disposal of the appeal or admit him to bail.

Appeal not to operate as stay of execution

160. (1) Except in the cases mentioned in subsection (3) and section 159, no appeal shall operate as a stay of execution but the trial Court or the Syariah Appeal Court may stay execution of any judgment, order, conviction, or sentence pending appeal on such terms as to security for the payment of any money or the performance or non-performance of any act or the suffering of any punishment ordered by or in the judgment, order, conviction, or sentence as to the Court may seem reasonable.

(2) If the appellant is ultimately sentenced to imprisonment, the time during which the execution of the sentence was stayed shall be excluded in computing the term of his sentence unless the Syariah Appeal Court otherwise orders.

(3) In the case of a conviction involving sentence of whipping—

(a) the sentence shall not in any case be executed until after the expiration of the time within which notice of appeal may be given under section 153, or any extension under section 158; and

(b) if notice is so given the sentence shall not be executed until after the determination of the appeal.

Notice of time and place of hearing

161. The Syariah Appeal Court shall cause notice of the time and place for the hearing of the appeal to be given to the parties thereto.

Powers of Syariah Appeal Court

162. (1) At the hearing of an appeal, the Syariah Appeal Court shall hear the appellant or his *Peguan Syarie* if he appears and,

if it thinks fit, the respondent or his *Peguam Syarie*, if he appears, and may hear the appellant or his *Peguam Syarie* in reply and the Syariah Appeal Court may thereupon confirm, reverse or vary the decision of the trial Court, or may order a retrial or may remit the matter with the opinion of the Syariah Appeal Court thereon to the trial Court, or may make such other order in the matter as to it may seem just, and may by that order exercise any power which the trial Court might have exercised.

(2) At the hearing of an appeal, the Syariah Appeal Court may, if it thinks that a different sentence should have been passed, quash the sentence passed by the trial Court and pass such other sentence warranted in law, whether more or less severe, in substitution therefor as it thinks ought to have been passed.

Additional evidence

163. (1) In dealing with any appeal in a criminal case, the Syariah Appeal Court may, if it thinks additional evidence to be necessary, either take such evidence itself or direct it to be taken by the trial Court.

(2) When the additional evidence is taken by the trial Court, it shall certify the evidence, with a statement of its opinion on the case considered with regard to the additional evidence, to the Syariah Appeal Court, and the Court shall thereupon proceed to dispose of the appeal.

(3) The parties to the appeal shall be present when additional evidence is taken.

(4) In dealing with any appeal in a criminal case, the Syariah Appeal Court may also, if it thinks fit, call for and receive from the trial Court a report of any matter connected with the trial.

Judgment

164. (1) At the end of the hearing of any appeal, the Syariah Appeal Court shall, either at once or later on a date appointed for the purpose of which notice shall be given to the parties, deliver judgment in open Court.

(2) In criminal appeals and matters the Syariah Appeal Court shall ordinarily give only one judgment which may be pronounced by the Chairman or by such other member of the Syariah Appeal Court as the Chairman may direct but separate judgments shall be delivered if the Chairman so determines.

(3) The judgment of any member of the Syariah Appeal Court who is absent may be read by any other Judge.

Judgment or order to be certified to trial Court

165. (1) Whenever a criminal case is decided on appeal, the Syariah Appeal Court shall certify its judgment or order to the trial Court.

(2) The trial Court shall thereupon make such orders as are conformable to the judgment or order of the Syariah Appeal Court and, if necessary, the record shall be amended in accordance therewith.

(3) Upon the withdrawal or discontinuance of any appeal, the Chief Registrar of the Syariah Appeal Court shall notify the trial Court accordingly and, if any stay of execution has been granted, the sentence or order of the trial Court shall forthwith be enforced, but nothing in this subsection shall be deemed to limit or restrict the power of extending time conferred upon the Syariah Appeal Court by section 158.

Point reserved on trial for Syariah Appeal Court

166. (1) When any person has, in a trial before the Syariah High Court in the exercise of its original criminal jurisdiction, been convicted of an offence, the Judge may, if he thinks fit, reserve for the decision of the Syariah Appeal Court any question of law which has arisen in the course of the trial of that person and the determination of which would affect the event of the trial.

(2) The person so convicted shall thereupon be remanded to prison or, if the Judge thinks fit, be admitted to bail.

(3) The Syariah Appeal Court shall review the case, or such part of it as may be necessary, and finally determine the question, and thereupon may alter the sentence passed and pass such sentence or give or make such judgment or order as the Syariah Appeal Court thinks fit.

References to Syariah Appeal Court on appeal from a Syariah Subordinate Court

167. (1) When an appeal from a decision of a Syariah Subordinate Court in a criminal matter has been determined by the Syariah High Court, the Syariah Appeal Court may, on the application of any party, grant leave for the determination by itself of any question of law of public interest which has arisen in the course of the appeal and the determination of which by the Syariah High Court has affected the event of the appeal.

(2) An application for leave under this section shall be made within one month or such longer time as the Syariah Appeal Court may permit of the determination of the appeal to which it relates; and in the case of an application by the Chief Syariah Prosecutor, shall be made by or with the consent in writing of that officer only.

(3) When leave has been granted by the Syariah Appeal Court under this section, the Syariah High Court may make such orders as it may see fit for the arrest, custody or release on bail of any party to the appeal and the Registrar of the Syariah High Court shall forward the record of the proceedings in the Syariah High Court to the Chief Registrar of the Syariah Appeal Court who shall thereupon appoint and notify the parties to the appeal the time and place for the hearing of the matter.

(4) When leave has been granted by the Syariah Appeal Court, it shall hear and determine the question allowed to be referred for its determination and make such orders as the Syariah High Court might have made as it may consider just for the disposal of the appeal.

(5) For the purpose of this section but without prejudice to the generality of its provisions—

- (a) any question of law in respect of which there is a conflict of judicial authority shall be deemed to be a question of public interest; and
- (b) the exercise by the Syariah High Court of any power of revision under this Enactment shall be deemed to be an appeal from a decision of a Syariah Subordinate Court.

CHAPTER 3**OF REVISION****Power to revise**

168. (1) Where any Judge of the Syariah Subordinate Court after delivering his decision is of the opinion that his decision is in error, he may refer his decision to the Syariah High Court for revision; and any Judge of the Syariah High Court may similarly do so, to the Syariah Appeal Court.

(2) Notwithstanding subsection (1), the Syariah High Court may call for and examine the records of any proceedings before a Syariah Subordinate Court for the purpose of satisfying itself as to the correctness, legality or propriety of any finding, sentence or order recorded or passed and as to any regularity of any proceedings of such Court; and the Syariah Appeal Court shall likewise have such revisionary jurisdiction in respect of any proceedings or matter before a Syariah High Court.

Power to order further inquiry

169. On examining any record under section 168, the Court exercising such revisionary jurisdiction may direct the relevant Court to make, and that Court shall make, such further enquiry as may be directed.

Power on revision

170. (1) Where in the exercise of its revisionary jurisdiction, the Court called for the record of the proceedings or such record is referred to it, the Court may exercise any of the powers conferred by sections 141, 145, 146 and 147.

(2) No order under this section shall be made to the prejudice of the accused unless he has had an opportunity of being heard, either personally or by *Peguan Syarie*, in his own defence.

(3) Nothing in this section shall be deemed to authorize the Court exercising any revisionary jurisdiction to convert a finding of acquittal into one of conviction.

Hearing of parties on revision

171. No party has any right to be heard, either personally or by *Peguan Syarie*, before any Court in the exercise its revisionary jurisdiction but the Court may, if it thinks fit, hear any party either personally or by his *Peguan Syarie*.

Orders on revision

172. When a case is revised under this Chapter, the Court making such revision shall certify its decision or order to the Court by which the finding, sentence or order revised was recorded or passed stating, where such finding, sentence or order has been varied, the grounds for such variation; and the Court to which the decision or order is so certified shall thereupon make such orders as are conformable to the decision so certified and, if necessary, the record shall be amended in accordance therewith.

CHAPTER 4**PROCEEDINGS IN CASES OF CERTAIN OFFENCES AFFECTING
THE ADMINISTRATION OF JUSTICE****Procedure as to offences in Court**

173. When any such offence as is described in sections 211, 212, 213, 214, 215 or 216 is committed in the view or presence of any Court, the Court may cause the offender to be detained in custody and at any time before the rising of the Court on the same day may, if it thinks fit, take cognizance of the offence and sentence the offender to a fine not exceeding five hundred ringgit or to imprisonment for a term which may extend to six months or to both.

Record of facts constituting the offence

174. (1) In every such case the Court shall record the facts constituting the offence, with the statement, if any, made by the offender as well as the finding and sentence.

(2) If the offence is an offence punishable under section 217, the record must show the nature and stage of the judicial proceedings

in which the Court interrupted or insulted was sitting, and the nature of the interruption or insult.

Alternative procedure

175. If the Court, in any case, considers that a person accused of any of the offences referred to in section 173 and committed in its view or presence may be better dealt with by ordinary process of law, such Court, after recording the facts constituting the offence and the statement of the accused, may direct the accused to be prosecuted, and may require security to be given for the appearance of such accused person before a Judge or, if sufficient security is not given, may forward such person under custody to another Judge for trial.

Power to remit punishment

176. When any Court has, under section 173, adjudged an offender to punishment for refusing or omitting to do anything which he was lawfully required to do or for any intentional interruption or insult, the Court may, in its discretion, discharge the offender or remit the punishment on his submission to the order or requisition of such Court or an apology being made to its satisfaction.

Refusal to give evidence

177. If any witness before a Court refuses to give evidence or answer such questions as are put to him or to produce any document in his possession or power which the Court requires him to produce, and does not offer any reasonable excuse for such refusal, such Court may, for reasons to be recorded in writing, sentence him to imprisonment for any term not exceeding seven days, unless in the meantime such person consents to give evidence or to be examined and to answer such question or to produce the document; but if his persisting in his refusal, he may be dealt with according to the section 173 or section 175 notwithstanding any sentence he may have undergone under this section.

Appeal

178. (1) All sentences passed under this Chapter shall be appealable to the Syariah High Court, in the case of sentences passed by the

Syariah Subordinate Court, and to the Syariah Appeal Court, in the case of sentences passed by the Syariah High Court.

(2) Chapter 1 shall, so far as they are applicable, apply to appeals under this section and the appellate Court may alter or reverse the finding or reduce, alter or reverse the sentence appealed against.

(3) Chapter 2 shall also apply to all proceedings by a Judge under this Chapter.

Judge not to try certain offences committed before himself

179. Except as provided in sections 173 and 178, no Judge shall try any person for any offence when such offence is committed before himself or in contempt of his authority, or with his knowledge in the course of a judicial proceedings.

PART VII

SUPPLEMENTARY PROVISIONS

CHAPTER 1

PERSONS OF UNSOUND MIND

Procedure where accused is suspected to be of unsound mind

180. (1) When a Judge holding or enquiry of a trial has reason to suspect that the accused person is of unsound mind and consequently incapable of making his defence, he shall in the first instance investigate the fact of such unsoundness.

(2) At such investigation it shall not be necessary for the accused person to be present and the Judge may receive as evidence a certificate in writing signed by a Government Medical Officer to the effect that such accused person is in his opinion of unsound mind or is a proper person to be detained for observation in a mental hospital, or if he sees fit such Judge may take oral evidence from a Government Medical Officer on the state of mind of such accused person.

(3) If the Judge is not satisfied that such person is capable of making his defence, such Judge may postpone the inquiry or trial and shall remand such person for a period not exceeding one month to be detained for observation in any mental hospital in Malaysia.

(4) The Medical Superintendent of the mental hospital shall keep such person under observation during the period of his remand and, before the expiry of such period—

- (a) he shall certify under his hand to the Court his opinion as to the state of mind of such person; or
- (b) if he is unable within the period to form any definite conclusion, he shall so certify to the Court and shall ask for a further remand which may extend to a period of two months.

(5) The Syariah Prosecutor may at any stage of any proceedings prior to the trial, order that any accused person whom he suspects to be of unsound mind be sent to a mental hospital for observation for a period not exceeding one month; and the Medical Superintendent of such mental hospital shall keep such person under observation during such period and before the expiry of such period shall certify under his hand to the Syariah Prosecutor his opinion as to the state of mind of such person; and if the Medical Superintendent is unable within such period to form any definite conclusion, he shall so certify to the Syariah Prosecutor and the Syariah Prosecutor may order such person to be detained in such mental hospital for a further period not exceeding two months.

(6) The Medical Superintendent of a mental hospital may, notwithstanding anything in the Mental Disorders Ordinance 1952 [*Ord.31/52*], detain any accused person in respect of whom an order has been made under subsection (5) for a period not exceeding the period specified in such order.

(7) If the Medical Superintendent certifies that the accused person is of sound mind and capable of making his defence, the Judge shall proceed with the trial.

(8) If the Medical Superintendent certifies that the accused person is of unsound mind and incapable of making his defence, the Court

shall, if satisfied of the fact, find accordingly and thereupon the trial shall be postponed.

(9) The certificate of the Medical Superintendent shall be receivable as evidence under this section.

(10) If the accused person is certified to be of unsound mind and incapable of making his defence, it shall not be necessary for him to be present in Court during the proceedings under this section and the Court may order his discharge or acquittal.

(11) In this section, the words “mental hospital” means a mental hospital established or maintained under Mental Disorders Ordinance 1952 [*Ord. 31/52*].

CHAPTER 2

OF PROSECUTION

Chief Syariah Prosecutor

181. The Chief Syariah Prosecutor shall have the control and direction of all criminal prosecutions and proceedings under this Enactment.

Chief Syariah Prosecutor to appear personally

182. In any appeal the Chief Syariah Prosecutor shall appear personally or be represented by the Syariah Prosecutor.

Prosecution

183. (1) Any prosecution before the Syariah High Court shall be conducted by the Chief Syariah Prosecutor or a Syariah Prosecutor.

(2) Prosecution before the Syariah Subordinate Court may be conducted by—

- (a) the Chief Syariah Prosecutor or a Syariah Prosecutor;
- (b) a Religious Enforcement Officer authorized in writing by the Chief Syariah Prosecutor to act on his behalf; or
- (c) a complainant as permitted by the Court.

Employment of *Peguam Syarie*

184. (1) With the approval of the Majlis, a *Peguam Syarie* may be appointed by the Chief Syariah Prosecutor to conduct any prosecution, or to appear on any appeal on behalf of the Chief Syariah Prosecutor.

(2) A *Peguam Syarie* appointed under subsection (1) shall be paid out of public funds such remuneration as may be sanctioned by the Majlis, and while conducting such prosecution or appeal the *Peguam Syarie* shall be deemed to be a public servant.

CHAPTER 3**OF BAIL****When person may be released on bail**

185. When any person is arrested or detained without warrant by a Religious Enforcement Officer or police officer or appears or is brought before a Court and is prepared at any time while in the custody of such officer or at any stage of the proceedings before such Court to give bail, such person shall be released on bail by a Religious Enforcement Officer or police officer in charge of a police station or by any police officer not below the rank of Inspector or by such Court.

Amount of bond

186. (1) The amount of every bond executed under this Chapter shall be fixed with due regard to the circumstances of the case as being sufficient to secure the attendance of the person arrested, but shall not be excessive.

(2) The Syariah High Court may, in any case, whether there be an appeal on conviction or not, direct that any person be admitted to bail or that the bail required by a Religious Enforcement Officer or police officer or Syariah Subordinate Court be reduced or increased.

Bond to be executed

187. Before any person is released on bail, a bond for such sum of money as the Religious Enforcement Officer or police officer

or Court, as the case may be, thinks sufficient shall be executed by one or more sufficient sureties, conditioned that such person shall attend at the time and place mentioned in the bond, and shall continue so to attend until otherwise directed by the Religious Enforcement Officer or police officer or Court, as the case may be.

When person to be released

188. (1) As soon as the bond has been executed, the person shall be released and if he is in prison, the Court admitting him to bail shall issue an order of release to the officer in charge of the prison, and such officer, on receipt of the order, shall release him.

(2) Nothing in this section or section 185 shall be deemed to require the release of any person liable to be detained for some matter other than that in respect of which the bond was executed.

When warrant of arrest may be issued against person bailed

189. If, through mistake, fraud or otherwise, insufficient sureties have been accepted, or if they afterwards become insufficient, the Court admitting him to bail may issue a warrant of arrest directing that the person released on bail be brought before it, and may order him to find sufficient sureties, and on his failing so to do may commit him to prison.

Sureties may apply to have bond discharged

190. (1) Any sureties for the attendance and appearance of a person released on bail may at any time apply to a Judge to discharge the bond either wholly or in so far as it relates to the applicants.

(2) On such application being made, the Judge shall issue his warrant of arrest directing that the person so released be brought before him.

(3) On the appearance of such person pursuant to the warrant or on his voluntary surrender, the Judge shall direct the bond to be discharged, either wholly or in so far as it relates to the applicants,

and shall call upon such person to find other sufficient sureties, and if he fails to do so may commit him to prison.

(4) A surety may at any time arrest the person for whose attendance and appearance he is a surety and forthwith bring him before a Judge, who shall thereupon discharge such surety's bond and shall call upon such person to find other sufficient surety, and if he fails to do so shall commit him to prison.

Appeal

191. Any person aggrieved by any order or refusal of any Syariah Subordinate Court made under this Chapter may appeal to the Syariah High Court, and to the Syariah Appeal Court in the case of an order made by or a refusal of the Syariah High Court.

CHAPTER 4

SPECIAL PROVISIONS RELATING TO EVIDENCE

Procedure when person able to give material evidence is dangerously ill

192. (1) Whenever it appears to a Judge that any person able to give material evidence either for the prosecution or defence in relation to a seizable offence, is so dangerously ill that it is not practicable to take his evidence according to the usual course of law, the Judge may take the deposition of such person provided such reasonable notice as the case admits has been given to the Prosecutor and the accused of the intention to take it and of the time and place at which the Judge intends to take it.

(2) If the accused is in custody, a Judge may order the officer in charge of the prison to convey him to the place at the time notified and that officer shall convey him accordingly.

(3) When it is proved at the trial of the accused for any offence to which such deposition relates that the deponent is dead or that for any sufficient cause his attendance cannot be procured, the deposition may be read either for or against the accused, notwithstanding his absence when it was taken, if it be certified under the hand of the Judge who took it and the contrary be not proved, or if it be shown by extrinsic evidence that the deponent

was at the time of his examination dangerously ill as mentioned in subsection (1) and that the deposition was duly taken at the place and time notified and that reasonable notice of the intention to take it was given to the person against whom it is tendered in evidence, so that he or his *Peguam Syarie* might have been present and might have had, if he had chosen to be present, full opportunity of cross-examination.

Where person bound to give evidence intends to leave Malaysia

193. Whenever it is proved to the satisfaction of a Judge that any witness bound to give evidence upon the trial of any seizable offence intends to leave Malaysia and that the ends of justice would be probably defeated if such person were not present at the trial to give evidence, he may, upon the application of the Chief Syariah Prosecutor or accused and upon due provision being made for his maintenance and for compensating him for his detention and loss of time, commit such person to the civil prison until the trial or until he shall give satisfactory security that he will give evidence at the trial.

Reports of certain persons

194. (1) Any document purporting to be a report under the hand of any of the persons mentioned in subsection (2) upon any person, matter or thing examined or analysed by him or any document purporting to be a report under the hand of the Registrar of Criminals upon any matter or thing relating to finger impressions submitted to him for report may be given in evidence in any trial or other proceedings under this Enactment unless such person or Registrar shall be required to attend as a witness—

(a) by the Court; or

(b) by the accused, in which case the accused shall give notice to the Prosecutor not less than three clear days before the commencement of the trial:

Provided that in any case in which a Syariah Prosecutor intends to give in evidence any such report, he shall deliver a copy thereof to the accused not less than ten clear days before the commencement of a trial.

(2) The following are persons to whom the provisions of this section apply:

- (a) officers of the Institute for Medical Research;
- (b) Government Medical Officers;
- (c) chemists in the employment of the Government of Malaysia;
- (d) any person appointed by the Minister by notification in the *Gazette* to be a Document Examiner;
- (e) Inspector of Weight and Measures appointed as such under any written law relating to weights and measures in force in Malaysia; and
- (f) any person or class of persons to whom His Royal Highness the Sultan by notification in the *Gazette* declares that the provisions of this section shall apply.

(3) The person referred to in subsection (2) and the Registrar of Criminals are by this Enactment bound to state the truth in reports made under their hands.

How previous conviction or acquittal may be proved

195. (1) In any trial or other proceedings under this Enactment, a previous conviction or acquittal may be proved in addition to any other mode provided by any law for the time being in force—

- (a) by an extract of the sentence or order certified under the hand of the officer having the custody of the records of the Court in any State in Malaysia in which such conviction or acquittal was decided; or
- (b) in the case of a conviction, either by a certificate signed by the officer in charge of the prison in Malaysia in which the punishment or any part thereof was inflicted, or by production of the warrant of commitment under which the punishment was suffered,

together with, in each of such cases, evidence as to the identity of the accused person with the person so convicted or acquitted.

(2) In case the officer in charge of any prison shall state in any certificate signed by him that the finger prints which appear on such certificate are those of the persons to whom the certificate relates, such certificate shall be evidence of the fact so stated.

(3) Every Court shall presume to be genuine every document purporting to be a certificate of conviction and purporting to be signed by the officer in charge of any prison in Malaysia, and shall also presume that the officer by whom such document purports to be signed was when he signed it the officer in charge of the prison mentioned in such document.

Record of evidence in absence of accused

196. (1) If it be proved that an accused person has absented himself so that there is no immediate prospect of arresting him, the Court competent to try such person for the offence complained of may, in his absence, examine the witnesses, if any, produced on behalf of the prosecution and record their depositions.

(2) Any deposition recorded under subsection (1) may, on the arrest of such person, be given in evidence against him at the trial for the offence with which he is charged, if the deponent is dead or incapable of giving evidence or his attendance could be procured without any amount of delay, expense or inconvenience which under the circumstances of the case would be unreasonable.

Notice to be given of defence of alibi

197. (1) Where in any criminal trial the accused seeks to put forward a defence of alibi, evidence in support thereof shall not be admitted unless the accused shall have given notice in writing thereof to the Prosecutor at least ten days before the commencement of the trial.

(2) The notice required by subsection (1) shall include particulars of the place where the accused claims to have been at the time of the commission of the offence with which he is charged, together with the names and addresses of any witnesses whom he intends to call for the purpose of establishing his alibi.

CHAPTER 5**PROVISIONS AS TO BONDS****Deposits instead of bond**

198. When any person is required by any Court or officer to execute a bond, such Court or officer may, except in the case of a bond for good behaviour, permit him to deposit a sum of money to such amount as the Court may fix, in lieu of executing such bond.

Procedure on forfeiture of bond

199. (1) Whenever—

- (a) it is proved to the satisfaction of the Court by which a bond under this Enactment has been taken; or
- (b) when the bond is for appearance before a Court, it is proved to the satisfaction of the Court,

that such bond has been forfeited, the Court shall record the grounds of such proof and may call upon any person bound by such bond to pay the penalty thereof or to show cause why it should not be paid.

(2) If sufficient cause is not shown or such penalty is not paid, the person so bound shall be liable, by order of the Court which issued the warrant, to imprisonment in the civil prison for a term which may extend to six months.

(3) The Court may, at its discretion, remit any portion of the penalty mentioned, and enforce payment in part only.

(4) Nothing in this section shall be deemed to prevent the penalty, or any portion thereof, of any bond under this Enactment being recovered under the provisions of the law relating to civil procedure for the time being in force.

Appeals from orders

200. All orders made under section 199 by the Syariah Subordinate Court shall be appealable to the Syariah High Court, and to the Syariah Appeal Court in the case of orders made by the Syariah High Court.

CHAPTER 6**OF THE DISPOSAL OF EXHIBITS AND
OF PROPERTY THE SUBJECT OF OFFENCES****Court shall consider manner of disposal of exhibits**

201. (1) At the conclusion of any proceedings under this Enactment, the Court shall consider in what manner the exhibits shall be disposed of and may make any order for that purpose.

(2) If the Court makes no order as to the disposal of the exhibits, they shall be handed to the Prosecutor in charge of the proceedings and may be dealt with by the Prosecutor in accordance with the provisions of this Chapter as if the Court had made an order or orders to that effect.

(3) If the Prosecutor is at any time in doubt as to the proper manner of disposing of any exhibit, or if any person claims delivery to him of any exhibit and the Prosecutor refuses such delivery, the Prosecutor or such person may apply to the Court which determined the case and the Court shall make such order regarding the disposal of the exhibit as may be proper.

Order for disposal of property regarding which offence committed

202. (1) Any Court may, if it thinks fit, impound any property or document produced before it under this Enactment.

(2) During or at the conclusion of any trial in any Court, the Court may make such order as it thinks fit for the custody or disposal of any property or document produced before it or in its custody, or the custody of any Religious Enforcement Officer or police officer or any public servant, regarding which any offence appears to have been committed or which has been used for the commission of any offence.

(3) The power conferred upon the Court under subsection (2) shall include the power to make an order for the forfeiture or confiscation or destruction of such property or for the delivery to any person of such property, but shall be exercised subject to any special provisions relating to forfeiture, confiscation, destruction or delivery contained in the written law under which the conviction was had.

(4) A Court making an order under this section in respect of any property or document shall direct whether such order is to take effect immediately or at any future date or on the happening of any future contingency and shall, except when the property is livestock or property subject to speedy and natural decay, include in such order all necessary directions and conditions to ensure that such property or document will be produced as and when required for the purposes of the trial during or at the conclusion of which such order is made or for the purposes of any appeal or further criminal proceedings resulting from such trial.

(5) In this section, the term “property” includes, in the case of property regarding which an offence appears to have been committed, not only such property as has been originally in the possession or under the control of any party but also any property into or for which the property may have been converted or exchanged, and any thing acquired by such conversion or exchange, whether immediately or otherwise.

CHAPTER 7

OF THE TRANSFER OF CRIMINAL CASES

Power of the Judge of the Syariah High Court to transfer cases

203. Whenever it is made to appear to the Judge of the Syariah High Court—

- (a) that a fair and impartial trial cannot be had in any Syariah Subordinate Court;
- (b) that some question of law of unusual difficulty is likely to arise;
- (c) that a view of the place in or near which any offence has been committed may be required for the satisfactory trial of the offence;
- (d) that an order under this section will tend to the general convenience of the parties or witnesses; or
- (e) that such an order is expedient for the ends of justice, or is required by any provision of this Enactment,

the Judge may order—

- (*aa*) that any particular criminal case be transferred to and tried before the Syariah High Court; or
- (*bb*) that an accused person be tried in another Syariah Subordinate Court.

Application for transfer to be supported by affidavit

204. (1) Every application for the exercise of the power conferred by section 203 shall be made by motion which shall be supported by affidavit.

(2) Every such application shall be made before the trial of the offence has been concluded.

(3) Every accused person making any such application shall give to the Chief Syariah Prosecutor notice in writing of the application, together with a copy of the grounds on which it is made, and no order shall be made on the merits of the application unless at least twenty-four hours have elapsed between the giving of such notice and the hearing of the application.

CHAPTER 8

OF IRREGULARITIES IN PROCEEDINGS

Proceeding in wrong place, etc.

205. No finding, sentence or order of any Court shall be set aside merely on the ground that the trial or other proceedings in the course of which it was arrived at, passed or made, took place in a wrong local area or before a wrong Court, unless it appears that such error occasioned a failure of justice.

Omission to frame charge

206. (1) No finding or sentence pronounced or passed shall be deemed invalid merely on the ground that no charge was framed unless, in the opinion of the appellate Court, a failure of justice has been occasioned thereby.

(2) If the appellate Court thinks that a failure of justice has been occasioned by the omission to frame a charge, the Court shall order that a new trial be had.

Irregularities not to vitiate proceedings

207. Subject to the provisions contained in this Chapter, no finding, sentence or order passed or made by a Court of competent jurisdiction shall be reversed or altered on account—

- (a) of any error, omission or irregularity in the complaint, summons, warrant, charge, judgment or other proceedings before or during the trial under this Enactment;
- (b) of the want of any sanction required by law; or
- (c) of the improper admission or rejection of any evidence,

unless such error, omission, improper admission or rejection of evidence, irregularity, want of sanction or misdirection has occasioned a failure of justice.

PART VIII

GENERAL

Definition

208. In this Part, “religious officer” means any Judge, Syariah Prosecutor, Registrar or Religious Enforcement Officer.

Protection of officers

209. No proceedings shall lie against any Judge or other officers for any act done in good faith in any judicial proceedings under this Enactment or any other written law for the time being in force relating to Islamic religion.

Contempt of Court

210. The Court shall have power to punish any person who commits a contempt of the Court with a fine not exceeding two thousand ringgit or to imprisonment for a term not exceeding one year or to both.

False information, evidence or admission

211. Whoever wilfully gives any information, evidence or admission orally or in writing which is false in any matter where he is required to do so by this Enactment shall be guilty of an offence and shall on conviction be liable to a fine not exceeding two thousand ringgit or to imprisonment for a term not exceeding one year or to both.

Religious officer disobeying a direction of the law with the intent to cause injury to any person

212. Whoever, being a religious officer, knowingly disobeys any direction of the law as to the way in which he is to conduct himself as such officer, intending to cause, or knowing it to be likely that he will, by such disobedience, cause injury to any person shall be guilty of an offence and shall on conviction be liable to a fine not exceeding two thousand ringgit or to imprisonment for a term not exceeding one year or to both.

Omission to produce, etc. a document to a religious officer by person legally bound to produce, etc. such document

213. Whoever, being legally bound to produce or deliver up any document to any religious officer as such, intentionally omits so to produce or deliver up the document shall be guilty of an offence and shall on conviction be liable to a fine not exceeding one thousand ringgit or to imprisonment for a term not exceeding six months or to both; or if the document is to be produced or delivered up to a Court, to a fine not exceeding two thousand ringgit or to imprisonment for a term not exceeding one year or to both.

Refusing oath when duly required to take oath by a religious officer

214. Whoever refuses to bind himself by an oath to state the truth when required so to bind himself by a religious officer legally competent to require that he shall so bind himself shall be guilty of an offence and shall on conviction be liable to a fine not exceeding two thousand ringgit or to imprisonment for a term not exceeding one year or to both.

Refusing to answer a religious officer authorized to question

215. Whoever, being legally bound to state the truth on any subject to any religious officer, refuses to answer any question demanded of him touching that subject by such officer, in the exercise of the legal powers of such officer, shall be guilty of an offence and shall on conviction be liable to a fine not exceeding two thousand ringgit or to imprisonment for a term not exceeding one year or to both.

Refusing to sign statement

216. Whoever refuses to sign any statement made by him when required to sign that statement by a religious officer legally competent to require that he shall sign that statement shall be guilty of an offence and shall on conviction be liable to a fine not exceeding one thousand ringgit or to imprisonment for a term not exceeding six months or to both.

Intentional insult or interruption to a religious officer sitting in any stage of a judicial proceedings

217. Whoever intentionally insults or causes any interruption to any religious officer while such officer is sitting in any stage of a judicial proceedings shall be guilty of an offence and shall on conviction be liable to a fine not exceeding two thousand ringgit or to imprisonment for a term not exceeding one year or to both.

Sworn of affidavit

218. (1) Subject to any rules made by the Court, any affidavit may be used in a Court if it is sworn under an oath—

- (a) in Malaysia, before any Judge, *Qadi* or Registrar;
- (b) in Singapore or Brunei Darulsalam, before any Judge or *Qadi*; or
- (c) in any other place, before any Muslim officer exercising consular functions on behalf of the Government of Malaysia.

(2) The Court shall take judicial notice of the seal or signature of any Judge, *Qadi*, Registrar or consular officer written or named in any affidavit.

Power of Court to summon and examine persons

219. Any Court may, at any stage of any trial or other proceedings under this Enactment, summon any person as a witness, or examine any person in attendance though not summoned as a witness, or recall and re-examine any person already examined, and the Court shall summon and examine or recall and re-examine any such person if his evidence appears to be essential to the just decision of the case.

Order for payment of compensation

220. (1) The Court before which a person is convicted of any offence may order for the payment by him of a sum to be fixed by the Court by way of compensation to any person, or to the representatives of any person, injured in respect of his body, character or property by the offence for which the conviction is had.

(2) The Court shall specify the person to whom any sum in respect of compensation as mentioned in subsection (1) is to be paid and the section 221 shall be applicable to any order made under this section.

(3) To the extent of the amount which has been paid to a person or to the representatives of a person, under an order for compensation, any claim of such person or representatives for damages sustained by reason of the offence shall be deemed to have been satisfied, but the order for payment shall not prejudice any right to a civil remedy for the recovery of any property or for the recovery of damages beyond the amount of compensation paid under the order.

(4) Every order made under this section shall be appealable to the Syariah High Court in the case of an order made by the Syariah Subordinate Court, and to the Syariah Appeal Court in the case of an order made by the Syariah High Court.

Provisions as to compensation

221. Subject to this Enactment, where any person is under this Enactment, for any reason, ordered to pay compensation, the Court

making such order may in its discretion do all or any of the following things, namely—

- (a) allow time for the payment of the compensation;
- (b) direct payment of the compensation to be made by instalments;
- (c) direct that such person be searched and that any money found on him when so searched or which, in the event of his being committed to prison, may be found on him when taken to prison, shall be applied towards the payment of the compensation and the surplus, if any, being returned to him, but such money shall not be so applied if the Court is satisfied that the money does not belong to that person.

Copies of proceedings

222. (1) If the complainant or the accused or any person affected by a judgment or order passed or made by a Court desires to have a copy of any judgment, order or other part of the record, he shall, on applying for such copy, be furnished therewith by the Court on payment of such reasonable sum as the Court may direct unless the Court, for some special reason, thinks fit to furnish it free of charge.

(2) An application for a copy of the record may be made at any time by the Prosecutor by whom no fee shall be payable.

Person released on bail to give address for service

223. When any person is released on bail, he shall give to the Court or officer taking such bail an address at which service upon him of all notices and process may be made, and in any case where such person cannot be found, or for other reasons such service on him cannot be effected, any notice or process left for such person at such address shall be deemed to have been duly served upon him.

Compensation where charge is groundless

224. Whenever any person causes a Religious Enforcement Officer or a police officer to arrest another person, if it appears to the

Judge who takes cognizance of the case that there was no sufficient ground for causing such arrest, the Judge may award such compensation, not exceeding one hundred ringgit, to be paid by the person so causing the arrest to each person so arrested for his loss of time and any expenses incurred by him in the matter as the Judge shall think fit.

Judge not to act where interested

225. No Judge shall try any case to or in which he is a party or personally interested.

Evidence

226. In any proceeding under this Enactment, the Court shall observe all provisions of Islamic Law relating to number, status or quality of witness or evidence required to prove any fact.

Forms

227. The forms set out in the Schedule, with such variation as the circumstances of each case require, may be used for the respective purposes therein mentioned.

Application of fines

228. The Court imposing any fine under the authority of any law for the time being in force may award any portion thereof to an informer.

Rules

229. The Chief Syariah Judge may, by notification in the *Gazette*, make rules for carrying out the provisions of this Enactment and in particular, but without prejudice to the generality of the foregoing, such rules may provide for—

- (a) the fees that may be prescribed under this Enactment;
- (b) the forms, book of accounts, reports and other documents to be used in respect of any act or thing done under or in pursuance of this Enactment; and

- (c) the conduct of Court, form and the method of execution of instruments and the appointment of any officer or agent of the Court.

Hukum Syarak

230. (1) Any provisions or interpretation of the provisions under this Enactment which is inconsistent with the *Hukum Syarak* shall, to the extent of inconsistency, be void.

(2) In the event of a lacuna or where any matter is not expressly provided by this Enactment, the Court shall apply *Hukum Syarak*.

Repeal

231. (1) The Syariah Criminal Procedure Code 1991 (Enactment No. 6 of 1991) is repealed.

(2) Where any case or matter before any Court on the coming into force of this Enactment, the provisions of this Enactment shall apply in respect of the proceeding of such case or matter to the extent that it causes no injustice.

FIRST SCHEDULE

(Subsection 2(3))

ARABIC SCRIPT FOR CERTAIN WORDS AND EXPRESSIONS

<i>'adil</i>	-	عادل
<i>Qadi</i>	-	قاضي

SECOND SCHEDULE

FORM 1

SYARIAH CRIMINAL PROCEDURE (STATE OF SELANGOR) ENACTMENT 2003

(Subsection 22 (5))

IN THE COURT AT

516

SELANGOR NO. 3 OF 2003

WARRANT OF REMAND

NO.:

To the Officer-in-Charge of the Prison/Police Station at
Criminal Case No.: of 20

WHEREAS (hereinafter called “the accused”) was this day brought before this Court charged with having committed the offence of and it was necessary to remand the accused.

This is to authorize and require you to receive the accused into your custody together with this warrant and to keep him safely in Prison/Police Lock-up until the day of when you shall cause him to be brought before this Court at o’clock in the forenoon on the day unless you shall be otherwise ordered in the meantime.

Given under my hand and the seal of the Court this day of 20.....

(SEAL)

.....
Signature of Judge

FORM 2

SYARIAH CRIMINAL PROCEDURE (STATE OF SELANGOR) ENACTMENT 2003

(Subsection 28(1))

SUMMONS TO AN ACCUSED PERSON

To of

WHEREAS your attendance is necessary to answer to a charge of and you are hereby required to appear on theday of at the hour of o’clock in the forenoon in person before the Syariah High Court/Syariah Subordinate Court at

Dated this day of 20.....

(SEAL)

.....
Signature of Judge

FORM 3

SYARIAH CRIMINAL PROCEDURE (STATE OF SELANGOR) ENACTMENT 2003

(Subsection 32(1))

WARRANT OF ARREST

To:

.....
.....

WHEREAS of stands charged with the offence of You are hereby directed to arrest the said and to produce him before the Syariah High Court/Syariah Subordinate Court at

Dated this day of 20

(SEAL)

.....
Signature of Judge

This warrant may be endorsed as follows:

If the said shall give bail himself in the sum of ringgit with one surety or two sureties each in the sum of ringgit to attend before the Syariah High Court/Syariah Subordinate Court at on the day of 20 and to continue so to attend until otherwise directed by me, he may be released.

Dated this day of 20

(SEAL)

.....
Signature of Judge

FORM 4

SYARIAH CRIMINAL PROCEDURE (STATE OF SELANGOR) ENACTMENT 2003

(Subsection 47(1))

SEARCH WARRANT

To:

.....
.....

WHEREAS written information has been laid before me of the commission (of suspected commission) of the offence of under section of the

This is to authorize and require you within a period of not more than 7 days from the date hereof to enter the house (or place or premises) situated at with such assistance as shall be required, and to search every part of that house (or place or premises) and to arrest the persons found committing the offence aforesaid, and forthwith to bring them before me or the Court.

Given under my hand and the seal of the Court, this day of 20

(SEAL)

.....
Signature of Judge

FORM 5

SYARIAH CRIMINAL PROCEDURE (STATE OF SELANGOR) ENACTMENT 2003

(Subsection 54(2))

INFORMATION TO RELIGIOUS ENFORCEMENT OFFICER

No.:
Date: Time: a.m./p.m.
Name:
Identity Card No.:..... Age: Occupation:
Address:.....

I hereby give the following information:

.....
.....
.....
.....

.....
Signature of Informant

The above information is given in writing/orally and was written and signed by the officer below and read over to the informant.

.....
Signature of Religious Enforcement Officer

Dated day of 20

FORM 6

SYARIAH CRIMINAL PROCEDURE (STATE OF SELANGOR) ENACTMENT 2003

(Subsection 74(1))

INFORMATION TO JUDGE

No.:.....

Date: Time:.....a.m./p.m.

Name:

Identity Card No.: Age: Occupation

Address

hereby give the following information:

.....
.....
.....
.....

520

SELANGOR NO. 3 OF 2003

I hereby solemnly declare that the above information is true and nothing but the truth.

.....
Signature of informant

In my presence,

.....
Signature and Seal of Judge

Dated this day of 20.....

Passed this 28th April 2003.
[PU. Sel. (AGM) 0011/2]

BAKHTIAR BIN HUSSIN,
*Clerk of the Legislative Assembly,
Selangor*
